

«ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΑ» ΤΩΝ ΣΟΦΩΝ ΤΗΣ ΣΙΩΝ

ΠΕЧАТЬ

ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΑ

ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΉ

ΠΕЧАТЬ

ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΑ

БЕЗЗАКОНІЯ

ΑΠΟ ΤΑΡΣ

ΙΝ ΡΙ

ΒΕΛΙΑ ΤΑΪΝΑ

**«ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΑ»
ΤΩΝ ΣΟΦΩΝ ΤΗΣ ΣΙΩΝ**

**ΕΚ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΚΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ
ΜΕΤΑ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ
ΥΠΟ
ROGER LAMBELIN**

**ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ
ΜΕΤΑ ΠΡΟΛΟΓΟΥ**

**ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 9
10562 ΑΘΗΝΑΙ - Τηλ. 3224819**

*Φωτογραφία έξωφύλλου
όμοια τῆς Ρωσικῆς ἐκδόσεως τοῦ 1912.*

Ὁρμώμενος ἐκ τῆς σκέψεως ὅτι τὰ «Πρωτόκολλα» τῶν Σοφῶν τῆς Σιῶν ἐπιβάλλεται νά γίνωσι καί παρ' ἡμῖν γνωστά, ἐν ἑλληνικῇ μεταφράσει, διά ν' ἀντιληφθῶμεν καλῶς ποῖα τρομακτικά μέτρα λαμβάνονται πρὸς ἀνατροπὴν τῆς παγκοσμίου προόδου τῶν Ἐθνῶν, κατὰ προδιαγεγραμμένον καί μελετημένον σύστημα, καί πῶς πλεῖστα σημεῖα μένουσιν ἐν ἡμῖν ἀνεξήγητα, ἐν ᾧ ἐκ τῆς μελέτης τῶν «Πρωτοκόλλων» λύονται μετὰ πειθοῦς καί ἐξηγοῦνται περιτράνως, προβαίνομεν εἰς τὴν ἔκδοσιν αὐτῶν ἐπὶ τῇ χρηστῇ ἐλπίδι ὅτι ἐξυπηρετοῦμεν τό Κοινόν ἀπό τῆς ἀπόψεως ταύτης ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεών μας.

Ἀποτροπιαζόμεθα τὴν μισαλλοδοξίαν, στοιχοῦντες τῇ Θεῖᾳ ἐντολῇ «ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν»· συνεπῶς, προβαίνοντες εἰς τὴν ἔκδοσιν τῶν «Πρωτοκόλλων» πράττομεν τοῦτο μόνον καί μόνον χάριν τῶν Ὁμοεθνῶν ἡμῶν, οἵτινες, ἴδια κατὰ τοὺς ἐσχάτους τούτους καιροὺς, πιεζόμενοι ὑπὸ τῆς ἐνσκηψάσης οἰκονομικῆς κακοδαμονίας, ἀποτόκου εὐρείας ἐλλείψεως συνειδήσεως ἀρχόντων καί ἀρχομένων καί ἀσυγκρατήτου ἀνηθικότητος, διαφθορᾶς καί παραλυσίας, ἐξίστανται διὰ τὰ συμβαίνοντα καί διψῶσι τῆς γνώσεως, εἰς ἣν κατήντησεν ἡ σημερινή Κοινωνία, χωρίς, δυστυχῶς, ν' ἀντιλαμβάνωνται τὴν πηγὴν τοῦ κακοῦ, εἰς ὃ ὅλοι δουλεύομεν ἀσυναισθήτως, τῆς ἀμελείας καί ραθυμίας ὄλων μας συντελοῦσης ἀνυπολογίστως.

Πειραμένος Δημοσιογράφος, λίαν έντριβής καί επί τοιούτων θεμάτων, έσχε τήν εύγενή καλωσύνην νά γράψη τόν έπόμενον Πρόλογον, άντάξιον τής σοβαρότητος του έκδιδομένου βιβλίου.

Ο ΕΚΔΟΤΗΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τό παρόν βιβλίον τό όποϊον προέκάλεσε μέγαν από τής έμφανίσεώς του θόρυβον όπουδήποτε έκκυκλοφόρησεν, είτε έν πρωτοτύπω είτε έν μεταφράσει, είναι καί έδώ εις τινας γνωστόν ή έκ τής γαλλικής έκδόσεως ή έκ τών πρό τινων έτών δημοσιευθεισών έν μεταφράσει περικοπών εις ήμερησίαν έφημερίδα τών 'Αθηνών.

'Αληθές είναι, ότι τά έν τή Είσαγωγή έκτιθέμενα υπό του κ. Roger Lambelin (τό κύρος τής γνώμης καί τών κρίσεων του όποϊου είναι άναμφισβήτητον) ώς καί τά έν τῷ κυρίως σώματι του βιβλίου διαλαμβανόμενα προκαλοῦσι τρομακτικήν όντως έντύπωσιν. Διότι έκ τούτων προκύπτει, ότι ό Σιωνιστικός άγών έχει ώς κυρίαν πρόθεσιν τήν από πάσης άπόψεως κατάρρευσιν τών συνθηκών υπάρξεως τών λαών τών Χριστιανικών, ιδία Έθνών, επί τῷ σκοπῷ έπιβολής καί επικρατήσεως επί τής Γῆς τής «Παντοκρατορίας του 'Ισραήλ».

'Η παλινόστησις εις τήν πατρίαν Γῆν τών έν διασπορά 'Ιουδαίων καί ή επανίδρυσις του 'Ισραηλιτικού Κράτους ένομιζετο, ότι ήτο ό μόνος από αιώνων πόθος, τό μόνον από αιώνων μέλημα του 'Ιουδαϊσμοῦ. "Οτι γενεαί

γενεῶν ἐξετρέφοντο καὶ ἐγαλουχοῦντο μέ τόν πόθον αὐτόν καὶ μόνον, καὶ ὅτι διὰ τὴν πραγματοποίησιν τούτου ἀόκνως, μεθοδικῶς καὶ συστηματικῶς εἰργάζετο ἐπὶ αἰῶνας ἡ ἀπανταχοῦ τῆς Γῆς ἐξηπλωμένη Σιωνιστικὴ προπαγάνδα, τῆς ὁποίας ἡ σημερινὴ ἰσχὺς εἶναι πράγματι τρομερὰ καὶ τῆς ὁποίας ἔργον εἶναι ἡ διὰ τῆς Ἀγγλικῆς πρωτοβουλίας καὶ ἐνισχύσεως ἐγκατάστασις ἐν Παλαιστίνῃ, μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ Πανευρωπαϊκοῦ πολέμου, «Ἐθνικῆς Ἰουδαϊκῆς Ἑστίας» καὶ Ἰουδαϊκοῦ πολιτεύματος.

Ὁ πόθος οὗτος δὲν θά ἡδύνατο βεβαίως νὰ κατακριθῆ παρ' οὐδενός, ἐφ' ὅσον αἱ πρὸς ἐπίτευξιν αὐτοῦ προσπάθειαι δὲν ἐξέφευγον τῶν ἐπιτρεπομένων ὁρίων διὰ πάντα λαὸν ἐπιδιώκοντα τὴν Ἐθνικὴν παλιγγενεσίαν του. Ἀλλ' ἐν τῷ προκειμένῳ τὰ τεθέντα καὶ τιθέμενα εἰς ἐφαρμογὴν μέσα εἶναι τοιαῦτα (ἐάν πιστεύσῃ τις εἰς τὰ ἀπὸ τινῶν ἐτῶν ἐλθόντα καὶ ἐρχόμενα εἰς φῶς περὶ τῆς δράσεως καὶ τῶν προθέσεων τῆς Σιωνιστικῆς ὀργανώσεως), ὥστε νὰ προκαλῶσι τὴν φρίκην καὶ τὸν ἀποτροπιασμόν καὶ νὰ φέρωσι πάντα εἰς ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ ἀν ἐπρόκειτο ποτέ μόνον περὶ ἀγῶνος Ἐθνικῆς παλιγγενεσίας ἢ περὶ σατανικῶν προθέσεων καὶ ἐνεργειῶν πρὸς ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν ἐξουθένωσιν καὶ καταρράκωσιν τῶν λαῶν τῆς Γῆς, ἵνα εὐχερέστερον ἐπιτευχθῆ ἡ ὑποδούλωσις των εἰς τὸν Ἰουδαϊσμόν.

Πιθανόν ἡ ἀρχικὴ τῆς Σιωνιστικῆς ὀργανώσεως πρόθεσις νὰ ἦτο μόνον ἡ παλινόστησις εἰς Ἰουδαίαν τῶν ἐν διασπορᾷ Ἑβραίων καὶ ἡ ἐπανίδρυσις τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Κράτους, πραγματοποιηθεῖσα ἐν μέρει μεταπολεμικῶς.

Πιθανόν ὁμως ἐπίσης εἶναι, ὅτι ἐπειδὴ ἐκ τινῶν ἐν τῷ

παρελθόντι συμβεβηκότων κατεδείχθη, ὅτι ἡ βαρύνουσα τὴν Φυλὴν κατάρα τοῦ Θεανθρώπου δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐκλείψῃ ποτέ, τό μῖσος τῆς Φυλῆς αὐτῆς κατὰ παντός Χριστιανικοῦ — ὀγκωθέν ἀπὸ τούς κατὰ καιροὺς διωγμούς της εἰς διάφορα Κράτη — νὰ μετέτρεψε τὰς ἀρχικάς ὡς ἀνω προθέσεις αὐτῆς καὶ νὰ ὀδηγῆ ἔκτοτε τὸν ἀγῶνά της εἰς τὴν διὰ παντός μέσου ὑλικὴν καὶ ἠθικὴν ἐξασφάλισιν εἰς τούς Ἰουδαίους ὄχι πλέον Κράτους ἰδίου, ἀλλὰ τῆς παγκοσμίου κυριαρχίας.

Τό ὅτι ἡ κατάρα τοῦ Ἰησοῦ εἶναι ἀδύνατον ν' ἀπαλειφθῆ ἀπὸ τῆς Ἰουδαϊκῆς Φυλῆς ἀπεδείχθη κατὰ τρόπον θαυματουργόν καὶ κατὰ τὴν ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου καὶ τῆ βοήθεια αὐτοῦ γενομένην ἀπόπειραν τῶν Ἑβραίων περὶ ἐπανοικοδομήσεως τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος. Εἶναι τόσον φοβερὰ καὶ τρομερὰ τὰ τότε γενόμενα ἐν Ἱερουσαλήμ, ὥστε νὰ ἐνδείκνυται ἡ ἐν συντομίᾳ ἐξιστόρησις αὐτῶν ἐναυθθα, πρὸς ἀπόλυτον ἐδραίωσιν ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ἀναγνώστου τῆς πεποιθήσεως, ὅτι ἡ Θεία κατάρα θά βαρύνῃ ἐσαεὶ ἐπὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ γένους καὶ ὅτι τό ἐκ τούτου ἀσβεστον καὶ τρομερόν μῖσος αὐτοῦ κατὰ τῶν Χριστιανικῶν λαῶν ἀποτελεῖ κίνδυνον ἀληθῶς τρομακτικόν διὰ τὴν ὑπαρξιν, ἀνάπτει καὶ εὐημερίαν τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἐπὶ Αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ (τοῦ Παραβάτου) κατὰ τό ἔτος 363 μ.Χ. ἐπέτυχον οἱ Ἰουδαῖοι, ὅπως τῇ προστασίᾳ καὶ ἐνισχύσει αὐτοῦ ἐπανοικοδομησῶσι τὸν Ναόν τοῦ Σολομῶντος, πρὸς ἐμφαντικὴν κατασχύνην τόσον τῆς ὑπό μορφὴν κατάρας προρρήσεως τοῦ Χριστοῦ, ὅσον καὶ

της περί του Ναού έμφαντικής προφητείας του Δανιήλ (Κεφ. 9, 26-27)¹.

Ἦρχισαν νά καταβάλλουν τά θεμέλια του Ναού (δρα: Μαρτυρίαί Ἰουδαίων καί Ἐθνικῶν Συγγραφέων περί Χριστοῦ ὑπό Α. Στούρζα σελ. 241), καθ' ὄν καιρόν ὁ του τολμήματος αὐτόπτης Κύριλλος Ἱεροσολύμων Ἐπίσκοπος, - ὁ μέγας καί ἅγιος μυσταγωγός - ἐκήρυττεν εἰς ἐπίκοον πάντων τούς λόγους του Δανιήλ καί τās προρρήσεις του ἰδίου Σωτήρος, θέλων νά ἐλέγξη τήν θεομάχον ματαιοπονίαν των. Ἄλλ' εἰς μάτην ἐνουθέτει ὁ ἀποστολικός οὗτος ἀνὴρ· οἱ Ἰουδαῖοι ἐπέμειναν, προτρέποντος καί συμβοηθοῦντος του τότε διοικητοῦ τῶν μερῶν ἐκείνων. Συνέρρευσαν πανταχόθεν οἱ ἐργάται. Τούς κατετρόμαξε πρῶτον ἓνας σεισμός. Δίς καί τρίς ἔβαλον χεῖρα εἰς τήν καταβο-

1. «...καί οἰκοδομηθήσεται πλατεῖα, 26 καί περίτοιχος, καί ἐκκενωθήσονται οἱ καιροί, καί μετὰ τās ἑβδομάδας τās ἐξήκοντα δύο, ἐξολοθρευθήσεται χρίσμα, καί κρίμα οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῷ· καί τήν πόλιν, καί τό ἅγιον διαφθερεῖ σὺν τῷ ἡγουμένῳ τῷ ἐρχομένῳ, καί ἐκκοπήσονται ἐν κατακλυσμῷ, καί ἕως τέλους πολέμου συντελουμένου τάξει ἀφανισμοῖς.

»27. Καί δυναμώσει διαθήκην πολλοῖς ἑβδομάς μία· καί ἐν τῷ ἡμίσει τῆς ἑβδομάδος καταπαύσει θυσιαστήριον καί θυσίαν, καί ἕως περυγίου ἀπό ἀφανισμοῦ, καί δυναμώσει διαθήκην πολλοῖς ἑβδομάς μία, καί ἐν τῷ ἡμίσει τῆς ἑβδομάδος ἀρθήσεται μου θυσία καί σπουδή καί ἐπί τό ἱερὸν βδέλυγμα τῶν ἐρημώσεων ἔσται, καί ἕως τῆς συντελείας καιροῦ συντέλεια δοθήσεται ἐπί τήν ἐρήμωσιν».

Κατά τήν τελευταίαν ἑβδομάδα (= ἑπταετίαν) θά δοθῇ κύρος καί ἰσχύς καί δύναμις εἰς διαθήκην διά τῆς ὁποίας θά εὐεργετηθῶσι πολλοί. Κατά τό ἡμισυ δέ τῆς ἑβδομάδος ταύτης (31 μ.Χ) θά ἀναπεμφθῇ πρὸς τόν οὐρανόν θυσία καί σπονδή μετὰ τήν ἀναφοράν τῆς ὁποίας θά βεβηλωθῇ ἐρημούμενον τό ἱερὸν, καί δέν θά παρέλθωσι παρά ὀλίγα ἔτη διά νά συντελεσθῇ ἡ καταστροφή καί ἡ ἐρήμωσις (ὑπό Τίτου, του Ρωμαιοῦ αυτοκράτορος)-(Π. Τρεμπέλα, Ἰησοῦς ὁ ἀπό Ναζαρέτ σ. 180. καί σ. 190 σημ.)

λήν τῶν θεμελίων· ἀλλ' ὅσάκις ἐτόλμησαν, φλόγες, ἄμμος καιομένη καί λίθοι ἐκεῖθεν ἐξερευγόμενοι τούς δισκόρπισαν, Θεία βουλή, κακῶς ἔχοντας καί καταπληγωμένους.

Μάρτυς αὐτόπτης του θαύματος τούτου ὁ Ἐθνικός συγγραφεὺς Ἀμμιανὸς Μαρκελλίνος, ἰδοῦ πῶς ἱστορεῖ τό συμβάν αὐτολεξεῖ ἐν τῷ Βιβλίῳ 23 Κεφ. 1. "*Cum rei fortifer instaret Alypius, junvaret que provinciae rector, metuendi globi flammaram, prepe fundamenta, crebris assultibus erumpentes, fecere locum, exustis aliquoties operantibus inaccessum, hocque modo cessavit incertum*". Ἦτοι: «ἐν ᾧ δέ γενναίως ἐπέμεινε ὁ Ἀλύπιος (Ἀξιωματικὸς Ἀντιοχεύς, εὐνοούμενος ὑπὸ του Ἰουλιανοῦ καί χρηματίσας Πρέφεκτος εἰς τήν Βρεττανίαν), βοηθοῦντος καί του τῆς Ἐπαρχίας Ἠγεμόνος, πυρός σφαῖραι φρικώδεις, πυκνῶς ἐκκύπτουσαι, πλησίον τῶν θεμελίων, πολλάκις τούς ἐργαζομένους κατέκαυσαν καί τέλος κατέστησαν τόν τόπον ἐκεῖνον ἀπρόσιτον» Ὡστε ἔσπευσε ν' ἐπιχειρήσῃς κατά τό αὐτό ἔτος 363 ἀπὸ Χριστοῦ! (Ὅρα Γρηγόριον τόν Ναζιανζηνόν Λογ. 4 σελ. 100-113. Ἀμβρόσιον Μεδιολάνων Τομ. II. ἐπιστ. 4 πρὸς Αὐτοκράτορα Θεοδόσιον, Χρυσόστομον κατά Ἰουδαίων, Ρουφφίνον Βιβλ. 10, Σωκρ. Βιβλ. III Κεφ. 20).

Ἐκτός του Ἀμμιανοῦ Μαρκελλίνου καί ἄλλων πολλῶν, μαρτυρεῖ τό θαῦμα καί Ραββίνος τις του πέμπτου αἰῶνος ὀνόματι Γεδαλιάχ ἐπιστηριζόμενος εἰς τά Χρονικά τῶν Ἰουδαίων (δρα του Ἄγγλου Warburton τήν διατριβήν καί του Le Beau τήν ἱστορίαν Τομ. 3).

Γεγονός ἀναμφισβήτητον εἶναι σήμερον, ὅτι ὁ Σιωνισμός, ὅστις κρατεῖ τήν Γῆν ἐν οἰκονομικῇ ὑποδουλώσει,

είναι ὁ δράστης τῆς Ρωσσοικῆς καταρρεύσεως καὶ τοῦ Ρωσσοικοῦ Μπολσεβικισμοῦ, ὁ δράστης προφανῶς τοῦ παγκοσμίου πολέμου, ὁ δράστης τῆς μεταπολεμικῆς ἀναστατώσεως τῶν κοινωνικῶν ἠθικῶν ἀρχῶν καὶ τοῦ κατακλύσαντος τὴν οἰκουμένην κύματος τῆς διαφθορᾶς. Ἐπίσης γεγονός ἀναμφισβήτητον εἶναι, ὅτι οὐ μόνον εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ρωσσίαν νῦν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ μακροῦ εἰς τὰς διακυβερνήσεις μεγάλων Κρατῶν τῆς Οἰκουμένης μετέχουσι πάμπολλοι πανίσχυροι Ἑβραῖοι καὶ ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν εἶναι ἔργον Ἰουδαίων, γενόμενον πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν Ἰουδαϊκῶν σκοτίων σχεδίων. Εἶναι ἀκόμη γεγονός ἀναμφισβήτητον, ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι εἶναι οἱ ὑπαίτιοι τῆς παγκοσμίου μεταπολεμικῆς καχεξίας, ἡ ἔντασις τῆς ὁποίας κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τείνει νά ὠθήσῃ τοὺς λαοὺς εἰς ἐπικινδύνους ἐξεγέρσεις καὶ νά δημιουργήσῃ κοινωνικὰς ἀνατροπὰς ἀφαντάστως φρικαλέας.

Ἐχων τις ὑπ' ὄψει του πάντα ταῦτα καὶ ἀναγινώσκων μετὰ προσοχῆς τὰ ἐν τῇ ἐπακολουθούσῃ εἰσαγωγῇ τοῦ κ. Lambelin ἀποκαλυπτόμενα, ὡς καὶ τὰ ἐκτιθέμενα ἐν τῷ κυρίως σώματι τοῦ βιβλίου σχέδια τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, ἀντιλαμβάνεται, ὅτι ὁ κόσμος, καὶ ἰδίᾳ ὁ Χριστιανικός, διατρέχει κίνδυνον ὑπέρτατον ἀνεπανορθώτου καταστροφῆς.

Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ἀπὸ τινων ἐτῶν ἤρχισεν εἰς πλεῖστα ὄσα Κράτη ἡ ἀποκάλυψις ὄλων τῶν σκοπῶν καὶ ἐνεργειῶν τῆς Σιωνιστικῆς ὀργανώσεως, ἐκδηλοῦται δὲ σοβαρὰ καὶ συστηματικὴ ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν φωτεινῶν πατριωτῶν προσπάθεια πρὸς ἀντίδρασιν κατὰ τῶν σκοτίων τούτων τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ προθέσεων, ἀλλὰ μένει ἄρᾳ γε

καιρὸς πλέον πρὸς τελεσφόρον καταπολέμησιν τοῦ τρομακτικοῦ αὐτοῦ κινδύνου;

Ἡ παντοδυναμία τῆς Σιωνιστικῆς Λερναίας Ὑδρας εἶναι σήμερον ἀναμφισβήτητος. Κρατεῖ ἐν οἰκονομικῇ ὑποδουλώσει ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς Γῆς καὶ ἐνῶ διὰ τῆς παρ' αὐτῆς καλλιεργηθείσης μεθοδικῶς ἀπανταχοῦ τῆς Γῆς ἀνηθικότητος, διαφθορᾶς, ἀρνησιπατρίας, ἀρνησιθησκείας καὶ ἐκφυλισμοῦ ἐν γένει καταπνίγει ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ κόσμου τὰς ἠθικὰς τῶν κοινωνιῶν καὶ τῶν ἀτόμων βάσεις, ἐξαπολύει νῦν κατὰ τῶν λαῶν τὴν ἐκ τῆς οἰκονομικῆς δυσπραγίας ἀπόγνωσιν πρὸς δημιουργίαν τρομακτικῶν κοινωνικῶν ἀνατροπῶν, διὰ νά ἐκπορθῆσῃ εὐχερῶς πλέον καὶ τὰ ἀπομένοντα νῦν ὀλίγα τελευταῖα χαρακώματα τῆς ἀνθρωπότητος, πρὸς πλήρη ὑποδούλωσιν τῆς εἰς τὸν Ἰουδαϊσμόν.

Μένει ἄρᾳ γε - ἐπαναλέγομεν - ἀκόμη καιρὸς πρὸς ἀντίδρασιν; Ἡ εὐρισκόμεθα πλέον εἰς τὰς παραμονὰς τῆς ἐκρήξεως τῶν τρομερῶν τελικῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα θὰ ρίψωσιν ὀριστικῶς μέσα εἰς τοὺς πλοκάμους τῆς φοβερᾶς τοῦ Σιωνισμοῦ Λερναίας Ὑδρας ἀσπαίρουσαν τὴν Οἰκουμένην;

Ἡ σημερινὴ ἀνθρωπότης, τῆς ὁποίας τὰ ἠθικὰ θεμέλια ὑπενόμευσεν ἀπὸ μακροῦ μέ σατανικὴν μεθοδικότητα ὁ Σιωνισμὸς διὰ τῶν ἀπανταχοῦ τῆς Γῆς ἐνσυνειδητῶν ἢ καὶ ἀσυνειδητῶν ὀργάνων του, εἶναι ἄρᾳ γε εἰς θέσιν νά κατανοήσῃ τὴν σημασίαν τοῦ ἀποτροπαίου τούτου ἐπὶ θύραις κινδύνου καὶ νά ὀρθωθῇ ἔστω καὶ κατὰ τὴν δωδεκάτην ὥραν σύσσωμος καὶ ἀποφασιστικὴ κατὰ τῶν σκοτίων

τούτων τοῦ Σιωνισμοῦ προθέσεων;

Ὁμολογοῦμεν ἀπεριφράστως ὅτι ἀμφιβάλλομεν. Ἄλλ' ἔχομεν τὴν πεποίθησιν, ὅτι καί τὴν τελευταίαν ἀκόμη στιγμὴν **Θεία Παρέμβασις** - τίς οἶδε πῶς ἐκδηλουμένη - δέν θά ἐπιτρέψῃ εἰς τὴν Φυλὴν, ἣν βαρύνει ἡ κατάρα τοῦ σταυρωθέντος παρ' αὐτῆς Θεανθρώπου νά κυριαρχήσῃ ἐπὶ τῆς Γῆς καί δὴ διὰ τοιούτων μυσαρῶν κατὰ τῆς Χριστιανικῆς ἀνθρωπότητος ἐπιβουλῶν.

Μόνον δέ τότε οἱ Χριστιανικοὶ Λαοὶ θά συναισθανθῶσι βαθύτατα τὴν ἀνάγκην τῆς ἐπανόδου των εἰς τὰς ἠθικὰς ἀρχάς, εἰς τὴν Πίστιν καί εἰς τὴν Θρησκείαν, ἀπό τῶν ὁποίων τούς ἀπεμάκρυνε σκοπίμως πρὸς ὑποδούλωσίν των ὁ σκότιος τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ ἀγών.

ΦΩΤΙΟΣ Ν. ΦΩΤΙΑΔΗΣ

Ἐν Ἀθήναις 1932

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Εἰς διάφορα σημεῖα τοῦ μεμακρυσμένου ὀρίζοντος ἀντιλαμβάνεται τις τὸν σχηματισμὸν κυμάτων ἀντισημιτισμοῦ. Τοῦτο δέν εἶναι μὲν εἰσέτι καταφανές, ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν Ἰουδαϊκῶν προκλήσεων, αἴτινες ἐκδηλοῦνται πανταχόθεν, τὰ κύματα αὐτά θά ὀγκωθῶσιν ἀγρίως, θά ἐπιταχύνωσι τὴν ὁρμὴν των καί θά ἀποβῶσι φρικαλέα ὅταν θά συντριβῶσι (μὲ ἓνα λευκὸν ἀφρόν διαλυόμενον πρὸς τὸν οὐρανόν) ἐπὶ τῶν ὀχθῶν, εἰς ἃς ὁ Ἰσραήλ ἐπίστευσεν ὅτι κατεσκεύασεν ἀπορθητοὺς ἀκροπόλεις.

Τὰ κύματα αὐτά τὰ ἀντισημιτικά ὀφείλονται εἰς αἷτια ἐπιπόλαια ἢ εἰς ἀφορμὰς σοβαρὰς καί βαθείας; Πρέπει οἱ Ἰουδαῖοι νά θεωρῶνται, κατὰ τὸ πλεῖστον, ὡς ὑπεύθυνοι τῆς παγκοσμίου μεταπολεμικῆς καχεξίας;

Μόνον γεγονότα ἀκριβέστατα ἐπικυρωθέντα, συγκρίσεις εἰλικρινῶς γενόμεναι, συλλογισμοὶ λογικῶς ἐξηγημένοι, δύνανται νά δώσωσι τὴν ἀπάντησιν εἰς τὰ ἐρωτήματα ταῦτα.

I

Ἐπὶ τῆς πρωθυπουργίας τοῦ Δαβὶδ Λόυδ Τζώρτζ ἡ

Βρετανική Κυβέρνησις είναι έντελῶς ὑποτεταγμένη εἰς τὴν πολιτικὴν τοῦ Ἰσραήλ. Τοῦτο εἶναι ἀναμφισβήτητον. "Ἐξ Ἰσραηλίται εἶναι ἰδιαίτεροι μυστικοσύμβουλοι (Privy counsellors), δύο ἐδρεύουσιν εἰς τὸ ὑπουργεῖον, ὁ sir Alfred Mond καὶ ὁ έντιμος Edwin Montagu, καὶ δέν εἶναι ἴσως αὐτοὶ οἱ περισσότερον ἰουδαϊζοντες ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τούτῳ.

"Ὅταν οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ σιωνιστικοῦ κινήματος, προβλέποντες τὴν τελικὴν νίκην τῆς Ἐντάντ (Entente), ἠθέλησαν νά στερεώσωσι καλῶς τὴν ἴδρυσιν τοῦ μελλοντικοῦ βασιλείου τῆς Παλαιστίνης, ὁ Ὑπουργός τῶν Ἐξωτερικῶν Μάμφουρ ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως τῆς Αὐτοῦ Βρετανικῆς Μεγαλειότητος ἔγραψεν εἰς τόν Λόρδον Ρώτσιλδ, ὅτι ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέωσιν νά διευκολύνη δι' ὅλης τῆς δυνάμεώς του τὴν δημιουργίαν τῆς «Ἐθνικῆς ἰουδαϊκῆς Ἑστίας».

Ὁ Ἰσραηλίτης Λόρδος Ἀρχιδικαστῆς (Chief Justice of England) Ρήντιγκ ἀπεστάλη εἰς τὴν Οὐάσιγκτῶνα ὡς ὑπατος ἀρμοστής καὶ ἔκτακτος ἀπεσταλμένος ἵνα διακονίσῃ ἐκεῖ μετὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν τοῦ προέδρου Οὐίλσονος: ἦτοι τοῦ πρεσβευτοῦ Μοργκεντάου, τοῦ τραπεζίτου Σίφ (Jacob Schiff), τοῦ δικαστοῦ Μπράντεις (Brandeis), τοῦ καθηγητοῦ Φραγκφούρτερ (Francfurter), τὰ πλέον λεπτεπίλεπτα πολιτικά καὶ οἰκονομικά ζητήματα, τὰ ὅποια ἀνέκυψαν κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας τοῦ πολέμου, ὡς καὶ τὰ προκαταρκτικά τῆς εἰρήνης.

"Ὅταν ἡ Ἀγγλία ἐπέτυχε παρά τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν τὴν προσωρινὴν έντολήν ἐπὶ τῆς Παλαιστίνης, ένθα ἐπὶ 700.000 κατοίκων δέν ὑπῆρχον ἴσως οὔτε 65.000 Ἰουδαῖοι, ὁ Ἰσραηλίτης Λόρδος Ἐρβέρτος Σαμουήλ (sir Herbert Samuel) ἀνέλαβε τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν τῆς διοι-

κήσεως τῆς Ἁγίας Γῆς καὶ τῆς ἐκεῖ ἐγκαθιδρύσεως ἰουδαϊκοῦ πολιτεύματος.

"Ὅταν εἰς τὴν Κουϊνσλάνδην (τῆς Αὐστραλίας) ἐκένωθη ἡ θέσις διοικητοῦ, πάλιν Ἰσραηλίτης, ὁ Λόρδος Ματθαῖος Νάθαν (sir Matthew Nathan), ὑπεδείχθη διὰ νά τὴν καταλάβῃ!

Ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν ἐμπιστεύεται εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὴν γενικὴν γραμματεῖαν (= προεδρείαν - διεύθυνσιν) τῆς διαρκοῦς ὀργανώσεώς της. Ὁ Λόρδος Ε. Ντράμοντ (sir Eric Drummond) ἄμα ὡς ἔφθασεν εἰς Γενεύην ἐπισκέπτεται τόν Μέγαν Ραββῖνον τῆς πόλεως, τοῦ συνιστᾶ τὸ προσωπικόν του, τόν διαβεβαιοῖ περὶ τοῦ θαυμασμοῦ του διὰ τοὺς Ἰουδαίους καὶ περὶ τῆς πλήρους ἀφοσιώσεώς του εἰς τὴν ὑπόθεσιν των καὶ τὰ ἰδεώδη των. Μεταξὺ τῶν κυριωτέρων συνεργατῶν του ένδιαφέρει νά ἀναφέρωμεν τόν πρῶν διερμηνέα λοχαγόν Mantoux, τμηματάρχην πολιτικῶν ὑποθέσεων, βοηθούμενον ὑπὸ τοῦ ταγματάρχου Abraham καὶ τῆς Κας Ν. Spiller.

"Ὅταν οἱ ἀπεσταλμένοι τῶν ἰουδαϊκῶν ἑταιρειῶν ὑπέβαλον εἰς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν αἴτησιν τείνουσαν εἰς τὸ νά ἐξαρτήσῃ τὴν παραδοχὴν ἐν αὐτῇ τῶν νέων Κρατῶν ἐκ τῆς προηγουμένης ἀποδοχῆς τῆς ῥήτρας περὶ μειονοτήτων - πρᾶγμα τὸ ὅποῖον θά ἠδύνατό τις νά ἐκλάβῃ ὡς δικαίωμα τῶν ἰουδαίων νά σχηματίσωσι Κράτος ἐν Κράτεσι - ὁ Λόρδος Robert Cecil προσεφέρθη νά ὑποστηρίξῃ τὴν αἴτησιν των!

"Ὅταν ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλίας ἔκαμε τὸ ταξίδιον ἀνά τὰς Βρετανικὰς Κτήσεις καὶ τόν Καναδᾶν, οἱ Ἰουδαῖοι διωργάνωσαν, εὐθύς ἄμα τῇ ἐπιστροφῇ του, ὑπὸ τόν τίτλον «Αὐτοκρατορικὴ περιήγησις εἰς ἀνάμνησιν τοῦ Πολέμου» (War Memorial Empire Tour), ταξίδιον περιέ-

χον δρομολόγιον σχεδόν παρόμοιον. Ἐν ὀνόματι τῶν Ἰουδαϊκῶν καὶ σιωνιστικῶν ὀργανώσεων, ὁ μέγας Ραββίνος Hertz, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ M.A.M. Woolf, μεταβαίνει καὶ αὐτός νά ἐπισκεφθῆ τὰς Βρεττανικὰς Κτήσεις καὶ τὸν Καναδᾶν διὰ νά δώσῃ ὁδηγίαν εἰς τὰς διεσκορπισμένας Ἰσραηλιτικὰς Κοινότητες, νά ἐξάψῃ τὸν θρησκευτικὸν ζήλόν των καὶ νά συλλέξῃ κεφάλαια, προοριζόμενα διὰ τὴν ἴδρυσιν ἐν Λονδίῳ, ὡς ἐνθυμίου τοῦ Πολέμου, μεγάλου Ἰσραηλιτικοῦ ἱεροδιδασκαλείου. Καὶ ὁ ἐπίσημος χαρακτήρ τὸν ὁποῖον ἡ κυβέρνησις ἀπέδωκεν εἰς τὴν ἀποστολὴν ταύτην ἐπικυροῦται διὰ τοῦ συμποσίου, τὸ ὁποῖον προσεφέρθη εἰς τοὺς ταξειδιώτας τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεώς των. Οἱ ὑπουργοί, οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Καναδᾶ καὶ τῶν ἀποικιῶν ἀντιπροσωπεύοντο εἰς αὐτό. Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ συμποσίου Λόρδος Ρώτσιλδ (Rothschild), ἤγειρε πρόποσιν: «ὑπὲρ τῆς Κυβερνήσεως τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος» καὶ διεκήρυξεν ὅτι μεταξύ τῶν Κυβερνήσεων αἰτινες διηύθυναν τὰς τύχας τῆς Μεγάλης Βρεττανίας, οὐδεμία, ὡς ἡ σημερινή, δέν εἶχε «δείξει τόσῃν εἰλικρινῇ συμπάθειαν εἰς τὰ σχέδια καὶ εἰς τὸ ἰδεῶδες τῶν Ἰουδαίων». Ἀπαντῶν, ἐν ὀνόματι τῆς κυβερνήσεως, ὁ Λόρδος Μίλνερ ἠχαρίστησε τὸν πρόεδρον, διὰ τὸν ἔπαινον καὶ προσέθεσεν ἀδιστακτικῶς ὅτι ἡ Βρεττανικὴ Κυβέρνησις εἶχεν εὐρέως ἀνταμειφθῆ διὰ τὴν φιλιουδαϊκὴν πολιτικὴν τῆς! Εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἑλπίδος τῆς Ν. Ἀφρικῆς (Cape Town of Good Hope) εἰς τὸ Ντέρμπαν (Durban) τῆς Νατάλης Ν.Α., εἰς τὴν Ἰωαννούπολιν (Johannesburg), τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Τράνσβααλ, εἰς τὰς αὐστραλιανὰς πόλεις, παντοῦ, οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Ἰσραὴλ ἐγένοντο δεκτοὶ μὲ πριγκιπικὰς τιμὰς. Αἱ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ ἤρχοντο

πρὸς ὑποδοχὴν των, τοῖς ἤρχοντο τὸ «ὡς εὖ παρέστησαν» καὶ ἐτίθεντο εἰς τὰς διαταγὰς των.

Μῆνας τινὰς προηγουμένως ὁ κ. Lloyd George εἰδοποιηθεὶς ὑπὸ τινῶν ἀμφιβόλου εἰλικρινείας πληροφορητῶν, ὅτι ἀντισημιτικαὶ ἐξεγέρσεις (rogroms) ἀνεφάνησαν εἰς τὴν Πολωνίαν, ἀπέστειλεν ἐξ ἰδίας αὐτοῦ πρωτοβουλίας εἰς τὴν Βαρσοβίαν ἀνακριτικὴν ἐπιτροπὴν, προεδρευομένην ὑπὸ τοῦ Ἰουδαίου sir Stuart Samuel. Τοῦτο δέν διελάλει ἀνά τὸ σύμπαν (urbi et orbi) ὅτι ἡ Ἄγγλια ἤξιον νά γίνῃ εἰς ὅλας τὰς χώρας ὁ πρόμαχος τοῦ Ἰσραὴλ;

Ἄλλως τε, ὅταν ὁ λόρδος Chelmsford ἔφθασεν εἰς τὸ τέρμα τῆς ἀποστολῆς του, ὡς ἀντιβασιλεὺς τῶν Ἰνδιῶν, ὁ Ἰουδαῖος Rufus Isaacs λόρδος Reading, ὁ πρῶν ἀνώτατος Δικαστὴς καὶ ὑπατος ἀρμοστής εἰς τὴν Οὐασινγκτῶνα ἐκλήθη νά τὸν διαδεχθῆ εἰς ὑπουργημα, κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον λεπτὸν καὶ ἐπιφοβὸν καθ' ὅσον αἱ Ἰνδία, ἔνεκα πολιτικῶν καὶ διοικητικῶν μεταρρυθμίσεων, εἶναι ἐν πλήρει ἀναβρασμῷ.

Εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας, ἐπὶ τῆς προεδρείας τοῦ Οὐίλσονος, ἡ Ἰουδαϊκὴ κατάκτησις ὑπῆρξε τόσον ἐκδηλὸς ὅσον καὶ ἐν Ἄγγλιᾳ. Δέν πρέπει νά λησμονῆ τις ὅτι τῇ ὑποβολῇ τοῦ Jacob Schiff καὶ πολλῶν ἔβραιογερμανῶν τραπεζιτῶν, ἐν πλήρει συμφωνίᾳ μετὰ τοῦ Lloyd George, ὁ πρόεδρος Οὐίλσον ἐπέτυχεν τὴν εἰσαγωγὴν εἰς τὴν συνθήκην τῆς εἰρήνης τῶν σκοτεινῶν ὄρων τῶν σχετικῶν πρὸς τὰς Ἐπανορθώσεις, πρὸς τὸ δημοψήφισμα τῆς Ἄνω Σιλεσίας, πρὸς τὰ πολιτεύματα τὰ ἀφορῶντα τὴν Sarre, Fiume, Dantzig.

Καὶ ὅμως παρά τὴν ἀποδοκίμασίαν τῶν συμπολιτῶν του (ἀπεπονηθέντων νά υἰοθετήσωσι τὴν ἰδεολογικὴν φιλανθρωπίαν του καὶ νά τὸν ἀκολουθήσωσιν ἐν τῇ ἐπικιν-

δύω ὁδῶ εἰς ἣν εἶχε περιπλέξει τὴν Εὐρώπην) ὁ πρόεδρος τῶν Ἑθνικῶν Πολιτειῶν εὗρε τὸν τρόπον νὰ ἐκδηλώσῃ καὶ πάλιν τὰς πρὸς τοὺς Ἰουδαίους συμπαθείας του. Ὑπέδειξε δύο Ἰσραηλίτας διὰ νὰ τὸν ἀντιπροσωπεύσωσιν εἰς δύο διαιτησίας τὰς ὁποίας τῷ ἀνέθηκεν ἡ Κοινωνία τῶν Ἑθνῶν, καί, ἀπαντῶν εἰς ἓν παράπονον τοῦ φίλου του Ραββίνου Βάϊς (Wise) περὶ τῆς τύχης τῶν Ἰσραηλιτῶν τῆς ἀνατολικῆς Εὐρώπης, διετύπωσεν εἰς ἐπιστολὴν, δημοσιευθεῖσαν τὴν 10 Σεπτεμβρίου 1920, τὸν θαυμασμόν του πρὸς τοὺς Ἑβραίους ὡς ἐξῆς: «ἠξέυρομεν εἰς τὰς Ἑνωμένας Πολιτείας, ἔνθα οἱ Ἰουδαῖοι ἀπολαύουσι τῆς πληρεστέρως ἰσότητος, μὲ ποίαν ἐντιμότητα ὑπηρετοῦσι καὶ μὲ ποίαν πίστιν ὑπερασπίζονται τὰ συμφέροντα καὶ τὸ ἰδεῶδες τοῦ ἰδίου ἡμῶν Ἑθνους».

Ἐάν οἱ Ἰουδαῖοι κατεδιώχθησαν ἄλλοτε ἐν Ρωσίᾳ, ἢ Ἐπανάστασις, παρασκευασθεῖσα ὑπ' αὐτῶν ἀπὸ πολλοῦ χρόνου, ἀνέστρεψε παραδόξως τοὺς κύκλους. Ἡ κατάρρευσις τοῦ Τσαρισμοῦ, ἢ συνθήκη του Brest-Litovsk, καταπαύσασα τὰς ἐχθροπραξίας μὲ τὴν Γερμανίαν, καὶ τὸ πολίτευμα τῶν Σοβιέτ ὑπῆρξαν ἔργον τῶν Ἰουδαίων. Ὁ Kerensky, ὅστις ἐχρησίμευσεν ὡς γέφυρα μεταξὺ τῆς δημοκρατικῆς Δούμας καὶ τοῦ αἱματηροῦ κομμουνισμοῦ, εἶναι Ἰσραηλίτης. Ὁ Λένιν ἦτο, λέγουσιν, σύζυγος Ἰουδαίας· ὁ Trotsky, ὁ Radek καὶ ὁ Zinoviev καὶ τὰ τρία τέταρτα τῶν ἐπιτρόπων τοῦ λαοῦ εἶναι Ἰουδαῖοι.

Ὁ ἐρυθρὸς στρατὸς, ὅταν κατέκλυσε τὴν Πολωνίαν, μετεχειρίσθη ὡς συμμάχους τοὺς Ἰσραηλίτας τῶν καταλαμβανομένων πόλεων καὶ οἱ Ἰσραηλιταὶ ἄλλως τε αὐτοί, σχεδὸν πανταχοῦ συνηνώθησαν μὲ τὰ στρατεύματα ταῦτα, ὡς ἂν ὁ ἐρυθρὸς στρατὸς ἐξηναγκάζετο νὰ ὑποχωρῇ.

Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀνακομῆς καὶ τῶν πρώτων διεθνῶν συνεννοήσεων οἱ Ἰουδαῖοι παρέσχον μεγίστην ἐκδούλευσιν εἰς τὴν Γερμανίαν, μεταβαλόντες τὰ Κράτη τῆς εἰς Δημοκρατικὰς ἢ Σοσιαλιστικὰς χώρας. Μετὰ τὴν φυγὴν τοῦ Αὐτοκράτορος Γουλιέλμου εἰς τὴν Ὀλλανδίαν, ἡ νέα κυβέρνησις τοῦ Ράιχ ἐπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ἰσραηλ. Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν Haase, ὁ τῶν Οἰκονομικῶν Schiffer, ὁ τῶν Ἐσωτερικῶν Preusse, ἦσαν Ἰουδαῖοι· εἰς τὴν Πρωσίαν τὸ Ὑπουργεῖον ἀπετελεῖτο ἀπὸ μόνον Ἰσραηλίτας. Ὁ Kurt Eisner ἐκυβέρνησε τὴν Βαυαρίαν. Εἰς τὴν Οὐγγαρίαν ἐβασίλευσεν ὁ Bela Kuhn ἢ Kohen, ἀλλ' ἡ τυραννία του ὑπῆρξε τόσον φρικαλέα, ὥστε ἔσχε μόνον ἐφήμερον τὴν διάρκειαν.

Ἐκτός τῆς Αὐστρίας, θυσιασθείσης καὶ καταστραφείσης, τὰ δημοκρατικοποιηθέντα Κράτη προσεῖλκυσαν τὴν εὐνοίαν τῶν Ἰουδαίων καὶ τῶν Ἀγγλοσαξόνων Πουριτανῶν κυρίως διορισθέντων διὰ τὴν σύνταξιν τῆς συνθήκης τῆς εἰρήνης.

Ἡ εἰς Παρισίους Γερμανικὴ ἀποστολὴ περιελάμβανε σχεδὸν μόνον Ἑβραίους μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Oscar Oppenheimer καὶ ὁ Marx Warburg, ἀδελφὸς τοῦ γαμβροῦ τοῦ τραπεζίτου τῆς Ν. Ὑόρκης, καὶ ὁ Jakob Schiff.

Τὰ δεκατέσσερα ἄρθρα τοῦ προέδρου Οὐίλσονος - τῶν ὁποίων τὸ τελευταῖον ἐξαπέλυε τὴν ἰδέαν τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν - καὶ τὰ πέντε συμπληρωματικὰ τοιαῦτα, τὰ προστεθέντα εἰς τὰ προηγούμενα εἰς λόγον ἐκφωνηθέντα εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1918, διὰ νὰ ὀρίσωσι τὰς βάσεις αὐτοῦ, ἐνεπνεύσθησαν ὑπὸ τοῦ πρίγκηπος Max τῆς Βάδης, Καγκελαρίου τοῦ Ράιχ, εὐθὺς ὡς ἡ Γερμανία, νικηθεῖσα καὶ καταρρεῦσα, ἐξητήσατο τὴν εἰρήνην.

Ἡ παράξενος αὐτῆ εἰρήνη, εὐνοϊκὴ μᾶλλον διὰ τοὺς ἠττημένους παρά διὰ τοὺς νικητὰς - πλὴν τῶν Ἀγγλοσαξῶνων - μέ τὸν λεπτοφυῆ καὶ περίπλοκον μηχανισμόν, ἀπαιτοῦσα ἔλεγχον σοβαρὸν καὶ μακροχρόνιον, κινδυνεύουσα νὰ θραυσθῆ μόλις ἐν μόνιον θὰ παρεισέφρουν ἐντὸς τῶν τροχῶν τῆς, διέσωσε τὴν ἐνότητα τῆς Γερμανίας καὶ ἀφῆκεν εἰς αὐτὴν εὐρὺ μέρος τῆς δυνάμεώς τῆς, ἀλλ' ἡ εἰρήνη αὐτῆ ἔσχε καὶ τὸ προνόμιον νὰ ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰς ἐπιθυμίας, πρὸς τὰς φιλοδοξίας καὶ πρὸς τὸ ἰδεώδες τῶν Ἰσραηλιτῶν. Ἡ εἰρήνη αὐτῆ, ἐμποδίζουσα τὴν οικονομικὴν ἐπανόρθωσιν τῶν ἐμπολέμων Κρατῶν, ἦτο εὐμενὴς εἰς τὰς μεγάλας Τραπεζάς, τὰς ὁποίας διευθύνουσι Ἰσραηλίται, εἰς τὰ διεθνῆ κερδοσκοπικὰ συνδικᾶτα, τὰ πλουτήσαντα διὰ τοῦ πολέμου καὶ τὰ κατέχοντα τὰ οἰκονομικὰ ταμιεύματα τοῦ Κόσμου.

Δέν πρέπει νὰ ἐκπλήσσειται τις ἂν ἡ Κοινωνία τῶν Ἑθνῶν ἐκηρύχθη «οὐσιωδῶς ἰουδαϊκῆς ἐμπνεύσεως» ὑπὸ τοῦ Israel Zangwill. Καὶ ὁ Λουκιανὸς Βόλφ ἀντιπρόσωπος τῶν ἰουδαϊκῶν ἐταιρειῶν, ἀφοῦ παρεστάθη ἐν Γενεύῃ εἰς τὴν Συνέλευσιν τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν, δέν ἐδίστασε νὰ ἐπικυρώσῃ καὶ αὐτὸς ὅτι ἡ «Κοινωνία» αὐτῆ ἦτο ἐν ἀρμονίᾳ μέ τὰς εὐγενεῖς καὶ ἱερωτάτας παραδόσεις τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καὶ ὅτι ὅλοι οἱ Ἰσραηλίται ὄφειλον νὰ θεωρῶσιν ὡς ἱερὸν καθήκον των νὰ τὴν ὑποστηρίξωσι δι' ὅλων τῶν δυνατῶν μέσων.

II

Φαίνεται ὅτι ὁ ἰουδαϊκὸς κίνδυνος, ὁ ὁποῖος ἐξεδηλοῦτο διὰ τόσων συμπτωμάτων καὶ διὰ τόσων γεγονότων, δέν ἀπεκαλύφθη πλήρως παρά ὅταν ἐκυκλοφόρη-

σεν ἡ μετάφρασις ἀποσπάσματος ἐκ ρωσικοῦ βιβλίου, ἐξησφαλισμένου εἰς τὸ British Museum, κατ' Αὐγουστον τοῦ 1906 καὶ τὸ ὁποῖον εἶχεν ὡς τίτλον: «*Τὸ Μέγα ἐν τῷ Μικρῷ καὶ ὁ Ἀντίχριστος ὡς ἄμεσος πολιτικὴ δυνατότης*» (Σημειώσεις ἐνός Ὁρθοδόξου, Β' ἐκδοσις διωρθωμένη καὶ ἐπηξηγημένη. Tsarkoië-Selo, 1905).

Ἡ μετάφρασις αὐτῆ ἐξεδόθη κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1919 παρά τῶν Eyre and Spotteswoode, καὶ ἔφερε τὸν τίτλον: «*Ὁ Ἰουδαϊκὸς κίνδυνος. Πρωτόκολλα τῶν Σοφῶν τῆς Σιών*» (The Jewish Peril. Protocols of the Learned Elders of Sion). Αὐτῆ θὰ ἔμμεν ἐπὶ πολὺν χρόνον ἄγνωστος εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐάν συντάκτης τῶν «Τάϊμς» δέν εἶχε σκεφθῆ νὰ ἀφιερῶσιν εἰς αὐτὴν ἐν ἄρθρον καὶ νὰ δώσῃ περὶ αὐτῆς ἀρκετὰ λεπτομερῆ περιγραφὴν, προκαλοῦσαν τὴν ἀγωνιώδη ἐρώτησιν: ἐάν αὐτὸ τὸ βιβλίον ἀληθεύῃ, μήπως δέν διεφύγαμεν μίαν γερμανικὴν εἰρήνην παρά διὰ νὰ ὑποκύψωμεν εἰς μίαν ἰουδαϊκὴν τοιαύτην;

Ἐν ᾧ δέ χρόνῳ ἐκυκλοφόρει ἐν Λονδίνῳ ἡ ἀγγλικὴ μετάφρασις τῶν «Πρωτοκόλλων», γερμανικὴ τοιαύτη ἐδημοσιεύετο εἰς τὸ Gharlottenburg (Berlin) ὑπὸ τοῦ κ. Gottfried Zur Beek: *Τὰ Μυστικά τῶν Σοφῶν τῆς Σιών* (Die Geheimnisse der Weisen von Zion) καὶ διεδίδετο ἀρκετὰ ταχέως εἰς τὰ Κράτη τοῦ Ράϊχ ὡς καὶ εἰς τὴν Αὐστρίαν.

Τὸ ἄρθρον τῶν Τάϊμς ἐπροκάλεσε τὴν προσοχὴν ἐπὶ τοῦ ἰουδαϊκοῦ κινδύνου (Jewish Peril). Ἀμέσως τὸ βιβλιᾶριον ἔγινε δυσεύρετον - ἐξηφανίσθη - καὶ, πρᾶγμα παράδοξον, οἱ ἐκδόται Eyre καὶ Spottiswoode ἐδήλωσαν, ὅτι δέν θὰ ἔκαμνον νέαν ἐκδοσιν αὐτοῦ. Ἀλλὰ ἕως οὗτου, τῆ φροντίδι ἐθνικιστικῆς τινος ἐταιρείας "The Britons", δημοσιεῦθη νέα ἀγγλικὴ ἐκδοσις, ἡ μεγάλη ἡμερησία ἐφημερίς: The Morning Post ἐδημοσίευσεν ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἡ

ἀφορμή της παγκοσμίου ἀνησυχίας» (The Cause of World Unrest), σειράν ἄρθρων πολὺ ζωηρῶν, βασιζομένων ἐπὶ τῶν κειμένων τῶν «Πρωτοκόλλων» καὶ ἐπὶ ἐγγράφων προγενεστέρως ἀνακαλυφθέντων καὶ ἀποδεικνυόντων, ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι εἶναι ἐκεῖνοι εἰς τοὺς ὁποίους ἔπρεπε νὰ ἀπεδίδομεν τὴν παγκόσμιον καχεξίαν, τὴν παρατείνουσαν τὰς μεταπολεμικὰς οἰκονομικὰς καὶ πολιτικὰς δυσκολίας.

Εἰς τὰς Ἑνωμένας Πολιτείας ἐδημοσιεύθη, παρά τοῖς κ.κ. Small Maynard et Cie τῆς Βοστώνης, ἄλλη μετάφρασις ἐπιγραφομένη «Τὰ Πρωτόκολλα καὶ ἡ Παγκόσμιος ἀνατροπὴ» (The Protocols and world revolution). Καὶ πολωνικὴ μετάφρασις ἀνεφάνη ἐπὶ πλεόν κατά τό 1920. Εἰς τὴν Γαλλίαν πρακτικὰ τινα, συνοδευόμενα ἐκ περικοπῶν τοῦ βιβλίου τοῦ Σεργίου Νεΐλου κατεχωρίσθησαν εἰς τὰς ἡμεριδᾶς: Correspondant, la Vieille France, l' Urbain Gohier, l' Action Francaise, l' Opinion. Πρῶτη μετάφρασις ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν Libre Parole, ἀλλὰ μόνον κατά Σεπτέμβριον τῷ 1920 καὶ ἀρχομένου τοῦ 1921 ἐκυκλοφόρησεν ἡ Ἐκδοσις μετὰ προλόγου τοῦ Σεβασμ. Jouin², καὶ ἡ ἔκδοσις τῆς la Vieille France μετὰ σχολίων εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ εἰς τὸ τέλος³.

Εἶναι δύσκολον νὰ γνωρίζωμεν τὰς διαφόρους ἐκδόσεις τὰς γενομένας ἐν Ρωσίᾳ. Φαίνεται ὅτι ἡ πρώτη, ἣτις ὀφείλεται εἰς τὸν καθηγητὴν Σέργιον Νεΐλον, ἐγένετο κατά τό 1902, ἀλλ' αὕτη θὰ ἠγοράσθη καὶ ἐξηφανίσθη ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων καθόσον τὰ ἀντίτυπα αὐτῆς εἶναι δυσσεύρε-

2. Le Peril Judéo-maconnique: "Les Protocols des Sages de Sion" (E-mile Paul).

3. "Les Protocols" (éd. de la «Vieille France»).

τα.

Ἐπανεξεδόθη κατά τό 1903; ἴσως, ἀλλὰ ἡ πρώτη τῆς ὁποίας κατέχομεν ἀντίτυπον εἶναι ἡ τοῦ 1905, ἣτις ἐμφαίνεται εἰς τὸν κατάλογον τοῦ British Museum.

Ὁ Ρῶσσοσ συγγραφεὺς C. Butmi ἐδημοσίευσεν μετάφρασιν αὐτῶν κατά τό 1907 μετὰ τὴν συνδρομὴν τοῦ ἀδελφοῦ του A.L. Butmi ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ὁ ἐχθρὸς τῆς ἀνθρωπότητος». Τὸ βιβλίον, ἐκτυπωθὲν ὑπὸ τῆς Σχολῆς τῶν Κωφαλάλων τῆς Πετροπόλεως, ἀφιερῶτο εἰς τὴν «Ἐνωσιν τοῦ Ρωσικοῦ Λαοῦ», πατριωτικὴν Ἑταιρίαν, ἣτις κατεπολέμει τοὺς Ἰουδαίους καὶ τὰς ἀποκρύφους ἑταιρείας, τὰς τόσον διαδεδομένας τότε ἐν Ρωσίᾳ.

Τὸ ἔργον τοῦ Σεργίου Νεΐλου ἔσχε νέας ἐκδόσεις κατὰ τὰ 1911, 1912, 1917 καὶ 1920. Ἡ Ἀμερικανικὴ μετάφρασις ἐγένετο ἐκ τῆς ἐκδόσεως τοῦ 1911, τῆς ἐκτυπωθείσης εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Σεργίου. Ἡ ἔκδοσις τοῦ 1912 δὲν μνημονεύεται οὔτε εἰς τὸν πρόλογον τοῦ Σεβασμ. Jouin, οὔτε εἰς τοὺς προλόγους τῆς γερμανικῆς καὶ τῆς ἀμερικανικῆς ἐκδόσεως· ἀλλ' ἡμεῖς ἐπετύχαμεν αὐτὴν· ἐν ὑπόδειγμα τοῦ ἐξωφύλλου τῆς ὑπάρχει εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ παρόντος τόμου, ὁ ὁποῖος δίδει τὴν πρώτην γαλλικὴν μετάφρασιν, τὴν γενομένην ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ ρωσικοῦ κειμένου. Ἡ ἔκδοσις τοῦ 1917 κατεστράφη σχεδόν ἐξ ὀλοκλήρου ὑπὸ τῶν μπολσεβίκων, ἡ δὲ τοῦ 1920 ἐξετυπώθη εἰς τὸ Βερολῖνον. Ἡ μετάφρασις τῶν «Πρωτοκόλλων» ἐξετυπώθη ὑπὸ τὸν τίτλον: Ἡ Ἀκτίς τοῦ Φωτός, καὶ ὁ ἐκδότης - συντάκτης Pierre Schabelski Bork τὴν συνώδευσε μετὰ σχόλια σχετικὰ πρὸς τὴν ρωσικὴν Ἐπανάστασιν, διὰ τῶν ὁποίων κρίνονται αὐστηρῶς αἱ πράξεις τοῦ ὑπουργοῦ Tchepnov καὶ τοῦ Kerenski «ὁ ὁποῖος, τεθείς ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Ρωσίας ἐπὶ ἕξ μῆνας, διὰ τῶν λόγων του

καί τῶν πράξεων του ἠπάτησε καί ἐπρόδωσε τήν πατρίδα του».

Ποία λοιπόν εἶναι ἡ καταγωγή καί ἡ ἀξία αὐτῶν τῶν «Πρωτοκόλλων»; Ὅπως ὁ ἠλεκτρικός σπινθήρ εἰς τοὺς κερατοειδεῖς σωλήνας προκαλεῖ χημικά καθιζήματα, οὕτω καί τὰ «Πρωτόκολλα» ἔσχον ὡς συνέπειαν νά προκαλέσωσιν ἀντιουδαϊκὰ κρίσεις καί σχόλια, ἀποκαλύπτοντα εἰς τοὺς διαφόρους λαοὺς ἓνα ἀγωνιώδη κίνδυνον καί γνωστοποιῶντα τό σχέδιον ἐκστρατείας, τό ἐπινοηθέν ὑπό τοῦ Ἰσραήλ, διὰ νά πραγματοποιήσῃ τό μεγαλειῶδες ὄνειρόν του, τό ἀντικείμενον τῶν προαιωνίων φιλοδοξιῶν του, ἦτοι τήν *παγκόσμιον κυριαρχίαν*.

Αἱ σιωνιστικά ἐταιρεῖαι συνεκρότησαν συνέδριον εἰς τήν Βαλε κατά τό 1897 καί ἔρριψαν ἐν αὐτῷ τὰς βάσεις προγράμματος κατακτήσεων τοῦ ὁποίου αἱ προηγούμεναι ἐπιτυχίαι ἐδικαιολογοῦν τήν εὐρύτητα. Τό πρόγραμμα τοῦτο δέν ὑπεδείκνυε μόνον τοὺς διαδοχικούς ἀντικειμενικούς σκοποὺς καί τὰς ἀκολουθητέας μεθόδους καί τοὺς τηρητέους τακτικούς κανόνας. Τὰ διάφορα τμήματα τοῦ Συνεδρίου συνέτασσαν πρακτικά τῶν συνεδριάσεων τῶν, ὀνομαζόμενα «Πρωτόκολλα» προωρισμένα ν' ἀνακοινωθῶσιν εἰς τινὰς μεμνημένους καί διατηρήσωσι τό σχέδιον τῶν ἀποκρῦφων αὐτῶν καί παρανόμων συμβουλίων.

Ὁ Σέργιος Νεῖλος, εἰς τήν εἰσαγωγήν τῆς ἐκδόσεως τοῦ 1917 δηλοῖ ὅτι τὰ φυλλάδια τὰ περιέχοντα ἀποσπάσματα αὐτῶν τῶν πρακτικῶν, συντεταγμένων εἰς τήν γαλλικὴν (διότι πλεῖστοι Σιωνισταὶ ἠγνόουν τήν ἑβραϊκὴν) τοῦ παρεδόθησαν κατά τό 1901 ὑπό τοῦ Alexis Nicolajevitch Souhotin, στρατάρχου τῆς εὐγενείας τοῦ Chern. Τὰ φυλλάδια ταῦτα ἐγένοντο γνωστά καί εἰς τὸν δευτε-

ρον Ρῶσον μεταφραστὴν τῶν, C. Butmi.

Πῶς ὁ Alexis Nicolajevitch τὰ εἶχε προμηθευθῆ; Δύο διαδόσεις ὑπάρχουν περὶ τούτου· ἡ ἀντεγρῶφσαν ὑπὸ γυναικὸς τινος, συζύγου ἡ ἑρωμένης ἑνὸς ἐκ τῶν συνταξάντων αὐτὰ μεμνημένων, καί ἡ ὁποία ἐθεώρησε καθήκον τῆς νά μεταβιβάσῃ τὰ ἀντίγραφα ταῦτα εἰς χριστιανὸν δυνάμενον νά θέσῃ τοὺς ὁμοθρήσκους τῆς εἰς προσοχὴν ἐναντίον τῶν σκοτίων καί ἀπειλητικῶν προθέσεων τοῦ Σιωνισμοῦ· ἡ ὑπεξηρέθησαν ἀπὸ χρηματοκιβώτιον τό ὁποῖον εἶχον οἱ Σιωνισταὶ εἰς τινὰ πόλιν τῆς Ἀλσατίας. Δέν εἶναι βέβαιον ἂν ἡ μία ἐκ τῶν δύο τούτων ὑποθέσεων εἶναι ἀκριβής, καθ' ὅσον οἱ κάτοχοι τῶν φυλλαδίων θά προσεπάθησαν νά ἀπαλλάξωσιν ἀπὸ πᾶσαν ὑπόνοιαν καί πᾶσαν ἐκδίκησιν τὸν δράστην, ἢ τοὺς δράστας τῆς ὑπεξαιρέσεως ἢ τῶν διαπραχθεισῶν ἀκριτομυθίων.

Οἱ Ρῶσοι μεταφρασταὶ εἶναι ἀμφοτέροι ἐντιμοὶ ἄνθρωποι καί φιλόθρησκοι. Αἱ μεταφράσεις τῶν εἶναι, ἐκτός μερικῶν λεπτομερειῶν, σύμφωνοι. Μ' ὅλα ταῦτα ὅταν ὁ Alexis N. Souhotin παρέδωκεν εἰς τὸν Σέργιον Νεῖλον τὰ φυλλάδια, τοῦ συνέστησε νά κάμῃ τήν καλλιτέραν χρῆσιν αὐτῶν πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν συμφερόντων τῆς θρησκείας καί τῆς πατρίδος, τοῦθ' ὅπερ καί ἐπέτρεπεν εἰς τὸν ἐνεργήσαντα τήν δημοσίευσιν τῶν «Πρωτοκόλλων» ποιὸν τινὰ ἐλευθερίαν ἐρμηνείας καί συντάξεως.

Ὅσον διὰ τήν πραγματικότητα τῆς ὑπεξαιρέσεως ἐγγράφων ἐκ τῶν Ἰσραηλιτικῶν ἀρχείων αὕτη ἐπιβεβαιούται ἐξ ἐγκυκλίου τοῦ Σιωνιστικοῦ Κομιτάτου, χρονολογούμενης ἀπὸ τό 1901 εἰς τὴν ὁποίαν ὁ δόκτωρ Hertzl παραπονεῖται διὰ τὰς ὑπεξαιρέσεις αἱ ὁποῖαι ἐπέτρεψαν εἰς τοὺς βεβήλους (Gentils) νά γνωρίσωσι τὰ μυστικά τῶν «Πρωτοκόλλων».

Τά «Πρωτόκολλα» είναι εἴκοσι τέσσαρα τόν ἀριθμόν. Εἶναι μᾶλλον διδασκαλία καί γνωμικά παρά ἀνακοινώσεις. Φαίνεται ὅτι ὁ συγγραφεύς τῶν ἢ οἱ συγγραφεῖς τῶν, ἔσχον ὡς κυριωτέραν φροντίδα νά ἐκθέσωσιν εἰς εἴκοσι τέσσαρα μαθήματα τά δόγματα τοῦ Ἰσραήλ, τοὺς ἀντικειμενικούς του σκοπούς, οὓς ἐπιδιώκει ἀπό τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων καί τās λεπτομερείας τοῦ τελικοῦ σχεδίου ἐκστρατείας πρὸς κατάκτησιν τῆς παγκοσμίου ἐξουσίας ὅποτε τά πάντα θά ἐφαίνοντο παρεσκευασμένα διὰ νά ἀρχίσωσι τόν ἀποφασιστικόν ἀγῶνα.

Διὰ τοὺς Ἰουδαίους δέν ὑπάρχει ἄλλο δίκαιον παρά τό τῆς ἰσχύος· ἡ φιλελευθερία κατέστρεψε παρά τοῖς Goyim τήν τε θρησκείαν καί τήν ἐξουσίαν· ὁ χρυσός εἶναι εἰς χεῖρας τοῦ Ἰσραήλ καί, διὰ τοῦ χρυσοῦ, ἐγένετο οὗτος κύριος τοῦ τύπου καί τῆς Κοινῆς γνώμης, δι' ὧν καί διευθύνονται αἱ κυβερνήσεις εἰς τά δημοκρατικοποιηθέντα Κράτη.

Αἱ τεκτονικαί στοαί διευθύνονται ὑπό τῶν Ἰουδαίων οἱ ὅποιοι κατευθύνουσι τās ἐκδηλώσεις καί τήν προπαγάνδαν αὐτῶν.

Οἱ Χριστιανικοὶ Λαοὶ θά εἶναι ἡμέραν τινά τόσο ἀπογοητευμένοι, ὥστε θά ἀπαιτήσωσιν ὑπερκυβέρνησιν Παγκοσμίαν πηγάζουσαν ἐκ τοῦ ἰουδαϊσμοῦ. Ἰδιαιτεροὶ πόλεμοι καί μία παγκόσμιος ρῆξις, ἦν ὁ Ἰσραήλ θά δυνηθῆ νά ἐξαπολύσῃ θά ἐπισπεύσωσι τήν Βασιλείαν αὐτοῦ. Ἡ ἰουδαϊκὴ μοναρχία θά ἀντικαταστήσῃ τήν φιλελευθερίαν τῶν Χριστιανικῶν Κρατῶν. Ὅλαι αἱ θρησκείαι θά καταργηθῶσι πλὴν τῆς τοῦ Μωϋσέως (δηλ. τοῦ Ταλμούδ).

Διὰ νά δείξωσι τήν δύναμιν τῶν οἱ Ἰουδαῖοι θά καταβάλωσι καί θά ὑποδουλώσωσι διὰ τῆς δολοφονίας καί τοῦ ἐκφοβισμοῦ ἓνα τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης. Προοδευτικός φόρος ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου καί δάνεια Κρατικά θά ἀποκαταστρέψωσι τοὺς Χριστιανούς τοὺς ὁποίους ἄθεος διδασκαλία θά ἔχη ἀνηθικοποιήσῃ καί ἡ ἐπὶ τόσον χρόνον ἀναμενομένη ὥρα θά σημάνη. *Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, ἐνσάρκωσις τοῦ Πεπρωμένου, θά βασιλεύσῃ ἐπὶ τοῦ καταδωματοῦ συμπαντος.*

Τοιοῦτον εἶναι ἐν συντόμῳ τό περιεχόμενον τῶν «Πρωτοκόλλων». Εἶναι καλόν νά μελετήσῃ τις τά διάφορα κεφάλαια αὐτῶν, νά συγκρίνῃ τό κείμενόν τῶν πρὸς ἄλλα ἔγγραφα ἑβραϊκῆς προελεύσεως καί νά παρατηρήσῃ ἐν τίνι μέτρῳ ἔχουσι πραγματοποιηθῆ, κατὰ καί μετὰ τόν πόλεμον, τά προβλεφθέντα γεγονότα καί ἀναγγελθέντα συμβεβηκότα εἰς φυλλάδια γεγραμμένα πρὸ εἴκοσιν ἐτῶν.

Τό τρίτον κεφάλαιον αὐτῶν τῶν διδασκαλιῶν τῶν Σοφῶν τοῦ Ἰσραήλ περιέχει ὑπαινιγμόν εἰς τόν *Ὄφιν*, ὁ ὁποῖος συμβολίζει τήν προοδευτικὴν πορείαν τοῦ Ἰσραήλ πρὸς τήν παγκόσμιαν κυριαρχίαν.

Ὁ Σέργιος Νεῖλος, εἰς τόν ἐπίλογον τοῦ βιβλίου του, τό ὁποῖον ἡ ἀμερικανικὴ καί ἡ γερμανικὴ μετάφρασις δέν εἶχεν ὑπ' ὄψιν της, παρέχει περιέργους λεπτομερείας περὶ τοῦ συμβόλου τούτου τῆς ἰουδαϊκῆς δυνάμεως, ἀείποτε νικηφόρου, ὅταν θά ἔχη περικλείσει τά εὐρωπαϊκὰ Κράτη. Κατὰ τās ἰουδαϊκὰς παραδόσεις, ἡ πρόρρησις αὕτη ἀνέρχεται εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Σολομῶντος. Ἡ κεφαλὴ τοῦ ὄφeos παριστάνει τοὺς ἰθύνοντας, τοὺς μεμημένους τοῦ Ἰσραήλ. Εἰσδύει εἰς τήν καρδίαν ἐκάστου τῶν ἐθνῶν διὰ νά τά διαφθεῖρῃ, νά τά καταστρέψῃ· καί ἀ-

ναχωρήσασα ἐκ Σιών, ὀφείλει νά ἐπανεέλθῃ εἰς αὐτήν, ἀφοῦ θά ἔχῃ ἐκπληρώσει τόν κύκλον τῶν κατακτήσεών της.

Οἱ Σιωνισταί ἔχουσιν ἀπό πολλοῦ χρόνου ὀρίσει τόν χάρτην εἰς τόν ὁποῖον εἶναι ἐγκεχαραγμένον τό δρομολόγιον τοῦ ἔρπετοῦ, καί ἐπί τοῦ χάρτου αὐτοῦ σημειοῦνται οἱ μεγάλοι σταθμοί τοῦ δρομολογίου, οἱ διανυθέντες καί οἱ μέλλοντες νά διανυθῶσιν. Ὁ πρῶτος σταθμός τό ὁδηγεῖ εἰς τήν Ἑλλάδα, κατὰ τήν ἐποχὴν τοῦ Περικλέους (429 π.Χ) ἐπί τῆς βασιλείας τοῦ Αὐγούστου, ὀλίγον πρό τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ κεφαλὴ τοῦ Ὁφεις εἰσέδυσεν εἰς τήν Ρώμην. Ἡ Μαδρίτη τήν εἶδεν ἐμφανιζομένην ἐπί Καρόλου τοῦ Ε'· οἱ Παρίσιοι κατὰ τήν παρακμὴν Λουδοβίκου τοῦ 14ου· τό Λονδῖνον κατὰ τήν πτώσιν τοῦ Ναπολέοντος· τό Βερολῖνον κατὰ τό 1871, μετὰ τὰς ἀποθεώσεις τῆς συνθήκης τῶν Βερσαλιῶν· ἡ Πετρούπολις κατὰ τό 1881.

Εἶναι ἄξιον σημειώσεως ὅτι ὅλα τά Κράτη, ἐπί τῶν ὁποίων ὁ Ὁφεις ἀφήκε τό γλυῶδες ἴχνος του, ἐκλονίσθησαν μέχρι τῶν θεμελιῶν των ὑπό πολιτικῶν καί κοινωνικῶν κρίσεων.

Ὁ χάρτης δεικνύει διὰ βελῶν τοὺς τελευταίους σταθμούς: τήν Μόσχαν, τό Κίεβον, τήν Ὁδησσόν, τήν Κωνσταντινούπολιν καί τέλος τήν Ἱερουσαλήμ, τήν ἀφετηρίαν καί τό τέρμα τοῦ μοιραίου δρομολογίου. Ὁ Σέργιος Νεῖλος εἰς τήν ἐκδοσιν τῶν «Πρωτοκόλλων» τοῦ 1922 ἀναφέρει ἐπί πλέον πολλά ἔγγραφα τά ὁποῖα ἐρχονται νά τονώσωσι τὰς διδασκαλίας καί τὰς προρρήσεις τῶν Σοφῶν τῆς Σιών. Τόν Νοέμβριον τοῦ 1910 τά «Νέα τῆς Μόσχας» (Moskovskia Viedomosti) ἐδημοσίευσεν ἄρθρον, τοῦ Κ.Ι. Τουρ, ἐπιγραφόμενον «*Τά ἀπόκρυφα ἰουδαϊκά προ-*

γράμματα» δεικνύον τὰς πραγματοποιηθείσας προόδους ὑπό τῶν Ἰουδαίων εἰς τήν ρωσικὴν Αὐτοκρατορίαν: «Κατὰ τό διάστημα τῶν 50 τούτων τελευταίων ἐτῶν πολλαὶ καταστροφαὶ ἐπῆλθον, καί ἐκάστη τούτων τῶν καταστροφῶν ἐέσπευσε διὰ γιγαντιαίου βήματος τό ἰουδαϊκόν ἔργον...

«Εἰς τήν Ρωσίαν, ἡ Ἐπανάστασις δέν ἐπέτυχε τελείως, ἀλλ' ἐν τούτοις οἱ Ἰουδαῖοι ἐκέρδισαν πολύ, χάρις εἰς τὰ συμβάντα τοῦ 1905 καί 1906. Τά τελευταῖα συνέδριά των ἀπεκάλυψαν ὄλας των τὰς ἐλπίδας. Ἡ Δούμα κατεπλάγη ἐξ ἑνός νομοσχεδίου ὑπογεγραμμένου ὑπό μεγάλου ἀριθμοῦ βουλευτῶν, χορηγοῦντος πλήρη ἰσότητα δικαιωμάτων εἰς τοὺς Ἰουδαίους, οἵτινες ἀπολαύουσιν ἤδη πράγματι πολλῶν πλεονεκτημάτων. Ἀπό τῆς ἐποχῆς τοῦ ὑπουργείου τοῦ Witte τὰ ὄρια τῆς διαμονῆς τῶν Ἰσραηλιτῶν, κακῶς τηρούμενα ἄλλοτε, ἀπέβησαν μάταια διὰ σειρᾶς ἐγκυκλίων, καί αἱ ταραχαί, αἵτινες κατέστρεψαν καί ἀνηθικοποίησαν τοὺς αὐτόχθονας πληθυσμούς, ἀπέβησαν καί αὐταὶ πρὸς ὄφελος τῶν Ἰουδαίων».

Σύγχρονος συγγραφεὺς (ὁ Dantschanko) ἐξέφρασε τήν ἐξῆς γνώμην εἰς βιβλίον δημοσιευθέν κατὰ τό 1911: «Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν τοῦ σχετικῶς μικροῦ ἀριθμοῦ τῶν Ἰουδαίων, οὗτοι μόνοι των εἰς μίαν εὐρείαν πάλην δέν δύναται βεβαίως νά νικήσωσι τό πλῆθος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου ζῶσιν ὡς παράσιτα. Δι' ὃ ἐπενόησαν ἐν εἶδος αὐτοκτονίας διὰ τοὺς Χριστιανούς, προκαλοῦντες ἐπιτηδείως παρ' αὐτοῖς ἐμφυλίους διαφωνίας καί παρασκευάζοντες ἐντέχνως κακοδιοικήσεις καί ἀκυβερνησίας».

Ἀφοῦ ἔχουσι περισυλλέξει τόν χρυσόν καί καταλάβει εἰς χεῖράς των τὰ κυριώτερα ὄργανα τοῦ Τύπου, ἐπετέθησαν κατὰ τῶν μοναρχῶν, διότι οὗτοι εἶναι «μία ἀνω-

τέρα δύναμις, πλήρης αὐταπαρνήσεως καὶ διατεθειμένη ἐπομένως νά ὑπερασπίζη πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀσθενές». Διὰ τοῦτο οἱ Ἰουδαῖοι ἔχουσι πανταχοῦ διευκολύνει τὴν ὑποκατάστασιν τοῦ Δημοκρατικοῦ πολιτεύματος εἰς τὸ μοναρχικόν τοιοῦτον.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Μπολσεβικισμόν, οἱ Ἰουδαῖοι τῆς Ρωσίας δέν ἀρνούνται ὅτι εἶναι οἱ ὑπεύθυνοι αὐτουργοί αὐτοῦ: Εἰς ἐφημερίδα τῆς Charkow, δημοσιευομένην εἰς Yeddisk, Der Kommunist, ὁ Ἰσραηλίτης M. Kohen, ἔγραφε τὴν 12ην Ἀπριλίου τοῦ 1919: «Δύναται τις νά εἴπῃ ἄνευ ὑπερβολῆς, ὅτι ἡ μεγάλη ρωσικὴ κοινωνικὴ ἐπανάστασις ὑπῆρξεν ἔργον τῶν Ἰουδαίων καὶ οὗτοι ὄχι μόνον κατηύθυναν τὴν ὑπόθεσιν, ἀλλὰ καὶ ἔλαβον εἰς χεῖράς των τὸ ζήτημα τῶν Σοβιέτ. Δυνάμεθα νά εἴμεθα ἡσυχοὶ ἡμεῖς οἱ Ἰουδαῖοι, ἐφ' ὅσον ἡ ὑπερτάτη διεύθυνσις τοῦ ἐρυθροῦ στρατοῦ θά εἶναι εἰς χεῖρας τοῦ Λέοντ. Τρότσκι⁴.

Δέν εἶναι ἴσως παράτολμον νά φρονῇ τις, ὅτι ἐάν ἐσχάτως ἡ Ἀγγλία ἔχη συνάψει εἰρήνην μέ τὰ Σοβιέτ, τοῦτο ἐγένετο, διότι οἱ Ἰσραηλίται τοῦ Ὑπουργείου καὶ οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Lloyd George ἔσχον ἀρκετὴν ἐπιρροήν ἐπὶ τῆς Βρετανικῆς Κυβερνήσεως διὰ νά τὴν ἀγάγωσιν, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἐμπορικῶν ὠφελειῶν, εἰς τὸ νά ὑποστηρίξῃ αὐτὴ τὸ ἰουδαϊκὸν καθεστῶς τῆς ἐπαναστατικῆς Ρωσίας.

Αἱ θεωρίαι αὗται καὶ τὰ σχόλια τοῦ Σεργίου Νεῖλου δύνανται νά διαφωτίσωσιν ἢ νά δικαιολογήσωσι χωρὶα τινὰ τῶν «Πρωτοκόλλων», ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο τὸ κείμενον δέν στερεῖται οὔτε σαφηνείας οὔτε βάθους. Φέρει ἐν ἑαυτῷ μίαν ἀποδεικτικὴν δύναμιν οὐ τὴν τυχοῦσαν, καὶ διὰ τοῦτο οἱ Ἰουδαῖοι, ἀφοῦ εἰς μάτην προσεπάθησαν νά ἐξα-

4. Le Peril judéo-maçonique, par Mgr Jouin, σελ. 144.

φανίσωσι τὸ βιβλίον τοῦτο καὶ νά καταπνίξωσι τὰς ἀδιακρίτους φωνὰς τὰς ἀποκαλυπτούσας τὸ σχέδιον τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ἰσραήλ, ἀφωσιώθησαν εἰς τὴν προσπάθειαν τοῦ νά παραστήσωσιν, ὅτι τὰ πρακτικὰ τῶν Σοφῶν τῆς Σιών ἦσαν ἀπόκρυφα καὶ δέν ἐστηρίζοντο ἐπὶ κανενός σοβαροῦ δεδομένου.

IV

Ὁ Salomon Reinach εἶναι ὁ πρῶτος, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν "Opinion" τῆς 26 Ἰουνίου 1920 ἐδήλωσεν, ὅτι τὰ «Πρωτοκόλλα» δέν ἦσαν παρά καθαραὶ καὶ ἀπλαῖ ἐπινοήσεις. Ὁ «ψευδολόγος Νεῖλος» εἶχεν ἀντλήσει τὰς φαντασιοπληξίας του «ἀπὸ τὴν Μαρξιστικὴν ἐπαναστατικὴν φιλολογίαν» καὶ οἱ Ἰουδαῖοι, ὅπως οἱ Μασῶνοι, ἐσυκοφαντοῦντο φρικαλέως, ὡς εἶχον συκοφαντηθῆ ἄλλοτε οἱ Ἰησοῦται διὰ τῆς δημοσιεύσεως τῶν δῆθεν Manita Secreta.

Δέν ἠδυνήθη οὐχ ἦττον νά ὠθήσῃ περαιτέρω τοὺς ἰσχυρισμούς του. Πέραν τῆς Μάγλης λόγῳ τοῦ ὅτι τὸ κύριον ἄρθρον τῶν "Times" καὶ ἡ παρατεταμένη ἐκστρατεία τοῦ «Ἐωθινοῦ Ταχυδρόμου» (Morning Post) εἶχον παραγάγει ζοφρὰν καὶ βαθεῖαν ἐντύπωσιν· οἱ Ἰσραηλίται ἐσκέφθησαν ὅτι ἐπεβάλλετο νά ἐπιχειρήσωσι ν' ἀποδείξωσιν ὡς ἀβάσιμα καὶ φανταστικά τὰ ἀποκαλυφθέντα ἔγγραφα καὶ νά προσπαθήσωσι ν' ἀναιρέσωσι κατὰ τὸν μᾶλλον πιστευτὸν τρόπον τὰ ἐπιχειρήματα τὰ ἀντληθέντα ἐκ τῶν «Πρωτοκόλλων» διὰ νά καταδειχθῇ φανταστικὴ ἢ ἀπειλή τοῦ ἰουδαϊκοῦ κινδύνου. Τὸ συμβούλιον τῶν ἀντιπροσώπων των⁵, διὰ τοῦ δημοσιογραφικοῦ ὄργανου

5. The Jewish Board of Deputies.

του Κομιτάτου των έπεφόρτισε τον Lucien Wolf με την λεπτεπίλεπτον ταύτην άποστολήν.

Όπως ο Reinach ούτω και ο L. Wolf δεν ήτο σιωνιστής πρό του πολέμου· δεν είχε συνεπώς παραστή εις τό συνέδριον της Bale (πόλεως της Έλβετίας) του 1897, άλλ' ήτο πεπειραμένος δημοσιογράφος, παλαιός συνεργάτης του "Daily Graphic" επί του δελτίου της έξωτερικής πολιτικής, άλλοτε ανταποκριτής εν Λονδίνω της ήμερησίας Γαλλικής έφημερίδος "Le Journal", πολύ γνωστός εις τον τύπον, καθ' όσον είχε χρηματίσει Μέγας διδάσκαλος της μασωνικής Στοάς των συγγραφέων και πρόεδρος του Ίνστιτούτου των Δημοσιογράφων. Η έκλογή λοιπόν έφαινετο επιτυχής από πάσης άπόψεως. Έν τούτοις τό αποτέλεσμα δεν ανταπεκρίθη σχεδόν καθόλου εις τας έλπίδας, τας έπ' αυτού βασισθείσας, των ίθυόντων Ισραηλικών κύκλων.

Ό L. Wolf έγραψε τρία άρθρα καταχωρισθέντα εκ περιτροπής εις τας έφημερίδας «Μαγγεστριανός Φύλαξ» (Manchester Guardian), «Θεατής» (Spectator), «Ήμερήσιος Τηλέγραφος» (Daily Telegraph)· έπειτα έδημοσίευσε ταύτα εις φυλλάδιον, διηνησιμένον με αρκετά άνοστα εύφυολογήματα υπό τον σχοινοτενή τίτλον: «Ό Ιουδαϊκός κίνδυνος και τά άνύπαρκτα Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών» (The Jewish Bogey and the forged Protocols of the Learned Elders of Sion).

Άνέγνωσα επισταμένως τό φυλλάδιον αυτό. Αρχίζει με αρκετά συγκεχυμένην κριτικήν των δέκα έπτά άρθρων των δημοσιευθέντων εις τον «Έωθινόν Ταχυδρόμον» του Λονδίνου υπό την επικεφαλλίδα «Τά αίτια της παγκοσμίου ταραχής» (The Cause of World Unrest). Ό L. Wolf προσπαθει να αποδείξη διά τεκμηρίων, εις τά όποια

άποδίδει Ιστορικήν άξίαν, ότι ή Ιουδαϊκή προπαγάνδα δεν είναι ούτε αντιμοναρχική, ούτε αντιχριστιανική! Διακηρύσσει επίσης ότι ή «Ιουδαϊκότης» του Μασωνισμού είναι καθαρά επινόησις ενθ' εν τῷ προσώπῳ του επιβεβαιούται, με τον πασιφανέστερον τρόπον, ή έβραϊκή διεϊσδυσις εν τῇ μασωνία!

Εις τας πατριωτικές εκδηλώσεις του συντάκτου του «Έωθινού Ταχυδρόμου» αντίτάσσει λίαν ασθενή επιχειρήματα. Κατ' αυτόν ο Marx δεν είναι δυνατόν να θεωρηθῆ ως ο αντιπρόσωπος των κοινωνιολογικών ιδεών του Ίουδαϊσμοῦ· αἱ διδασκαλίαι του προέρχονται απεναντίας εκ των αντιλήψεων του Hegel και του Feuerbach, οἳτινες ήσαν βέβηλοι (Gentils) και εισίν εν αντιθέσει προς τον συνδικαλισμόν και τον μπολσεβικισμόν.

Συμπεραίνων λέγει, ότι εκείνο τό όποιον ο «Έωθινός Ταχυδρόμος» χαρακτηρίζει ως «φρικαλέαν αίρεσιν» (Formidable secte) άπεργαζομένην την παγκόσμιον κακοδαιμονίαν, αποτελεί μύθον, άποκύημα της φαντασίας αντισημιτιστών και Άγγλοφόβων Γερμανών.

Ό κ. L. Wolf επιχειρεί εἴτα ν' αποδείξη τό πῶς επενοήθη ή συγγραφή των «Πρωτοκόλλων» και πράττει τουτο περιστρεφόμενος κατ' αρχάς περί τό ζήτημα. Αρχεται με ύπαινιγμούς, άφορῶντας τας μυστικές εταιρείας και τας άποκαλυπτικές βίβλους, αἳτινες μνημονεύονται εις τά Χρονικά του ΙΖ' και ΙΗ' αἰῶνος, κατόπιν προσπαθει ν' ανασκευάση τά δημοσιευθέντα υπό του Γερμανου Hermann Goedsche έγγραφα κατά τό 1868. Συγγραφεύς του ενός εκ τούτων έθεωρεῖτο ο Άγγλος sir John Retcliffe, όστις διεπραγματεύετο εν αυτῷ περί των πρό δεκαετίας πολιτικοϊστορικών συμβάντων. Έτερον, τό όποιον ανεδημοσίευσαν αἱ γερμανικαί εθνικιστικαί έφημερίδες και

ή γαλλική επιθεώρησις "Le Contemporain"⁶, ἔδιδε τό κείμενον ὀμιλίας τήν ὁποίαν εἶχεν ἐκφωνήσει εἰς τοὺς ὁπαδούς του ὁ μέγας Ραββῖνος εἰς τό νεκροταφεῖον τῆς Πράγας. Ἐκ τοῦ ὅτι ὁ sir John Retcliffe δέν ὑπῆρξε ποτέ καί ἐκ τοῦ ὅτι ὁ λόγος τοῦ Ραββίνου φαίνεται μυστηριώδης (ἀπόκρυφος), ὁ L. Wolf καταλήγει εἰς ἐπιχειρήματα τά ὁποῖα θεωρεῖ ἀναμφισβήτητα.

Ἐν τούτοις ὁ Edouard Drummont δέν ἔδωσε σοβαράν προσοχήν εἰς τὰς ἐκδηλώσεις αὐτάς τοῦ γερμανικοῦ ἀντισημιτισμοῦ καί οὔτε κἄν ἔκαμε λόγον εἰς τὰ σχετικά κεφάλαια τῆς France juive.

Ἄλλά ὁ κ. Wolf εὔρεν ἀναλογίας τινάς μεταξύ τῶν ἀποκαλύψεων τοῦ Goedsche καί ἑνός χωρίου τῶν «Πρωτοκόλλων» εἰς τό ὁποῖον ἐξηγεῖται ἡ ὑπό τῶν Ἰουδαίων ἀκολουθουμένη πολιτική διά νά διοικήσῃσι τὰς ἐργατικὰς μάζας, ὑποσχόμενοι τήν χειραφέτησίν των. Δέν χρειάζεται τι πλέον διά νά ἐξαγάγῃ τό συμπέρασμα, ὅτι, ἀφοῦ τὰ λεγόμενα ὑπό τοῦ Goedsche ἀποτελοῦν μῦθον καί τὰ ὑπό τοῦ Νείλου λεγόμενα ἔχουσι πασιφανῶς τόν αὐτόν χαρακτήρα!

Ἐν ἄλλο ἐπιχείρημα τοῦ αὐτοῦ εἶδους παρουσιάζεται. Ὁ Constantin Petrovich Pobyadonoszeff, ἄλλοτε ἐπιτροπος παρά τῇ Ἱ. Συνόδῳ τῆς Ρωσίας, εἰς τὰς δημοσιευθείσας παρ' αὐτοῦ «Σκέψεις ἑνός ρώσου πολιτικοῦ» (Refflexions d' un homme d' Etat russe), ἐπέκρινεν αὐστηρῶς τὰ δημοκρατικά πολιτεύματα καί ἔχαρακτήρισε τήν καθολικήν ψήφον ὡς «τὴν μεγαλυτέραν πλάνην τῆς ἐποχῆς μας».

Συμπεραίνει δέ ἐκ τούτου ὅτι ἡ αὐτοκρατορία παρέ-

6. Livraison du 1 Juillet 1880.

σθεν εἰς τοὺς λαούς τὰς πλέον ἀσφαλεῖς ἐγγυήσεις καλῆς διοικήσεως· καί ἐπειδὴ ἡ ἴδια σκέψις ἀνευρίσκεται καί εἰς κεφάλαιον τῶν «Πρωτοκόλλων» ὁ συγγραφεὺς των κατηγορεῖται ἐπὶ λογοκλοπία.

Ἀσφαλῶς ἡ ὑπόθεσις τῆς ὁποίας ἀνέλαβε τήν ὑπεράσπισιν εἶναι δυσχερῆς ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε πληρεξούσιος δικηγόρος τῆς περιωπῆς τοῦ Λ. Βόλφ, τοῦ καί συγγραφέως τῆς «Ἰουδαϊκῆς ὑποθέσεως κλπ», νά μὴ εὕρισκῃ ἐπιχειρήματα σοβαρώτερα τῶν παρ' αὐτοῦ προβαλλομένων.

Περαιτέρω ἀφηγεῖται ὅτι, κατά τήν ἐν Γαλλίᾳ παραμονήν του, τό 1919, ἔλαβε γνώσιν μιᾶς ἀποπειρας, ἣτις ἐγένετο τότε πρός παρεπιδημοῦσαν ἐν Παρισίοις ἰουδαϊκὴν ἀποστολήν.

Λιθουανός τις ἀνήκων εἰς τήν ἰουδαϊκὴν μυστικὴν ἀστυνομίαν παρουσιάσθη εἰς τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς καί μετὰ διαβεβαιώσεις ἀφοσιώσεως τοῖς ἐδήλωσεν, ὅτι ἦτο εἰς θέσιν νά παρεμποδίσῃ τήν δημοσίευσιν λίαν ἐπικινδύνου βιβλίου, τό ὁποῖον, ἐάν ἤρχετο εἰς δημοσιότητα, θά ἠδύνατο νά καταστρέψῃ τόν οἶκον Ἰσραήλ. Ἐπειδὴ δέ πᾶσα ἐκδούλευσις εἶναι ἀξία ἀμοιβῆς, ὁ ἐπισκέπτης ἐξῆτει μετριοφρόνως 10.000 λίρας στερλίνας. Τόν παρεκάλεσαν νά ὑποδείξῃ τό περί οὗ ὁ λόγος βιβλίον· ἐπρόκειτο περί τῶν «Πρωτοκόλλων». Ὁ Λιθουανός ἀπεπέμφθη εὐγενῶς καί μετὰ τινος μηνῶν ἐδημοσιεύοντο εἰς τό Λονδῖνον καί εἰς τό Charlottenburg ἡ πρώτη ἀγγλικὴ καί ἡ πρώτη γερμανικὴ μετάφρασις τοῦ βιβλίου τοῦ Σεργίου Νείλου!

Ἀσφαλῶς ὁ Βόλφ δέν ἠδύνατο νά φθάσῃ εἰς ἀνοητότερον καί πλέον παιδαριῶδες συμπέρασμα. Μὲ τό νά δώσῃ τίς 10.000 λίρας εἰς πρόσωπον κατέχον ἐν ἀντίτυπον

των «Πρωτοκόλλων», ἦτο δυνατόν νά παρεμποδίση τήν μετάφρασιν καί δημοσίευσιν συγγράμματος, τό ὅποιον πρό τοῦ πολέμου καί τῆς Ρωσικῆς Ἐπαναστάσεως εἶχεν ἀριθμήσει πέντε ἤ ἕξ ἐκδόσεις, καί τοῦ ὁποίου ἐν ἀντίτυπον εὐρίσκετο εἰς τήν βιβλιοθήκην τοῦ British Museum;

Τέλος ὁ πληρεξούσιος τῆς Ἰουδαϊκῆς Ἐπιτροπῆς ἀγωνίζεται διά νά ἐμπνεύσῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας του τήν πεποιθήσιν ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι τῆς Ρωσίας καί τῆς Πολωνίας δέν ἔχουσι καμμίαν σχέσιν μέ τόν μπολσεβικισμόν. Οἱ Γερμανοί ἐθνικόφρονες καί οἱ τσαρισταί ἐξαπέλυσαν τοιαύτας συκοφαντίας καί διά νά δείξῃ ὅτι τά πάντα ἀκούει καί μανθάνει ὁ Ἰουδαϊκός μασωνισμός ὁ Lucien Wolf, εὐφυολογῶν, μνημονεύει μετά περιφρονήσεως ἀνώψυμον λίβελλον μυστηριώδους ἐμπνεύσεως «ἐκτυπωθέντα εἰς Παρισίους τό παρελθόν ἔτος ὑπό τῶν Ἰησουϊτῶν τῆς ὁδοῦ Garancière» ὑπό τόν τίτλον «ὁ Μπολσεβικισμός»⁷.

Τό γεγονός ὁμῶς τοῦτο, ὅτι μέ τόσην σοβαρότητα γίνεται λόγος περὶ τυπογραφείου Ἰησουϊτῶν, λειτουργούντος εἰς τήν ὁδόν Garancière, ἀρκεῖ νά κλονίσῃ καί ἐκμηδενίσῃ ὅλα τά ἐπιχειρήματα τά ὁποῖα παραθέτει ὁ ἐπίσημος πληρεξούσιος δικηγόρος τῆς ἐν Ἀγγλίᾳ Ἰσραηλιτικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἄλλ' ἰδοῦ ὅτι ἡ "Vieille France", εἰς πολύ περίεργον μελέτην ὑπογεγραμμένην ὑπό L. Fry⁸ ἰσχυρίζεται, ὅτι εἶναι εἰς θέσιν νά ἀποκαλύψῃ τόν συγγραφέα τῶν «Πρωτοκόλλων». Ὄνομάζεται Asher Ginzberg καί ἔβραϊστὶ

7. The Jewish Bogy, σελ. 4.

8. No 21 du 31 mars 1921.

Achad Haam, ὅπερ σημαίνει «εἰς ἐκ τοῦ λαοῦ».

Γεννηθεὶς εἰς τήν Skvira (διοίκησις Κιέβου) ἐμελέτησε τό Ταλμούδ εἰς τὰς Ἰουδαϊκὰς σχολὰς, συνεζεύχθη τήν ἐγγονήν Ραββίνου τῆς Lubowitz, εἰσηλθεν εἰς τό Kahal, ἵδρυσεν ὄμιλον «νεοσιωνιστῶν», ἔπειτα μυστικὴν ἐταιρείαν «οἱ υἱοὶ τοῦ Μωϋσέως» (Bne Moshe), παρίστατο εἰς τό σιωνιστικόν Συνέδριον τῆς Bâle, ἀνέπτυξεν ἐν αὐτῷ τά μαθήματα τὰ ἀποτελοῦντα τὰ εἴκοσι τέσσαρα «Πρωτοκόλλα», ἀλλὰ δέν ἠδυνήθη νά συνεννοηθῇ οὔτε μέ τόν δόκτορα Hertzl, οὔτε μέ τόν Max Nordau, οἵτινες τόν ἐχαρακτήρισαν ὡς ὑπεραδιάλλακτον ἐν τῷ ἐθνικισμῷ του.

Φαίνεται ὅτι ὁ Asher Ginzberg ἐνεφανίσθη ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πολιτικοῦ Κομιτάτου, τοῦ σχηματισθέντος εἰς τήν Ἀγγλίαν κατὰ τό 1917, καί ὅτι μεταξὺ τῶν ὁμογενῶν του ἀπῆλαυε μεγάλου γοήτρου. Ὁ ποιητής Chaym Bialik τόν χαρακτηρίζει ὡς «προφήτην», ὡς ἑκτακτον ἀστέρα, καί τόν σέβεται ὡς «τόν διδάσκαλον ὁ ὁποῖος ὁ μόνος ἠδυνήθη νά δείξῃ εἰς τὰ τέκνα τῆς ἐξορίας τήν ὁδόν των πρὸς τήν ἐλευθερίαν».

Ἐάν ὁ Ginzberg διέμενεν ἐν Λονδίῳ, ὡς νομίζει ὁ L. Fry, θά ἦτο ὁ μόνος ἀρμόδιος νά ἐκφέρῃ γνώμην ἐπὶ τοῦ φυλλαδίου τοῦ L. Wolf καί ἐπὶ τῶν «Πρωτοκόλλων» τοῦ Σεργίου Νείλου, ἀλλ' οἱ Ἰσραηλίται δέν ἔχουν τήν συνήθειαν νά κατηχοῦν τοὺς βεβήλους εἰς τὰς ὑποθέσεις των, εἰς τὰ μυστικοσυμβουλίᾳ των, εἰς τὰς διαφόρους ἀπόψεις των: Ἐπαξ ἔτι ἀντιλαμβάνεται τις τοῦτο καλῶς, ἅμα ὡς σκεφθῇ ὅτι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς δηλώσεως Μπάλφουρ καί τῆς διοργανώσεως «τῆς Ἐθνικῆς Ἐστίας» τῆς Παλαιστίνης, κανεὶς Ἰουδαῖος δέν τολμᾷ νά κηρυχθῇ ἐχθρὸς πρὸς τόν Σιωνισμόν, ἐνῶ προηγουμένως οἱ μὴ σιωνισταὶ ἦσαν οὐκ ὀλίγοι.

Είναι, βεβαιότατα, πολύ ενδιαφέρον νά ειξεύρωμεν ποίος είναι ὁ συγγραφεὺς ἢ οἱ συγγραφεῖς τῶν «Πρωτοκόλλων», ἀλλὰ τὸ ζήτημα τοῦτο εἶναι οὐχ ἦττον *δευτερευούσης σημασίας*, δύναμαι νά εἶπω μάλιστα, ὅτι ἡ αὐθεντικότης τῶν «Πρωτοκόλλων» δέν ἔχει εἰμὴ *σχετικὴν ἀξίαν*.

Ἄναλύων τις ταῦτα, χωρὶς νά λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰ σχόλια τῶν ἐκδοτῶν τῶν καὶ ὄλων τῶν πολεμικῶν τῶν προκληθεισῶν ἐκ τῆς δημοσιεύσεώς των, διακρίνει τρία οὐσιώδη σημεῖα συχνάκις περιπλεκόμενα:

1) Φιλοσοφικὴν κριτικὴν τῶν φιλελευθέρων ἀρχῶν καὶ ἀπολογίαν τοῦ μοναρχικοῦ πολιτεύματος.

2) Ἐκθεσὶν σχεδίου προπαγάνδας μεθοδικῶς διενεργουμένης διὰ νά ἐξασφαλίσῃ εἰς τοὺς Ἰουδαίους τὴν παγκόσμιον *κυριαρχίαν*.

3) Προφητικὰς προβλέψεις περὶ τῆς προσεχοῦς πραγματοποιήσεως τῶν οὐσιωδῶν μερῶν τοῦ σχεδίου τούτου.

Εἶναι ἄρα γε δυνατόν ὁ Σέργιος Νεϊλος, ὅστις, κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ὁμολογίαν, εἶχε λάβει παρὰ τοῦ Alexis Souchotin τὰ περιβόητα φυλλάδια μέ τὴν ρητὴν σύστασιν νά χρησιμοποιήσῃ ταῦτα κατὰ τὸν μᾶλλον ἐποφελέστερον τρόπον, ἀπὸ θρησκευτικῆς ἀπόψεως, νά μὴ ἐθεώρησεν ὑποχρέωσίν του νά τὰ μεταφράσῃ κατὰ γράμμα καὶ τὰ ἀτομικά του αἰσθήματα, ὡς ῥώσου πατριώτου καὶ ἐνθέρμου ὀρθοδόξου, νά τὰ ἐξεδήλου κατὰ διαφόρους τρόπους εἰς τὴν σύνταξιν τῶν φιλοσοφικῶν περιόδων; Ἄλλὰ τὰ δύο τελευταῖα στοιχεῖα παρουσιάζουσιν ἀναμφισβήτητα σημεῖα ὁμοιότητος: εἶναι ἐν ἀκριβεῖ συμφωνίᾳ μέ ὅλα

τὰ ἑβραϊκὰ ἔγγραφα τὰ ὅποια κατέχομεν· ἢ κατάρρευσις τῆς Ρωσίας, τὰ ἀνώμαλα ἄρθρα τῆς εἰρήνης, ἢ δημιουργία τῆς ὑπερκυβερνήσεως, ἥτις ἤδη καλεῖται Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν, ἢ ἀποκατάστασις τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, πάντα ταῦτα ἀποτελοῦσι τὴν πλέον ἐκδηλον ἀποδείξιν τῆς πραγματικότητος τοῦ σχεδίου κατακτήσεως, τοῦ ἀποφασισθέντος ὑπὸ τῶν Σοφῶν τῆς Σιών.

Ὁ Sainte Beuve μελετῶν τὸ ἔργον τοῦ Joseph de Maistre εἰς τὰς *Δευτέρας του*, εἶχεν ἐκφράσει τὴν ἐξῆς γνώμην περὶ τῶν *Les Considérations sur la France*: «Ἡ ἐντύπωσις τὴν ὅποιαν προεκάλεσε τὸ βιβλίον τοῦτο, ὅπου ἐκυκλοφόρησεν, ὑπῆρξε ζωηροτάτη, ἀλλὰ ἡ μεγάλη του ἐκρηξίς δέν ἔλαβε χώραν παρά εἰκοσι ἔτη βραδύτερον, ὅτε τὰ συμβεβηκότα ἐπεβεβαίωσαν τὰ μᾶλλον ἀξιωματικώτερα σημεῖα αὐτοῦ».

Τὰ «Πρωτόκολλα» ἔχουσιν ἐν κοινόν σημεῖον μέ τὰς *Les Considérations sur la France*, τὸν προφητικόν, δηλονότι, χαρακτῆρά των. Ἴσως δυνηθῶμεν βραδύτερον⁹, νά διατυπώσωμεν περὶ αὐτῶν κρίσιν ὁμοίαν πρὸς τὴν τοῦ Sainte Beuve.

ROGER LAMBELIN

9. Σ.Ε. Ὁ κ. Roger Lambelin εἶχεν ὑπ' ὄψιν του τὴν ἐπὶ τῆ βάσει δεδομένων ἀκλονήτων ἀποκάλυψιν ὄλων τῶν σκοτιῶν σχεδίων τοῦ Σιωνισμοῦ. Τὸ κατὰ τὸ 1924 δημοσιευθὲν παρ' αὐτοῦ περισπούδαστον καὶ ἀποκαλυπτικώτατον βιβλίον "L'Imperialisme d'Israël" (οὗτινος ἔχομεν τὴν ἀξίαν τῆς ἐν μεταφράσει ἀναδημοσιεύσεως) χύνει πλῆρες φῶς ἐπὶ τῶν προθέσεων τούτων τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ μέ ἐπιχειρήματα ἀκαταμάχητα καὶ ἀκλονήτους ἐπισήμους ἀποδείξεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ: Τό δίκαιον ἐν τῇ ἰσχύϊ. Ἡ ἐλευθερία εἶναι ἀφηρημένη ἔννοια. Ἡ φιλελευθερία. Ὁ χρυσός. Ἡ Πίστις. Ἡ Ἀυτονομία. Ἡ Κεφαλαιοκρατία. Ὁ ἐσωτερικός ἐχθρός. Ὁ ὄχλος. Ἡ ἀναρχία. Ἡ πολιτική καί ἡ ἠθική. Τό δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου. Ἡ ἰουδαϊκή μασωνική ἐξουσία εἶναι ἀήττητος. Ὁ σκοπός ἀγιάζει τά μέσα. Ὁ ὄχλος εἶναι τυφλός. Τό πολιτικόν ἀλφάβητον. Αἱ διαφωνίαι τῶν κομμάτων. Ἡ μορφή τῆς Κυβερνήσεως, ἡ ὀδηγοῦσα καλλίτερον εἰς τόν σκοπόν, εἶναι ἡ Μοναρχία. Τά ἰσχυρά ποτά, ὁ κλασικισμός. Ἡ ἀκολασία. Ἡ ἀρχή καί οἱ κανόνες τῆς ἰουδαϊκῆς καί μασωνικῆς Κυβερνήσεως. Ὁ τρόμος. Ἐλευθερία, ἰσότης, ἀδελφότης. Ἡ ἀρχή τῆς δυναστικῆς Κυβερνήσεως. Τά προνόμια τῆς ἀριστοκρατίας τῶν καταστραφέντων Χριστιανῶν. Ἡ νέα ἀριστοκρατία. Ψυχολογικός ὑπολογισμός. Ἡ ἀφηρημένη ἔννοια τῆς Ἐλευθερίας. Τό μεταθετόν τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ.

Ἄς ἀφίσωμεν κάθε φρασεολογίαν, καί ἄς μελετήσωμεν καθ' ἑαυτήν ἐκάστην ἰδέαν, διασαφηνίζοντες τήν κατάστασιν διὰ συγκρίσεων καί συλλογισμῶν.

Μέλλω λοιπόν νά διατυπώσω τό σύστημά μας περί τῆς ἀπόψεώς σας καί τῆς ἀπόψεως τῶν Χριστιανῶν.

Πρό παντός δεόν νά παρατηρήσῃ τις ὅτι οἱ ἄν-

θρωποι οἱ ἔχοντες κακά ἔνστικτα εἶναι πολυαριθμότεροι τῶν ἐχόντων καλά τοιαῦτα. Τούτου ἕνεκα ἐπιτυγχάνει τις τά καλλίτερα ἀποτελέσματα, διοικῶν τούς ἀνθρώπους διὰ τῆς βίας καί τοῦ τρόμου, καί οὐχί δι' Ἀκαδημαϊκῶν συζητήσεων. Ἐκαστος ἄνθρωπος ποθεῖ τήν ἐξουσίαν, πᾶς τις προσπαθεῖ νά γίνη δικτάτωρ, ἐάν δύναται, καί ἐν ταῦτῳ ὀλίγοι ὑπάρχουσιν οἱ μὴ ὄντες ἔτοιμοι νά θυσιάσωσιν ὅλην τήν περιουσίαν τῶν ἄλλων διὰ νά ἐξασφαλίσωσι τήν ἰδικήν των.

Τί συνεκράτησε τά ἄγρια θηρία τά ὁποῖα ὀνομάζομεν ἀνθρώπους; Τί τούς καθωδήγησεν ἕως τώρα; Κατά τήν ἑναρξιν τῆς κοινωνικῆς τάξεως οἱ ἄνθρωποι ὑπετάχθησαν εἰς τήν κτηνώδη καί τυφλήν ἰσχύν, ἀργότερα εἰς τόν νόμον, ὅστις δέν εἶναι παρά ἡ ἰδία ἰσχύς, ἀλλά μετημφισμένη. Συμπεραίνω ἐκ τούτου, ὅτι συμφώνως πρὸς τόν νόμον τῆς φύσεως, τό δίκαιον εἶναι ἐν τῇ ἰσχύϊ.

Ἡ πολιτική ἐλευθερία εἶναι μία ἰδέα καί οὐχί ἐν πρᾶγμα. Πρέπει νά εἰξεύρη τις νά ἐφαρμόζη τήν ἰδέαν ταύτην ὅταν ἔχη ἀνάγκην νά παρασύρῃ τās λαϊκάς μάζας εἰς τό κόμμα του διὰ τοῦ θελγήτρου μιᾶς ἰδέας, ἐάν τό κόμμα τοῦτο ἔχη θέσει ὡς σκοπόν νά κατασυντρίψῃ τό ἐν τῇ ἐξουσίᾳ κόμμα. Τό πρόβλημα τοῦτο ἀποβαίνει εὐκόλον ἐάν ὁ ἀντίπαλος κατέχη τήν ἐξουσίαν ταύτην ἐκ τῆς ἰδέας τῆς ἐλευθερίας, ἣν ὀνομάζομεν φιλελευθερίαν, καί ἐάν θυσιάζῃ μέρος τῆς δυνάμεώς του ὑπέρ τῆς ἰδέας ταύτης. Καί ἐδῶ ἴσα-ἴσα θά ἐμφανισθῇ ὁ θρίαμβος τῆς θεωρίας μας: Τά χαλαρωθέντα ἡνία τῆς ἐξουσίας ἀφαρπάζονται ἀμέσως, δυνάμει τοῦ νόμου τῆς ζωῆς,

ὑπό ἄλλων χειρῶν, διότι ἡ τυφλή ἰσχύς τοῦ λαοῦ δέν δύναται νά μείνη οὔτε μίαν ἡμέραν ἄνευ ὁδηγοῦ, καί διότι ἡ νέα ἐξουσία δέν κάμνει ἄλλο παρά νά καταλαμβάνη τήν θέσιν τῆς πρώην, ἐξασθενησάσης (φθαρείσης) διά τῆς φιλελευθερίας.

Εἰς τάς ἡμέρας μας ἡ δύναμις τοῦ χρυσοῦ ἀντικατέστησε τήν ἐξουσίαν τῶν φιλελευθέρων Κυβερνήσεων. Ὑπῆρξε καιρός καθ' ὃν ἐκυβέρνηα ἡ πίστις. Ἡ ἰδέα τῆς ἐλευθερίας εἶναι ἀπραγματοποίητος, διότι κανείς δέν εἰξεύρει νά κάμη *χρήσιν αὐτῆς* μέ τό πρέπον μέτρον. Ἀρκεῖ νά ἀφίση τις ἐπί τινα χρόνον τόν λαόν νά αὐτοκυβερνηθῆ, ἵνα ἡ αὐτονομία αὐτή μεταβληθῆ πάραυτα εἰς ἀναρχίαν. Καί τότε ἀναφύονται διχόνοιοι, αἵτινες μεταβάλλονται τάχιστα εἰς κοινωνικάς διαμάχας, αἱ ὁποῖαι ὑποσκάπτουν καί ἀφανίζουν τά Κράτη.

Ἐάν ἐν Κράτος ἐξαντλῆται μέ διαμάχας καί ταραχάς πολιτικάς ἢ μέ ἐμφυλίους ἔριδας, περιπίπτει εἰς τό ἔλεος τῶν ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν καί δύναται νά θεωρῆται ὡς ἀνιάτως χαμένον: εἶναι τότε εἰς τήν ἐξουσίαν μας. Ἡ κυριαρχία τοῦ κεφαλαίου, τό ὁποῖον εἶναι ἐντελῶς εἰς χεῖράς μας τοῦ ἐμφανίζεται ὡς μία σάνις σωτηρίας εἰς ἣν ἐξαναγκάζεται ἐκόν ἄκον νά στηριχθῆ ἵνα μή καταποντισθῆ.

Ἐκεῖνον τόν ὁποῖον ἡ φιλελευθέρα ψυχὴ του θά ἤγεν εἰς τό νά ὀνομάσῃ τοὺς συλλογισμοὺς τούτους ἀνηθικούς, θά τόν ἠρώτων: Ἐάν πᾶν Κράτος ἔχη δύο ἐχθρούς, καί ἐάν τοῦ εἶναι ἐπιτετραμμένον νά μεταχειρισθῆ ἐναντίον τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐχθροῦ, χωρίς τοῦτο νά θεωρῆται ὡς ἀνήθικον, ὄλα τά μαχητικά μέσα, ὡς λ.χ. τό νά μή τοῦ γνωστοποιήσῃ τά ἐπι-

θετικά ἢ ἀμυντικά μέσα του, τό νά τό καταλάβῃ αἰφνιδιαστικῶς τήν νύκτα, ἢ μέ δυνάμεις ἀνωτέρας· διατί αὐτά ταῦτα τά μέτρα, χρησιμοποιούμενα ἐναντίον ἐχθροῦ χειροτέρου, ὁ ὁποῖος θά κατέστρεφε τήν κοινωνικήν τάξιν καί τήν ἰδιοκτησίαν, θά ἀπεκαλοῦντο παράνομα καί ἀνήθικα;

Ἐν ἰσορροπημένον πνεῦμα δύναται νά ἐλπίζῃ ὅτι θά ἄγῃ μετ' ἐπιτυχίας τά πλήθη διά συνετῶν προτροπῶν καί διά τῆς πειθοῦς, ὅταν ἡ ὁδός εἶναι ἀνοικτή εἰς τήν ἀντιλογίαν, ἔστω καί παράλογον, ἀρκεῖ μόνον αὐτή νά φαίνεται ἐπαγωγός εἰς τό λαόν, ὁ ὁποῖος ἀντιλαμβάνεται τά πάντα ἐπιπολαίως; Οἱ ἄνθρωποι εἴτε εἶναι ἐκ τοῦ ὄχλου εἴτε μή, ὁδηγοῦνται ἀποκλειστικῶς ὑπό τῶν μικρῶν παθῶν των, ὑπό τῶν δεισιδαιμονιῶν των, ὑπό τῶν ἐθίμων των, ὑπό τῶν παραδόσεών των καί τῶν αἰσθηματικῶν θεωριῶν των: εἶναι δοῦλοι τῆς διαρρέσεως τῶν κομμάτων, τά ὁποῖα ἀνθίστανται καί εἰς τήν λογικωτέραν συνεννόησιν. Πᾶσα ἀπόφασις τοῦ πλήθους ἐξαρτᾶται ἐκ μιᾶς πλειοψηφίας τυχαίας ἢ, τό κάτω-κάτω, ἐπιπολαίας· ὁ λαός ἐν ἀγνοίᾳ τῶν πολιτικῶν μυστικῶν λαμβάνει ἀποφάσεις παραλόγους· ἐν εἶδος ἀναρχίας ἐξολοθρεῦει τήν Κυβέρνησιν.

Ἡ πολιτική δέν ἔχει τίποτε τό κοινόν μέ τήν ἠθικήν. Ἡ Κυβέρνησις, ἥτις ἀφίνεται νά ὁδηγῆται διά τῆς ἠθικῆς, δέν εἶναι πολιτική καί ἐπομένως ἡ ἐξουσία της εἶναι εὐθραυστος.

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θέλει νά ἐπικρατήσῃ ὀφείλει νά εἶναι καί πανοῦργος καί ὑποκριτής. Τά μεγάλα λαϊκά προτερήματα — ἡ εἰλικρίνεια καί ἡ τιμιότης — εἶναι ἐλαττώματα εἰς τήν πολιτικήν, διότι ἀ-

νατρέπουσι τούς βασιλείς ἐκ τοῦ θρόνου τῶν εὐχερέστερον ἀπό τόν ἰσχυρότερον ἐχθρόν. Τά προτερήματα ταῦτα ὀφείλουσι νά εἶναι τά προσόντα τῶν Χριστιανικῶν Βασιλείων, ἡμεῖς δὲν ὀφείλομεν καθόλου νά τά λαμβάνωμεν ὡς ὀδηγούς.

Ὁ σκοπός μας εἶναι νά κατέχωμεν τήν ἰσχύν. Ἡ λέξις «δικαίον» εἶναι ἀφηρημένη ἰδέα τήν ὁποίαν τίποτε δὲν δικαιολογεῖ. Ἡ λέξις αὕτη σημαίνει ἀπλούστατα: «δότε μοι ὅ,τι θέλω διά νά δύναμαι νά ἀποδεικνύω δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ὅτι εἶμαι ἰσχυρότερος ἀπό σᾶς». Ποῦ ἀρχίζει τό δίκαιον καί ποῦ τελειώνει;

Εἰς Κράτος, τοῦ ὁποίου ἡ ἐξουσία εἶναι κακῶς διοργανωμένη, τοῦ ὁποίου οἱ νόμοι καί ἡ Κυβέρνησις ἐφθασαν νά εἶναι ἴσοι δι' ὄλους ἕνεκα τῶν ἀπειραριθμῶν δικαιωμάτων, τά ὁποῖα ἡ φιλελευθερία ἐδημιούργησε, βλέπω ὅτι δύναμαι νά ἐπιπέσω, δύναμαι τοῦ νόμου τοῦ ἰσχυροτέρου, νά ἐπιβάλω χεῖρα ἐπί τῶν νόμων, νά ἀνατρέψω τό πᾶν ἐν αὐτῷ καί νά γίνω ὁ κύριος τῶν ἐγκαταλειψάντων τά δικαιώματα, τά ὁποῖα ἡ ἰσχύς τῶν τούς ἐδίδε καί οἱ ὁποῖοι τά ἀπληρνήθησαν ἐκουσίως, φιλελευθέρως...

Λόγω τῆς παρούσης ἀσταθείας ὄλων τῶν ἐξουσιῶν, ἡ δύναμις μας θά εἶναι διαρκεστέρα πάσης ἄλλης, διότι θά εἶναι ἀκατανίκητος μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν θά ἐρριζωθῆ τόσον καλά, ὥστε καμία παύρα νά μή δυνηθῆ ποτέ νά τήν ἐξολοθρεύσῃ...

Ἐκ τοῦ παροδικοῦ κακοῦ, τό ὁποῖον εἴμεθα τώρα ὑποχρεωμένοι νά κάμωμεν, θά γεννηθῆ τό καλόν ἀκλονήτου κυβερνήσεως, τό ὁποῖον θ' ἀποκαταστήσῃ τήν κανονικήν λειτουργίαν τοῦ μηχανισμοῦ τῆς

Ἐθνικῆς ὑπάρξεως, τοῦ διαταραχθέντος διά τῆς φιλελευθερίας. Τό ἀποτέλεσμα θά δικαιώσῃ τά χρησιμοποιηθέντα μέσα. Εἰς τά σχέδιά μας ἄς προσέξωμεν ὀλιγώτερον ἐπί τοῦ καλοῦ καί τοῦ ἠθικοῦ, παρὰ ἐπί τοῦ ἀναγκαίου καί τοῦ ὠφελίμου.

Ἐχομεν ἐνώπιόν μας σχέδιον εἰς τό ὁποῖον ἐκτίθεται στρατηγικώτατα ἡ γραμμή ἐκ τῆς ὁποίας δὲν δύναμεθα ν' ἀπομακρυνθῶμεν χωρίς νά διακινδυνεύσωμεν νά ἴδωμεν κατεστραμμένους τούς ἀγῶνας πολλῶν αἰῶνων.

Διά νά εὐρωμεν τά μέσα, τά ὁποῖα ἄγουσι πρός τόν σκοπόν τοῦτον, πρέπει νά λάβωμεν ὑπ' ὄψιν μας τήν δειλίαν, τήν ἀστάθειαν, τήν παλινῳδίαν τοῦ πλήθους, τήν ἀνικανότητά του εἰς τό νά ἐννοήσῃ καί νά ἐκτιμήσῃ τούς ὄρους τοῦ ἰδίου αὐτοῦ βίου καί τῆς εὐημερίας του. Πρέπει νά ἐννοήσωμεν, ὅτι ἡ δύναμις τοῦ πλήθους εἶναι τυφλή καί ἄφρων. Τό πλήθος δὲν λογικεύεται, ἀκούει δεξιά καί ἀριστερά. Ὁ τυφλός δὲν δύναται ὀδηγῶν ἄλλον τυφλόν, νά μή τόν ὀδηγήσῃ εἰς τόν κρημνόν. Ὡσαύτως οἱ ἄνθρωποι τοῦ πλήθους, οἱ ἐκ τοῦ λαοῦ προερχόμενοι, ἔστω καί πεπροικισμένοι δι' ἐξαιρετικῆς εὐφυΐας, ἐάν δὲν ἐννοοῦν ἀπό πολιτικήν, δὲν δύνανται νά ἔχουν τήν ἀπαίτησιν νά ὀδηγῶσι τό πλήθος, χωρίς νά καταστρέψωσιν ὀλόκληρον τό ἔθνος.

Μόνον ἄτομον, προετοιμασθέν ἀπό τῆς παιδικῆς του ἡλικίας εἰς τήν μοναρχίαν, δύναται νά γνωρίζῃ τήν πολιτικήν διάλεκτον καί τήν πολιτικήν πραγματικότητα. Λαός αὐτοδιοικούμενος οὕτως εἰπεῖν, δηλ. διοικούμενος διά τῶν ἀναδεικνυομένων παρ' αὐτοῦ Κυβερνητῶν του, εἶναι προορισμένος νά

καταστροφῇ ἐκ τῶν διαφωνιῶν τῶν κομμάτων, τὰς ὁποίας διεγείρει ἡ δίψα τῆς ἐξουσίας, καί ἐκ τῶν ἀνωμαλιῶν καὶ ἀτασθαλιῶν, αἵτινες προέρχονται ἐκ τούτου. Εἶναι δυνατόν εἰς τὰς λαϊκὰς μάζας νὰ σκέπτονται ἡρεμα, χωρὶς ἐμφυλίους ἀντιζηλίας, νὰ διευθύνωσι τὰς ὑποθέσεις τῆς χώρας, αἱ ὁποῖαι δὲν δύνανται νὰ συγχέωνται μὲ τὰ ἀτομικὰ συμφέροντα; Δύνανται νὰ υπερασπισθῶσιν ἐναντίον τῶν ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν; Αὐτό εἶναι ἀδύνατον. Σχέδιον κατανεμόμενον εἰς τόσας κεφαλὰς, ὅσοι ὑπάρχουσι τοιαῦται εἰς τὸ πλῆθος, χάνει τὴν ἐνότητα του, ἀποβαίνει ἀκατανόητον καὶ ἀπραγματοποίητον.

Μόνον ὁ μονάρχης δύναται νὰ ἐπεξεργάζεται εὐρέα καὶ σαφῆ σχέδια, νὰ δίδῃ εἰς κάθε πρᾶγμα τὴν θέσιν του ἐν τῷ μηχανισμῷ τῆς διοικητικῆς μηχανῆς. Συμπεραίνοντες λοιπὸν λέγομεν, ὅτι κυβερνήσεις ὠφέλιμος εἰς τὴν χώραν καὶ ἱκανὴ νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπὸν αὐτόν, τὸν ὁποῖον προτίθεται, ὀφείλει νὰ συγκεντρώνηται εἰς τὰς χεῖρας ἑνὸς μόνου ὑπευθύνου ἀτόμου. Ἄνευ ἀπολυταρχίας πολιτισμὸς δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ· οὗτος δὲν εἶναι ἔργον τῶν μαζῶν, ἀλλὰ τοῦ ὁδηγοῦ των, οἰοσδήποτε καὶ ἂν εἶναι οὗτος. Τὸ πλῆθος εἶναι βάρβαρον, δεικνύον τὴν βαρβαρότητά του ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ. Ἄμα τὸ πλῆθος λαμβάνῃ εἰς χεῖράς του τὴν ἐλευθερίαν τὴν μετατρέπῃ τάχιστα εἰς ἀναρχίαν, ἥτις εἶναι ὁ ὑψιστος βαθμὸς τῆς βαρβαρότητος.

Προσέξτε αὐτὰ τὰ ἐξ οἰνοπνεύματος μεθυσμένα ζῶα, ἀπεκτηνωμένα ὑπὸ τῆς ἀπεριορίστου πόσεως, τὸ δικαίωμα τῆς ὁποίας ἐδόθη συγχρόνως μὲ τὴν ἐλευθερίαν. Δὲν δυνάμεθα νὰ ἐπιτρέψωμεν ὅπως

οἱ ἡμέτεροι ἐκπέσωσιν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν... Οἱ χριστιανικοὶ λαοὶ ἀπεκτηνώθησαν διὰ τῶν ἰσχυρῶν ποτῶν, ἡ νεολαία των ἀπεβλακώθη διὰ τῶν κλασικῶν σπουδῶν καὶ διὰ τῆς προώρου ἀκολασίας, εἰς τὴν ὁποίαν τὴν ἔχουσιν ὠθήσει οἱ πράκτορες μας - οἰκοδιδάσκαλοι, ὑπηρέται, γυναῖκες παιδαγωγοὶ εἰς τοὺς οἴκους τῶν πλουσίων - οἱ ὑπάλληλοί μας ἀλλαχοῦ, αἱ γυναϊκές μας εἰς τοὺς τόπους διασκεδάσεων τῶν χριστιανῶν. Εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν τελευταίων τούτων δέον νὰ προσθέσωμεν καὶ τὰς ὀνομαζόμενας «γυναϊκας τοῦ κόσμου» μιμουμένας ἐκουσίως τὰς ἀκολασίας των καὶ τὰς ἡδυπαθείας των.

Τὸ σύνθημά μας εἶναι: ἡ ἰσχύς καὶ ἡ ὑποκρίσις. Μόνῃ ἡ ἰσχύς δύναται νὰ θριαμβεύσῃ ἐν τῇ πολιτικῇ καὶ πρό πάντων ἐὰν ἐμφωλεύῃ εἰς τὰ προτερήματα τὰ ἀναγκαῖα εἰς τοὺς πολιτευομένους. Ἡ βία ὀφείλει νὰ εἶναι μία ἀρχή, ἡ πανουργία καὶ ἡ ὑποκρίσις κανὼν διὰ τὰς κυβερνήσεις, αἵτινες δὲν θέλουσι νὰ παραδώσωσι τὸ κῦρὸς των εἰς χεῖρας τῶν πρακτόρων νέας ἰσχύος. Αὐτὸ τὸ κακὸν εἶναι τὸ μόνον μέσον διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τις τὸν σκοπὸν, δηλ. τὸ καλόν. Διὰ τοῦτο δὲν ὀφείλομεν νὰ σταματῶμεν ἐνώπιον τῆς διαφθορᾶς, τῆς ἀπάτης καὶ τῆς προδοσίας, ὡσάκις αὗται δύνανται νὰ μᾶς χρησιμεύσωσι πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ μας. Ἐν τῇ πολιτικῇ πρέπει νὰ εἰξεύρωμεν νὰ πέρνωμεν τὴν ἰδιοκτησίαν τῶν ἄλλων ἄνευ δισταγμοῦ ἐφ' ὅσον δυνάμεθα νὰ ἐπιτύχωμεν, διὰ τοῦ μέσου τούτου, τὴν ὑποταγὴν καὶ τὴν ἐξουσίαν.

Τὸ Κράτος μας, ἐν τῇ εἰρηνικῇ ταύτῃ κατακτῆσει ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀντικαταστήσῃ τὰς φρικα-

λεότητος τοῦ πολέμου διά καταδικῶν εἰς θάνατον ὀλιγώτερον ὁρατῶν καί περισσότερον ὠφελίμων, ἀναγκαίων πρὸς διατήρησιν τοῦ τρόμου ἐκείνου ὁ ὁποῖος κάμνει τοὺς λαοὺς νά ὑπακούωσι τυφλῶς. Ἄκρα αὐστηρότης, ἀλλά καί ἄκαμπτος, εἶναι ὁ μεγαλύτερος παράγων τῆς ἰσχύος ἐνός Κράτους. Καί δέν εἶναι λοιπόν μόνον ὄφελός μας, εἶναι καθήκον μας, διά νά ἐπιτύχωμεν τήν νίκην, νά ἀκολουθῶμεν αὐτό τό πρόγραμμα τῆς βίας καί τῆς ὑποκρισίας. Τοιοῦτον δόγμα, βασιζόμενον ἐπὶ ὑπολογισμοῦ, εἶναι τόσον ἀποτελεσματικόν, ὅσον καί τά μέσα τά ὁποῖα μεταχειρίζεται. Καί θά θριαμβεύσωμεν καί θά ὑποδουλώσωμεν ὅλας τάς κυβερνήσεις εἰς τήν ὑπερτάτην κυβέρνησιν μας οὐχί μόνον δι' αὐτῶν τῶν μέσων, ἀλλά καί δι' αὐτοῦ τοῦ δόγματος τῆς αὐστηρότητος. Θά ἀρκέσῃ νά γνωρίζουν οἱ ἄνθρωποι ὅτι εἴμεθα ἄκαμπτοι, διότι οὕτω παύει πᾶσα ἀνυποταξία.

Ἡμεῖς εἴμεθα ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι *πρῶτοι* ἔχομεν ρίψει εἰς τόν λαόν τάς λέξεις: «Ἐλευθερία, Ἰσότης, Ἀδελφότης», λέξεις ἐπαναλαμβανομένας τοσάκις μετά ταῦτα ὑπό ἀνοήτων ψιττακῶν, οἵτινες προσελκυσόμενοι πανταχόθεν, δι' αὐτοῦ τοῦ δελεάσματος, δέν χρησιμοποιοῦνται δι' ἄλλο τι παρά διά νά καταστρέψωσι τήν εὐημερίαν τοῦ κόσμου, τήν ἀληθῆ ἀτομικήν ἐλευθερίαν, τήν ἄλλοτε τόσον καλῶς προφυλασσομένην ἐναντίον τοῦ ἐξαναγκασμοῦ τοῦ σурφетоῦ. Ἄνθρωποι οἵτινες ἐνόμιζον ἑαυτούς εὐτυχεῖς δέν ἠδυνήθησαν νά κατανοήσωσι καλῶς τήν κεκρυμμένην ἔννοιαν αὐτῶν τῶν λέξεων, δέν εἶδον ὅτι αἱ λέξεις αὗται ἀντέφασκον πρὸς ἀλλήλας, δέν εἶδον ὅτι δέν ὑπάρχει ἰσότης ἐν τῇ φύσει, ὅτι δέν δύνα-

ται νά ὑπάρχη ἐλευθερία, ὅτι αὐτή αὕτη ἡ φύσις συνέστησε τήν ἀνισότητα τῶν πνευμάτων, τῶν χαρακτῆρων καί διανοιῶν, ἅτινα εἶναι τόσον ἰσχυρῶς ὑποτεταγμένα εἰς τοὺς νόμους τῆς· οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δέν ἐνόησαν ὅτι τό πλῆθος εἶναι δύναμις τυφλή, ὅτι αὐτοὶ τοὺς ὁποίους ἐκλέγει διά νά τό κυβερνήσωσι, δέν εἶναι ὀλιγώτερον τυφλοὶ ἀπό αὐτό τό ἴδιον, ὅτι ὁ μεμυημένος, ἔστω καί ἡλίθιος, δύναται νά κυβερνήσῃ ἐνῶ ἡ πλῆθὺς τῶν μὴ μεμυημένων, ἔστω καί εὐφυῶν, δέν ἐννοεῖ τίποτε ἀπό πολιτικήν. Ὅλαι αὗται αἱ θεωρίαι δέν ἤλθον εἰς τόν νοῦν τῶν Χριστιανῶν· ἐν τούτοις ἐπ' αὐτῶν ἐστηρίζετο ἡ ἀρχὴ τῆς δυναστικῆς Κυβερνήσεως· ὁ πατήρ μετεβίβαζεν εἰς τόν υἱόν του τά μυστικά τῆς πολιτικῆς, ἄγνωστα εἰς τοὺς μὴ ὄντας μέλη τῆς βασιλευούσης οἰκογενείας, ἵνα μὴ κανεῖς δυνηθῇ νά προδώσῃ τό μυστικόν. Βραδύτερον ἡ ἔννοια τῆς κληρονομικῆς μεταβίβασεως τῶν ἀληθῶν ἀρχῶν τῆς πολιτικῆς ἐχάθη. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου μας ἐπηυξήθη διά τούτου.

Εἰς τόν κόσμον ὁμως αἱ λέξεις «Ἐλευθερία, Ἰσότης, Ἀδελφότης» ἔφερον εἰς τάς τάξεις μας διά τῆς μεσολαβήσεως τῶν ἀφοσιωμένων πρακτόρων μας, ὀλοκλήρους λεγεῶνας ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ὑψωναν μετ' ἐνθουσιασμοῦ τάς σημαίας μας. Καί ὁμως αἱ λέξεις αὗται κατέτρωγον τήν εὐημερίαν ὄλων τῶν μὴ Ἰουδαίων, καταστρέφουσαι ὅλα τά θεμέλια τῶν Κρατῶν των. Θά ἴδητε κατωτέρω ὅτι τοῦτο ἐχρησίμευσεν εἰς τόν θρίαμβόν μας. Τοῦτο μᾶς ἔδωκε μεταξύ ἄλλων τήν δυνατότητα τοῦ νά ἐπιτύχωμεν τό σπουδαιότερον αὐτοῦ, ἦτοι νά καταργήσωμεν τά προνόμια καί αὐτήν τήν οὐσίαν τῆς ἀριστοκρατίας

τῶν χριστιανῶν καί τό μόνον μέσον τῆς ἀμύνης τό ὁποῖον ἠδύναντο νά ἔχωσιν ἐναντίον ἡμῶν οἱ Λαοί καί τά Ἔθνη. Ἐπί τῶν ἐρειπίων τῆς κληρονομικῆς καί τῆς φυσικῆς ἀριστοκρατίας ἀνηγείραμεν τήν διανοητικὴν καί οἰκονομολογικὴν ἀριστοκρατίαν μας. Ἐλάβομεν ὡς κριτήριον τῆς νέας ταύτης ἀριστοκρατίας τόν πλοῦτον, ὅστις ἐξαρτᾶται ἐξ ἡμῶν, καί τήν ἐπιστήμην, ἥτις διευθύνεται ὑπό τῶν σοφῶν μας.

Ὁ θρίαμβός μας διηκολύνθη προσέτι διά τοῦ γεγονότος, ὅτι εἰς τὰς σχέσεις μας μέ τούς ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων ἔχομεν ἀνάγκην ἠδυνήθημεν πάντοτε νά θίξωμεν τὰς εὐαισθητοτέρας χορδὰς τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, τόν ὑπολογισμόν, τήν ἀπληστίαν, τό ἀκόρεστον τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν τοῦ ἀνθρώπου· ἐκάστη τῶν ἀνθρωπίνων τούτων ἀδυναμιῶν, λαμβανομένη κεχωρισμένως, εἶναι ἰκανή νά καταπνίξῃ τό πνεῦμα τῆς πρωτοβουλίας, θέτουσα τήν θέλησιν τῶν ἀνθρώπων εἰς τήν διάθεσιν τοῦ ἀγοράζοντος τήν δραστηριότητά των.

Ἡ ἀφηρημένη ἰδέα τῆς ἐλευθερίας παρέσχε τήν δυνατότητα τοῦ νά κάμνη τις τὰ πλήθη νά πιστεύωσιν ὅτι κυβέρνησις δέν εἶναι ἄλλο παρά διαχειριστής τοῦ ἰδιοκτῆτου τῆς χώρας, δηλαδή τοῦ Λαοῦ, καί ὅτι δύναται τις νά τήν ἀλλάξῃ ὅπως ἀλλάξῃ τό ὑποκάμισόν του.

Τό ἀμετάθετον τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Λαοῦ ἔθετε τούτους εἰς τήν διάθεσιν μας, ἐξηρτῶντο ἐκ τῆς ἐκλογῆς μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ: Οἱ οἰκονομικοὶ πόλεμοι εἶναι τό θεμέλιον τῆς ἰουδαϊκῆς ὑπεροχῆς. Ἡ ὀρατὴ διοίκησης καί «οἱ μυστικοσύμβουλοι». Ἡ ἐπιτυχία τῶν καταστρεπτικῶν διδασκαλιῶν. Ἡ ἀφομοίωσις ἐν τῇ πολιτικῇ. Ὁ ρόλος τοῦ τύπου. Ἡ τιμὴ τοῦ χρυσοῦ καί ἡ ἀξία τῶν ἰουδαϊκῶν θυμάτων.

Εἶναι δι' ἡμᾶς ἀπαραίτητον ὅπως οἱ πόλεμοι μὴ δίδωσι, ὅσον τοῦτο εἶναι δυνατόν, ἐδαφικά πλεονεκτήματα. Ὁ πόλεμος δέον νά μεταφέρεται οὕτω ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ ἐδάφους, ἵνα τὰ Ἔθνη ἴδωσι τήν ἰσχύν τῆς ὑπεροχῆς μας καί ἵνα τό τοιοῦτον θέσῃ καί τὰ δύο ἀντίπαλα μέρη εἰς τήν διάθεσιν τῶν διεθνῶν πρακτόρων μας, οἵτινες ἔχουσι μυρίους ὀφθαλμούς τούς ὁποίους κανέν σὺννορον δέν σταματᾷ. Τότε τὰ διεθνή μας δίκαια θά ἀπαλείψωσι τὰ ἐθνικά δίκαια, κατὰ τήν κυρίαν σημασίαν τῆς λέξεως, καί θά κυβερνήσωσι τούς λαούς καθ' ὃν τρόπον τό ἀστικόν δίκαιον τῶν Κρατῶν κανονίζει τὰς σχέσεις τῶν ὑπηκόων των πρὸς ἀλλήλους.

Οἱ διοικοῦντες, ἐκλεγόμενοι ὑφ' ἡμῶν ἐκ τοῦ λαοῦ ἀναλόγως τοῦ δουλικοῦ χαρακτηῆρός των, δέν θά εἶναι πρόσωπα παρεσκευασμένα διά τήν διακυ-

βέρνησιν τῆς χώρας. Τοιοῦτοτρόπως θά ἀποβῶσιν εὐκόλως πεσσοί εἰς τό παιγνίδιον μας, μεταξύ τῶν χειρῶν τῶν σοφῶν καί πνευματωδῶν συμβούλων μας, τῶν εἰδικῶν μας, ἀνατραφέντων ἀπό τῆς παιδικῆς τῶν ἡλικίας ἐπὶ τῷ σκοπῷ νά διοικήσωσι τὰς ὑποθέσεις ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου. Γνωρίζετε ὅτι οἱ εἰδικοί μας ἔχουσιν ἀντλήσει τὰς πληροφορίας, τὰς ἀναγκαίας πρὸς διοικήσιν, ἀπό τὰ πολιτικά σχέδιά μας, ἀπό τὴν πείραν τῆς ἱστορίας καί ἀπό τὴν μελέτην ὄλων τῶν ἀξιοσημειώτων γεγονότων.

Οἱ χριστιανοὶ δὲν ὀδηγοῦνται ἐκ τῶν ἀμεροληπτῶν παρατηρήσεων τῶν ἐξηγμένων ἐκ τῆς ἱστορίας, ἀλλὰ ἐκ μιᾶς θεωρητικῆς ρουτίνας, ἀνικάνου νά ἐπιτύχη πραγματικόν τι ἀποτέλεσμα. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς δὲν τοὺς λαμβάνομεν ποσῶς ὑπ' ὄψιν· ἄς διασκεδάσωσιν ἐπὶ τινὰ ἀκόμη χρόνον, ἄς ζήσωσι μὲ ἐλπίδας ἢ μὲ νέας τέρψεις, ἢ μὲ τὴν ἀνάμνησιν τῶν διασκεδάσεων, ἄς ἔχουσιν ἤδη κάμει. Ἄς ἀφίσωμεν αὐτοὺς νά πιστεύωσιν εἰς τὴν ὑφ' ἡμῶν ἐμπνευσθεῖσαν σπουδαιότητα τῶν νόμων τῆς ἐπιστήμης - τῶν θεωριῶν. Ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ, ἀξάνομεν διαρκῶς διὰ τῶν δημοσιογραφικῶν ὀργάνων μας τὴν τυφλὴν πεποίθησίν των εἰς αὐτοὺς τοὺς νόμους. Ἡ διανοουμένη τάξις τῶν Χριστιανῶν θά καυχᾶται διὰ τὰς γνώσεις της καί, χωρὶς νά τὰς ἐξετάζη λογικῶς, θά θέτη εἰς ἐνέργειαν ὅλα τὰ διδάγματα τῆς ἐπιστήμης, τὰ συναγόμενα ὑπὸ τῶν πρακτόρων μας διὰ νά ὀδηγῶσι τὰ πνεύματα τῶν Χριστιανῶν πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ἢ ὅποια μᾶς εἶναι ἀναγκαία.

Μὴ νομίσητε ὅτι αἱ διαβεβαιώσεις μας αὗται εἶναι ἀβάσιμοι· παρατηρήσατε τὰς ἐπιτυχίας τὰς ὀ-

ποίας ἡδυνήθημεν νά δημιουργήσωμεν εἰς τὸν Δαρβινισμόν, εἰς τὸν Μαρξισμόν, εἰς τὸν Νιτσεισμόν. Δι' ἡμᾶς τοῦλάχιστον ἡ δηλητηριώδης ἐπιρροή τῶν τάσεων τούτων ὀφείλει νά εἶναι καταφανής.

Μᾶς εἶναι ἀναγκαῖον νά λαμβάνομεν ὑπ' ὄψιν τὰς ἰδέας, τοὺς χαρακτήρας, τὰς νεωτεριστικὰς τάσεις τῶν λαῶν διὰ νά μὴ διαπράττωμεν λάθη ἐν τῇ πολιτικῇ καί ἐν τῇ διοικήσει τῶν ὑποθέσεων. Τό σύστημά μας, τοῦ ὁποίου τὰ μέρη δύνανται νά διατεθῶσι διαφοροτρόπως, καί ἀναλόγως πρὸς τοὺς λαοὺς τοὺς ὁποίους συναντῶμεν εἰς τὸν δρόμον μας, δὲν δύναται νά ἔχη ἐπιτυχίαν, εἰμὴ μόνον ἐάν ἡ πρακτικὴ ἐφαρμογὴ του βασίζεται ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ παρελθόντος συγκρινόμενων μὲ τό παρόν.

Τὰ νέα Κράτη ἔχουσιν εἰς χεῖράς των μεγάλην δημιουργικὴν δύναμιν: τὸν Τύπον. Ὁ προορισμὸς τοῦ τύπου εἶναι νά ὑποδεικνύη τὰς δῆθεν ἀπαραίτητους ἀπαιτήσεις, νά καθιστᾷ γνωστὰ τὰ παράπονα τοῦ λαοῦ, νά δημιουργῇ δυσαρεστημένους, νά δίδῃ εἰς αὐτοὺς φωνήν.

Ὁ τύπος ἐνσαρκώνει τὴν ἐλευθερίαν τοῦ λόγου. Ἄλλὰ τὰ Κράτη δὲν ἡδυνήθησαν νά χρησιμοποιήσωσι τὴν δύναμιν ταύτην, καί οὕτω αὕτη ἔπεσεν εἰς χεῖράς μας. Δι' αὐτῆς ἐπετύχομεν ἐπιρροὴν μένοντες συγχρόνως ἀφανεῖς. Χάρις εἰς αὐτὴν ἔχομεν συσσωρεύσει εἰς τὰς χεῖράς μας τὸν χρυσόν, παρ' ὅλους τοὺς χειμάρρους αἱμάτων καί δακρύων ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων ἐδέησε νά ἐπιτύχομεν τοῦτο. Ἄλλὰ ἐξηγοράσθημεν θυσιάσαντες πολλοὺς ἐκ τῶν ἡμετέρων. Ἐκαστὸν τῶν θυμάτων μας ἀξίζει μυριάδας χριστιανῶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ: Ὁ συμβολικὸς ὄφις καὶ ἡ σημασία του. Ἡ ἀστασία τῆς συνταγματικῆς πλάστιγγος. Ὁ τρόμος ἐν τοῖς Ἀνακτόροις. Ἡ ἐξουσία καὶ ἡ φιλοδοξία. Αἱ κοινοβουλευτικαὶ ὀμιλισηχαναί, οἱ λίβελλοι. Αἱ καταχρήσεις τῆς ἐξουσίας. Ἡ οἰκονομικὴ ὑποδούλωσις. «Ἡ ἀλήθεια τοῦ Λαοῦ». Οἱ μονοπωληταὶ καὶ ἡ ἀριστοκρατία. Ὁ στρατὸς τῶν Ἰουδαίων μασώνων. Ὁ ἐκφυλισμὸς τῶν Χριστιανῶν. Ἡ πείνα καὶ τὸ δίκαιον τοῦ κεφαλαίου. Ἡ ἔλευσις καὶ ἡ σκέψις τοῦ «παγκοσμίου κυρίου». Τὸ θεμελιώδες ἀντικείμενον τοῦ προγράμματος τῶν μελλοντικῶν δημοτικῶν σχολῶν τῶν μασώνων. Τὸ μυστικὸν τῆς ἐπιστήμης τῆς κοινωνικῆς τάξεως. Γενικὴ οἰκονομικὴ κρίσις. Ἀσφάλεια τῶν «ἡμετέρων». Ὁ δεσποτισμὸς τῶν μασώνων εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ λογικοῦ. Ἡ ἀπώλεια ὁδηγοῦ. Ὁ μασωνισμὸς καὶ ἡ «μεγάλῃ» Γαλλικῇ Ἐπανάστασις. Ὁ βασιλεὺς δεσπότης εἶναι ἐκ τοῦ αἵματος τῆς Σιών. Διατί εἶναι ἄπρωτος ὁ μασωνισμὸς. Ὁ ρόλος τῶν μυστικῶν πρακτῶν τοῦ μασωνισμοῦ. Ἡ Ἐλευθερία.

Δύναμαι ἤδη νὰ σᾶς ἀναγγείλω ὅτι εἴμεθα πλησίον τοῦ σκοποῦ. Μετ' ὀλίγον ἀκόμη δρόμον ὁ κύκλος τοῦ Συμβολικοῦ Ὁφειῶς (ὅστις παριστάνει τὸν λαόν μας) θὰ κλεισθῇ. Καὶ ὅταν ὁ κύκλος οὗτος κλεισθῇ, ὅλα τὰ Κράτη τῆς Εὐρώπης θὰ περισφύχθωσιν εἰς αὐτόν ὡς ἐν ἰσχυρῷ μαγγάνῳ.

Ἡ συνταγματικὴ πλάστιγξ θὰ ἀνατραπῇ μετ' οὐ πολὺ, διότι τὴν ἔχομεν στρεβλώσει ἵνα μὴ παύσῃ κλίνουσα ἐκ τοῦ ἑνός ἢ ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους ἕως οὗ τοῦ ζυγὸς φθαρῇ. Οἱ χριστιανοὶ ἐπίστευον ὅτι τὸν εἶχον κατασκευάσει ἀρκετὰ στερεόν, ἀνέμενον δὲ πάντοτε νὰ ἐτίθεντο εἰς ἰσορροπίαν οἱ δίσκοι τῆς πλάστιγγος. Ἀλλὰ τὰ βασιλεύοντα πρόσωπα - ὁ ζυγὸς - προστατεύονται ὑπὸ ἀντιπροσώπων, οἵτινες ἀνοηταίνουσι καὶ ἀφίνονται νὰ παρασύρῳνται ὑπὸ τῆς ἐξουσίας τῶν ἄνευ ἐλέγχου καὶ ἄνευ εὐθύνης. Ὁφείλουσι τὴν ἐξουσίαν ταύτην εἰς τὸν τρόπον, ὅστις ἐπικρατεῖ ἐν τοῖς ἀνακτόροις. Τὰ βασιλεύοντα πρόσωπα μὴ ἔχοντα πλέον ἐπαφὴν μὲ τὸν λαόν των, δὲν δύνανται νὰ συνεννοηθῶσι μετ' αὐτοῦ καὶ νὰ ἰσχυροποιηθῶσιν ἐναντίον τῶν προσώπων τὰ ὁποῖα ἐποφθαλμῶσι τὴν ἐξουσίαν. Ἡ ὀξυδερκὴς ἰσχὺς τῶν βασιλευόντων προσώπων, καὶ ἡ τυφλὴ ἰσχὺς τοῦ λαοῦ, διαιρούμεναι ὑφ' ἡμῶν ἔχουσι χάσει ὅλην τὴν σπουδαιότητα. Κεχωρισμένοι εἶναι τόσον ἀνίσχυροι ὅσον ὁ τυφλὸς ἄνευ τῆς ράβδου του.

Διὰ νὰ ὠθήσωμεν τοὺς φιλοδόξους εἰς τὸ νὰ καταχρασθῶσι τὴν ἐξουσίαν, ἔχομεν ἀντιτάξει πρὸς ἀλλήλας ὄλας τὰς δυνάμεις, ἀναπτύσσοντες πάσας τὰς φιλελευθέρους τάσεις τῶν πρὸς τὴν ἀνεξαρτησίαν... Ἐχομεν ἐνθαρρύνει ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ πᾶσαν ἐπιχείρησιν, ἔχομεν ἐξοπλίσει ὅλα τὰ κόμματα, ἔχομεν καταστήσει τὴν ἐξουσίαν στόχον ὄλων τῶν φιλοδοξίων. Ἐχομεν μετασχηματίσει εἰς κονίστρας τὰ Κράτη εἰς τὰ ὁποῖα ἀναπτύσσονται αἱ πολιτικαὶ διαμάχαι... Ἀκόμη ὀλίγον χρόνον καὶ αἱ ἀταξίαι, αἱ χρεοκοπίαί θὰ ἐμφανισθῶσι πανταχοῦ.

Οί ἀστείρευτοι φλύαροι ἔχουσι μεταβάλλει τὰς συνεδρίας τῶν Κοινοβουλιῶν καί τὰς διοικητικὰς συγκεντρώσεις εἰς ρητορικάς παλαιίστρας. Θρασεῖς δημοσιογράφοι, ἐπιτίθενται καθ' ἑκάστην κατὰ τοῦ κυβερνητικοῦ προσωπικοῦ. Αἱ καταχρήσεις τῆς ἐξουσίας θά παρασκευάσωσι τελικῶς τὴν πτῶσιν ὄλων τῶν πολιτευμάτων, καί τό πᾶν θ' ἀνατραπῆ ὑπό τὰ κτυπήματα τοῦ μαινομένου πλήθους.

Οἱ λαοί εἶναι δεσμευμένοι εἰς τὴν βαρεῖαν ἐργασίαν ἰσχυρότερον παρ' ὅσον ἐδέσμευεν αὐτούς ἡ αἰχμαλωσία καί ἡ δουλεία. Ἡ δύνατό τις νά ἀπελευθερωθῆ τῆς αἰχμαλωσίας καί τῆς δουλείας κατὰ ἕνα ἢ ἄλλον τρόπον. Ἡ δύνατό τις νά συνθηκολογήσῃ μέ αὐτά, ἀλλά δέν δύναται νά ἀπαλλαγῆ ἐκ τῆς ἀθλιότητός του. Τά δίκαια τὰ ὅποια ἔχομεν ἐγγράφει εἰς τὰς νομοθεσίας εἶναι εἰκονικά, διά τὰς «μάζας», καί οὐχί πραγματικά. Ὅλα ταῦτα τὰ δῆθεν «δίκαια τοῦ λαοῦ», δέν ὑφίστανται παρά εἰς τὴν φαντασίαν. Δέν εἶναι ποτέ πραγματοποιήσιμα. Τί σημαίνει διά τόν ἄπορον ἐργατικόν, τόν κεκυρτωμένον ἐπὶ τῆς ἐπιμόχθου ἐργασίας του, τόν συντετριμμένον ὑπὸ τῆς τύχης του, τό εἰς τοὺς φλύαρους διδόμενον δικαίωμα νά φλυαρῶσι, τό εἰς τοὺς ἐφημεριδογράφους διδόμενον δικαίωμα νά γράφωσι παντοειδεῖς μωρίας, καί ἐν ταῦτῳ πράγματα σοβαρά, ἀφοῦ οἱ ἄποροι δέν προσπορίζονται ἄλλας ὠφελείας ἐκ τῆς νομοθεσίας παρά τὰ ἄθλια ψυχία τὰ ὅποια τοῖς ρίπτομεν ἐκ τῆς τραπέζης μας, εἰς ἀντάλλαγμα εὐνοϊκῆς ψήφου εἰς τὰ παραγγέλματά μας, εἰς τὰ ὄργανά μας, εἰς τοὺς πράκτοράς μας; Τά δημοκρατικά δίκαια διά τοὺς δυσμοίρους αὐτούς εἶναι πικρά εἰρωνεία: ἡ ἀνάγκη

σχεδόν καθημερινῆς ἐργασίας δέν τοῖς ἐπιτρέπει νά ἀπολαύσωσιν αὐτῶν: ἀπεναντίας δέ τοῖς ἀφαιροῦσι τὴν ἐγγύησιν σταθεροῦ καί ἀσφαλοῦς κέρδους, θέτοντα αὐτοὺς ὑπὸ τὴν ἐξάρτησιν τῶν ἀπεργιῶν τῶν πατρῶων ἢ τῶν συντρόφων των.

Ὑπὸ τὴν καθοδήγησίν μας ὁ λαός ἔχει καταστρέψει τὴν ἀριστοκρατίαν, ἣτις ἦτο ἡ προστράτριά του καί ἡ φυσικὴ μήτηρ τροφός του, τῆς ὁποίας τό συμφέρον εἶναι συνυφασμένον μέ τὴν εὐημερίαν τοῦ λαοῦ. Τώρα, ὅποτε ἡ ἀριστοκρατία εἶναι κατεστραμμένη, ὁ λαός ἐπεσεν ὑπὸ τόν ζυγόν τῶν τυχαρπάστων, τῶν πλουτισάντων λωποδυτῶν, οἵτινες τόν καταπιέζουσιν ἀνηλεῶς.

Θά ἐμφανισθῶμεν ὡς ἀπελευθερωταί τοῦ ἐργάτου ἐκ τοῦ ζυγοῦ τούτου, ὅταν θά τοῦ προτείνωμεν νά εἰσέλθῃ εἰς τὰς τάξεις τῆς στρατιάς τῶν σοσιαλιστῶν, τῶν κομμουνιστῶν, τῶν ἀναρχικῶν, τοὺς ὁποίους ὑποστηρίζομεν πάντοτε ὑπὸ τό πρόσχημα ἀλληλεγγύης μεταξύ τῶν μελῶν τοῦ *κοινωνικοῦ μασωνισμοῦ* ἡμῶν. Ἡ ἀριστοκρατία, ἡ ὁποία ἀπῆλαυε, δικαιωματικῶς, τῆς ἐργασίας τῶν ἐργατικῶν, εἶχε συμφέρον νά ἦσαν οὗτοι χορτασμένοι, ὑγιεῖς καί ἰσχυροί. Τό συμφέρον μας ἀπεναντίας εἶναι νά ἐκφυλίζωνται οἱ χριστιανοί. Ἡ δύναμίς μας ἐγκεῖται εἰς τὴν χρονίαν πείναν καί εἰς τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ἐργάτου, διότι πάντα ταῦτα τόν ὑποδουλώνουσιν εἰς τὴν θέλησίν μας καί διότι οὕτω δέν θά ἔχῃ οὔτε ἰσχύν, οὔτε ἐνεργητικότητα διά νά ἀντισταθῇ εἰς τὴν θέλησιν ταύτην. Ἡ πείνα δίδει εἰς τό κεφάλαιον ἐπὶ τοῦ ἐργάτου περισσότερα δικαιώματα παρ' ὅσα τοιαῦτα ἐλάμβανεν ἡ ἀριστοκρατία ἐκ τῆς μοναρ-

χικῆς καὶ νομίμου ἐξουσίας.

Διὰ τῆς ἀθλιότητος καὶ τοῦ φθονεροῦ μίσους τὸ ὁποῖον ἡ πείνα αὐτῆ παράγει, χειριζόμενοι τὰ πλήθη, κάμνωμεν χρῆσιν τῶν χειρῶν των διὰ νὰ κατασυντριψωμεν ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἀνθίστανται εἰς τοὺς σκοποὺς μας.

Ὅταν θὰ ἔθῃ ὁ καιρὸς διὰ τὸν παγκόσμιον ἡγεμόνα μας νὰ στεφθῇ αὐταὶ αὐταὶ αἱ χεῖρες θὰ σαρώσωσι πᾶν, ὅ,τι θὰ ἠδύνατο νὰ τοῦ εἶναι ἐμπόδιον.

Οἱ χριστιανοὶ ἀπώλεσαν τὴν συνήθειαν νὰ σκέπτονται ἔξω τῶν ἐπιστημονικῶν συμβουλῶν μας. Διὰ τοῦτο δέ δέν βλέπουν τὴν ἀνάγκην ἐπείγουσαν νὰ κάμωσιν ὅ,τι ἡμεῖς θὰ κάμωμεν, ὅταν ἡ βασιλεία μας θὰ ἔχῃ, ἔλθει, δηλ. νὰ διδάσκωσιν εἰς τὰ δημοτικὰ σχολεῖα τὴν μόνην ἀληθῆ ἐπιστήμην τὴν πρώτην ὄλων τῶν ἐπιστημῶν τῆς κοινωνικῆς σειρᾶς, τοῦ ἀνθρώπινου βίου, τῆς κοινωνικῆς ὑπάρξεως ἣτις ἀπαιτεῖ τὴν διαίρεσιν τῆς ἐργασίας καὶ ἐπομένως τὴν διαίρεσιν τῶν ἀνθρώπων εἰς κλάσεις καὶ εἰς καταστάσεις.

Εἶναι ἀναγκαῖον νὰ γνωρίζῃ πᾶς τις ὅτι ἡ ἰσότης εἶναι ἀδύνατος ἕνεκα τῶν διαφορῶν τῆς ἰκανότητος, τῆς δραστηριότητος καὶ τοῦ προορισμοῦ ἐκάστου· ὅτι ὅλοι δέν δύνανται νὰ εἶναι ἐξ ἴσου ὑπεύθυνοι ἀπέναντι τοῦ νόμου, ὅτι, ἐπὶ παραδείγματι, ἡ εὐθύνη ἐκείνου ὁ ὁποῖος, διὰ τῶν πράξεων του ἐκθέτει εἰς κίνδυνον ὀλόκληρον τάξιν ἀνθρώπων δέν εἶναι ἡ αὐτὴ μέ τὴν εὐθύνην ἐκείνου ὁ ὁποῖος δέν προσβάλλει παρά τὴν τιμὴν του. Ἡ ἀληθὴς ἐπιστήμη τῆς κοινωνικῆς τάξεως, τὸ βάθος τῆς ὁποίας εἶναι

ἄγνωστον εἰς τοὺς χριστιανούς καθορίζει, ὅτι ἡ θέσις καὶ ἡ ἐργασία ἐκάστου ὀφείλουσι νὰ εἶναι διάφοροι, διὰ νὰ μὴ καθίστανται ἄλλως πηγὴ βασάνων ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως ἀναλογίας μεταξύ τῆς ἀνατροφῆς καὶ τῆς ἐργασίας. Μελετῶντες τὴν ἐπιστήμην ταύτην οἱ λαοὶ θὰ ὑπακούωσιν ἐθελουσίως εἰς τὰς ἐξουσίας καὶ εἰς τὴν ὑπ' αὐτῶν θεσπισθεῖσαν κοινωνικὴν τάξιν ἐν τῷ Κράτει. Ἀπεναντίας δέ μέ τὴν σημερινὴν βάσιν τῆς ἐπιστήμης ταύτης ὡς ἡμεῖς τὴν διεστρέψαμεν, ὁ λαός, πιστεύων τυφλῶς εἰς τὸν ἔντυπον λόγον, τρέφει ἕνεκα τῶν πλανῶν αἱ ὁποῖαι τοῦ παρεισάγονται ἐν τῇ ἀμαθείᾳ του, ἔχθραν ἐναντίον ὄλων τῶν καταστάσεων τὰς ὁποίας νομίζει ἀνωτέρας αὐτοῦ, διότι δέν ἐννοεῖ τὴν σπουδαιότητα ἐκάστης καταστάσεως.

Ἡ ἔχθρα αὐτῆ θὰ αὐξηθῇ ἀκόμη συνεπείᾳ τῆς οικονομικῆς κρίσεως ἡ ὁποία μετ' οὐ πολὺ θὰ σταματήσῃ τὴν κίνησιν τοῦ Χρηματιστηρίου καὶ τῆς Βιομηχανίας.

Ὅταν δέ δι' ὄλων τῶν ἀποκρύφων μέσων τὰ ὁποῖα διαθέτομεν, δυνάμει τοῦ Χρυσοῦ τὸ ὁποῖον εἶναι ὀλόκληρον εἰς χεῖράς μας, θὰ ἔχωμεν δημιουργήσει μίαν γενικὴν οικονομικὴν κρίσιν, θὰ ἐξαπολύσωμεν ἀνά τὰς ὁδοὺς ὀλόκληρα πλήθη ἐργατῶν εἰς ὄλας ταῦτοχρόνως τὰς χώρας τῆς Εὐρώπης.

Τὰ πλήθη ταῦτα θὰ ἀρχίσωσι μέ ἡδονὴν νὰ διαχύνωσι τὸ αἷμα ἐκείνων τοὺς ὁποίους φθονοῦσιν ἀπὸ τῆς παιδικῆς των ἡλικίας, ἐν τῇ ἀπλοϊκότητι τῆς ἀμαθείας των, καὶ θὰ λεηλατήσωσι τὰ ὑπάρχοντά των.

Δέν θὰ θίξωσι τὰς ἰδικὰς μας, περιουσίας, διότι

ἡ στιγμή τῆς ἐπιθέσεως θά μᾶς εἶναι γνωστή, καί οὕτω θά ἔχωμεν λάβει ὄλα τὰ ἐνδεικνύμενα μέτρα διά νά τās προφυλάξωμεν.

Διεπιστώσαμεν, ὅτι ἡ πρόοδος θά ὑπέτασεν ὀλους τούς Χριστιανούς εἰς τήν βασιλείαν τοῦ λογικοῦ. Ὁ δεσποτισμός μας θά εἶναι ὁ ἐξῆς: Θά δυνηθῆ νά καταπραυνη ὄλας τās πολιτικός ταραχάς διά δικαίων αὐστηροτήτων, θά δυνηθῆ νά ἐξολοθρευθῆ τήν φιλελευθερίαν ὄλων τῶν θεσμοθεσιῶν.

Ὅταν ὁ Λαός εἶδεν ὅτι τοῦ ἔκαμνον ἐν ὀνόματι τῆς ἐλευθερίας τόσας παραχωρήσεις καί φιλοφρονήσεις, ἐφαντάσθη ὅτι ἦτο ὁ Κύριος καί ἐρρίφθη ἐπί τῆς ἐξουσίας, ἀλλά προσέκρουσε φυσικώτατα, ὡς ὁ τυφλός, εἰς πλείστα ἐμπόδια. Ἦρχισε νά ζητῆ ὀδηγόν, δέν ἔσχε τήν ἰδέαν νά ἐπιστρέψῃ εἰς τόν πρώην, καί κατέθεσεν ὄλας τās ἐξουσίας του εἰς τούς πόδας μας. Ἐνθυμήθητε τήν Γαλλικήν Ἐπανάστασιν, τήν ὀποίαν ἀπεκάλεσαν «μεγάλην»: τὰ μυστικά τῆς προπαρασκευῆς τῆς μᾶς εἶναι πολύ γνωστά, διότι ὑπῆρξεν ὀλόκληρος ἔργον τῶν χειρῶν μας.

Ἐκτοτε ἄγομεν τόν λαόν ἀπό μιᾶς πλάνης εἰς ἄλλην ἵνα ἀπαρνηθῆ ἀκόμη καί ἡμᾶς, πρὸς ὀφελος τοῦ βασιλέως δεσπότου ἐκ τοῦ αἵματος τῆς Σιών, τόν ὀποῖον ἐτοιμάζομεν διά τόν κόσμον.

Ἐπί τοῦ παρόντος εἴμεθα ἄτρωτοι ὡς διεθνῆς ἰσχύς, διότι, ὅταν ἐπιτίθενται καθ' ἡμῶν εἰς ἕν Κράτος, μᾶς ὑπερασπίζονται εἰς τὰ ἄλλα.

Ἡ ἀτελεύτητος δειλία τῶν Χριστιανικῶν Λαῶν, οἱ ὀποῖοι ἔρπουσιν ἐνώπιον τῆς ἰσχύος, οἱ ὀποῖοι εἶναι ἀνηλεεῖς πρὸς τήν ἀδυναμίαν καί πρὸς τὰ λάθη, ἀλλά ἐπιεικεῖς πρὸς τὰ ἐγκλήματα, οἱ ὀ-

ποῖοι δέν θέλουσι νά ἀνεχθῶσι τās ἀντιφάσεις τῆς ἐλευθερίας, οἱ ὀποῖοι εἶναι ὑπομονητικοί μέχρι μαρτυρίου ἐνώπιον τῆς βίας θρασέος δεσποτισμοῦ, εἶναι ἐκεῖνο τό ὀποῖον εὐνοεῖ τήν ἀνεξαρτησίαν μας. Ἀνέχονται ἐκ τῶν σημερινῶν πρωθυπουργῶν των καταχρήσεις διά τήν μικροτέραν τῶν ὀποῖων θά ἀπεκεφάλιζον εἴκοσι βασιλεῖς.

Πῶς νά ἐξηγήσῃ τις ἕν τοιοῦτον φαινόμενον, μίαν τοιαύτην ἀσυνέπειαν τῶν λαϊκῶν μαζῶν ἀπέναντι γεγονότων τὰ ὀποῖα φαίνονται τῆς αὐτῆς φύσεως;

Τό φαινόμενον τοῦτο ἐξηγεῖται διά τοῦ ὅτι αὐτοῖ οἱ δικτάτορες - οἱ πρωθυπουργοί - λέγουσι κρυφίως εἰς τόν λαόν διά τῶν πρακτόρων των, ὅτι ἕαν προξενούσι βλάβας εἰς τὰ Κράτη, κάμνουσι τοῦτο μέ τόν ἀπώτερον σκοπόν τοῦ νά ἐξασφαλίσωσι τήν εὐτυχίαν τῶν λαῶν, τήν διεθνή ἀδελφότητά των, τήν ἀλληλεγγύην, τὰ ἴσα δικαιώματα εἰς ὄλους. Φυσικῶς δέν τοῖς λέγουσιν ὅτι αὐτή ἡ ἐνότης δέν ὀφείλει νά γίνῃ παρά ὑπό τήν ἐξουσίαν μας.

Καί ἰδοῦ ὁ Λαός, ὅστις καταδικάζει τούς δικαίους καί ἀθῶναι τούς ἐνόχους, πειθεταί ἐπί μᾶλλον καί μᾶλλον ὅτι δύναται νά κάμνη πᾶν ὅ,τι τοῦ ἀρέσκει. Ὑπό τούς ὀρους τούτους ὁ Λαός καταστρέφει πᾶσαν σταθερότητα καί δημιουργεῖ τήν ἀταξίαν εἰς πᾶν βῆμα.

Ἡ λέξις «Ἐλευθερία» θέτει τās ἀνθρωπίνους κοινωνίας ἐν πάλη ἐναντίον πάσης ἰσχύος, ἐναντίον πάσης δυνάμεως καί αὐτῆς ἀκόμη τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ καί τῆς Φύσεως.

Ἴδού διατί κατά τήν τελικήν ἐπικράτησιν μας

θά χρειασθῆ νά ἀπαλείψωμεν αὐτήν τήν λέξιν ἐκ τοῦ ἀνθρωπίνου λεξιλογίου, ὡς κτηνώδη ἀρχήν, ἥτις μεταβάλλει τά πλήθη εἰς ἄγρια θηρία. Εἶναι ἀληθές ὅτι τά θηρία ταῦτα ἀποκοιμούνται ὁσάκις ποτίζονται μέ αἷμα καί ὅτι τότε εἶναι εὐκόλον πρᾶγμα καί νά τά καθυποτάξωμεν. Ἄλλ' ἐάν δέν τοῖς δώσῃ τις αἷμα, δέν κοιμούνται. Παλαίουςιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ: Τά διάφορα στάδια τῆς δημοκρατίας. Ἡ ἐξωτερική ὄψις τοῦ μασωνισμοῦ. Ἡ ἐλευθερία καί ἡ πίστις. Ὁ διεθνῆς συναγωνισμός τοῦ ἐμπορίου καί τῆς βιομηχανίας. Ὁ ρόλος τῆς κερδοσκοπίας. Ἡ λατρεία τοῦ χρυσοῦ.

Πᾶσα δημοκρατία διέρχεται διά διαφόρων σταδίων.

Τό πρῶτον ὁμοιάζει μέ τάς πρώτας ἡμέρας τῆς μανίας τυφλοῦ ριπτομένου τῆδε κακεῖσε. Τό δεύτερον εἶναι τό τῆς δημαγωγίας, ἐξ ἧς γεννᾶται ἡ ἀναρχία. Ἐπειτα ἔρχεται ἀναποφεύκτως ὁ δεσποτισμός· οὐχί δεσποτισμός νόμιμος καί δεδηλωμένος καί ἐπομένως ὑπεύθυνος, ἀλλά δεσποτισμός ἀόρατος καί ἄγνωστος πλὴν αἰσθητός· δεσποτισμός ἀσκούμενος ὑπό μυστικῆς ὀργανώσεως ἥτις ἐνεργεῖ μετά πολύ ὀλιγωτέρας εὐσυνειδησίας καθόσον ἐνεργεῖ ὑπό τήν σκέπην διαφόρων πρακτόρων, τῶν ὁποίων ἡ ἀλλαγὴ ὄχι μόνον δέν τήν βλάπτει, ἀλλά καί τήν ἐνισχύει, ἀπαλλάττουσα αὐτήν ἀπό τοῦ νά δαπανᾷ τοὺς πόρους της εἰς τό νά ἀνταμοίβῃ μακράς ἐκδουλεύσεις.

Τίς θά ἠδύνατο νά ἀνατρέψῃ μίαν ἀόρατον ἰ-

σχύν; Διότι τοιαύτη είναι ή ήμετέρα. Ἡ ἐξωτερική ἐπιφάνεια τοῦ μασωνισμοῦ δέν χρησιμεύει παρά εἰς τό νά καλύπτῃ τούς σκοπούς μας· τό σχέδιον τῆς ἐνεργείας τῆς ἀοράτου ἰσχύος ταύτης καί ἐπί πλέον ὁ τόπος τῆς διαμονῆς τῆς θά μένωσι πάντοτε ἄγνωστα εἰς τόν λαόν.

Καί αὕτη αὕτη ή ἐλευθερία θά ἡδύνατο νά εἶναι ἀβλαβής καί νά ὑφίσταται εἰς τό Κράτος χωρίς νά παραβλάπτῃ τήν εὐημερίαν τῶν λαῶν, ἐάν ἐβασίζετο ἐπί τῶν ἀρχῶν τῆς εἰς τόν Θεόν πίστεως, τῆς ἀνθρωπίνης συναδελφώσεως, ἐκτός τῆς ἰδέας τῆς ἰσότητος τῆς ἀναιρουμένης ὑπό τῶν νόμων αὐτῆς ταύτης τῆς δημιουργίας, οἵτινες ἐγκαθίδρυσαν τήν ὑποταγήν. Μέ μίαν τοιαύτην πίστιν ὁ λαός θά ἀφίνετο νά κυβερνᾶται οἰονεῖ ἐνοριακῶς καί θά ἐβάδιζε ταπεινός καί ἡσυχος καθοδηγούμενος ὑπό τοῦ πνευματικοῦ ποιμένος του, ἀποδεχόμενος τήν κατά Θεόν διανομήν τῶν ἀγαθῶν τοῦ κόσμου τούτου. Ἴδου διατί εἶναι ἀναγκαῖον νά καταστρέψωμεν τήν πίστιν, νά ἀποσπάσωμεν ἀπό τόν νοῦν τῶν χριστιανῶν αὐτήν ταύτην τήν ἀρχήν τῆς Θεότητος καί τοῦ ἁγίου Πνεύματος διά νά ὑποκαταστήσωμεν εἰς ταῦτα τούς ὑλικούς ὑπολογισμούς καί τās ὑλικάς ἀνάγκας.

Ἴνα δέ μή τὰ πνεύματα τῶν χριστιανῶν ἔχωσι τόν καιρόν νά σκέπτονται καί νά ἐξετάζωσι τὰ περί ἑαυτούς, πρέπει νά τὰ περισπῶμεν διά τῶν βιομηχανιῶν καί τοῦ ἐμπορίου. Κατ' αὐτόν τόν τρόπον ὄλα τὰ Ἔθνη θά ἐπιζητῶσι νά κερδίζωσι καί παλαίοντα ἕκαστον διά τὰ ἴδια αὐτῶν ὀφέλη, δέν θά ἀντιληφθῶσι τόν κοινόν ἐχθρόν των. Ἀλλά διά νά δυνηθῇ τοιοῦτοτρόπως ή ἐλευθερία νά διαλύσῃ καί κατα-

στρέψῃ ἐντελῶς τήν κοινωνίαν τῶν χριστιανῶν εἶναι ἀνάγκη νά καταστήσωμεν τήν κερδοσκοπίαν βάσιν τῆς βιομηχανίας. Οὕτως οὐδέν ἐκ τῶν ἐκ τῆς γῆς ὑπό τῆς βιομηχανίας προσποριζομένων θά μένη εἰς χεῖράς τῆς, ἀλλά θά διοχετεύεται εἰς κερδοσκοπικάς ἐπιχειρήσεις, δηλ. θά πίπτῃ εἰς τὰ ταμεῖά μας.

Ἡ ζωνρά πάλη διά τήν ὑπεροχήν, αἱ προσκρούσεις τοῦ οικονομικοῦ βίου θά δημιουργήσωσι, καί ἔχουσιν ἤδη δημιουργήσει, κοινωνίας ἀπογοητευμένας, ψυχράς καί ἄνευ καρδίας. Αἱ κοινωνίαι αὗται θά ἔχωσι μίαν ἀπόλυτον ἀπέχθειαν πρὸς τήν ἀνωτέραν πολιτικήν καί πρὸς τήν θρησκείαν. Ὁ μόνος των ὁδηγός θά εἶναι ὁ ὑπολογισμός, δηλ. τό χρυσίον, πρὸς ὃ θά ἔχουν ἀληθῆ λατρείαν, ἐνεκα τῶν ὑλικῶν ἀπολαύσεων ἃς δύναται νά χορηγῇ. Τότε αἱ κατώτεραι τάξεις τῶν χριστιανῶν θά μᾶς ἀκολουθήσωσιν εἰς τήν ἐναντίον τῆς διανομένης αὐτῶν τάξεως πάλην μας εἰς τήν ἐξουσίαν (τούς συναγωνιστάς μας), ὄχι διά νά κάμωσι καλόν οὔτε διά νά ἀποκτήσωσι τόν πλοῦτον, ἀλλά ἀπό μῖσος μόνον κατὰ τῶν προνομιούχων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ: Δημιουργία ισχυρᾶς συγκεντρώσεως τῆς Κυβερνήσεως. Οἱ τρόποι τῆς ἐπικρατήσεως ἐπὶ τῆς δυνάμεως τοῦ μασωνισμοῦ. Διὰ τὰ Κράτη δὲν δύνανται νὰ συνεννοηθῶσιν. «Προεκλογή» τῶν Ἰουδαίων. Τό χρυσίον εἶναι ἡ κινητήριος δύναμις τῶν Κρατικῶν μηχανισμῶν. Τὰ μονοπώλια εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν. Αἱ θεσμοθεσίαι «ὅπως βλέπομεν αὐτάς». Ἀπαντήσεις ἐκ τῶν διαλέξεων. Πῶς θὰ ὑποταχθῇ ἡ Δημοσία Γνώμη. Ἡ σπουδαιότης τῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας. Ἡ ὑπερτάτη Κυβέρνησις.

Ποίαν μορφήν διοικήσεως δύναται τις νὰ δώσῃ εἰς κοινωνίας εἰς ἃς ἡ διαφθορά εἰσέδυσσε πανταχοῦ, εἰς τὰς ὁποίας δὲν φθάνει τις εἰς τὸν πλοῦτον εἰμὴ δι' ἐκείνων τῶν ἱκανῶν ἐκπλήξεων, αἵτινες εἶναι ἡμιλωποδυσίαι, εἰς ἃς βασιλεύει ἡ ἀκολασία τῶν ἠθῶν καὶ ἡ ἠθικὴ δὲν συγκρατεῖται παρά διὰ τιμωριῶν καὶ διὰ σκληρῶν νόμων, οὐχὶ δὲ διὰ ἐκουσίως παραδεδομένων ἀρχῶν, εἰς ἃς τὰ αἰσθήματα τῆς Πατρίδος καὶ τῆς Θρησκείας καταπνίγονται ὑπὸ κοσμοπολιτικῶν δοξασιῶν; Ποίαν μορφήν Κυβερνήσεως νὰ δώσῃ τις εἰς αὐτάς τὰς κοινωνίας παρά τὴν δεσποτικὴν μορφήν τὴν ὁποίαν θὰ περιγράψω κατωτέρω; Θὰ κανονίσωμεν μηχανικῶς ὅλας τὰς πράξεις τοῦ

πολιτικοῦ βίου τῶν ὑπηκόων μας διὰ νέων νόμων. Οἱ νόμοι οὗτοι θὰ καταργήσωσι μίαν πρὸς μίαν ὄλας τὰς πάρα πολὺ μεγάλας ἐλευθερίας, αἵτινες ἐχορηγήθησαν ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἡ βασιλεία μας θὰ ἐκδηλωθῇ δι' ἑνός δεσποτισμοῦ τόσον ἐπιβλητικοῦ, ὥστε νὰ εἶναι εἰς θέσιν, ἐν παντί χρόνῳ καὶ τόπῳ, νὰ σιγήσῃ τούς χριστιανούς, οἵτινες θὰ θελήσωσι νὰ μᾶς κάμωσιν ἀντιπολίτευσιν καὶ οἵτινες θὰ εἶναι δυσηρεστημένοι.

Θὰ μᾶς εἶπῃ τις ἴσως, ὅτι ὁ δεσποτισμὸς περὶ οὗ ὁμιλῶ δὲν συμβιβάζεται μέ τὰς νεωτέρας προόδους. Θὰ ἀποδείξω τὸ ἐναντίον.

Ὅταν ὁ λαὸς ἐθεώρει τὰ βασιλεύοντα πρόσωπα ὡς μίαν καθαρὰν ἀπόρροϊαν τῆς Θείας Θελήσεως, ὑπετάσσετο ἄνευ ψιθύρου εἰς τὴν ἀπολυταρχίαν τῶν βασιλέων. Ἀλλὰ ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἔχομεν ὑποβάλλει εἰς τούς ἀνθρώπους τὴν ἰδέαν τῶν ἰδίων αὐτῶν δικαιωμάτων, ἐθεώρησαν τὰ βασιλεύοντα πρόσωπα ὡς ἀπλοῦς θνητούς. Τὸ «ἐλέω Θεοῦ» ἔπεσεν ἐκ τῆς κεφαλῆς τῶν βασιλέων, ἀφοῦ τοῖς ἀφηρέσαμεν τὴν πρὸς τὸν Θεὸν πίστιν των· ἡ ἐξουσία μετεφέρθη εἰς τὸν δρόμον, δηλ. εἰς ἓνα τόπον δημόσιον καὶ ἡμεῖς ἐγενόμεθα οὕτω κύριοι αὐτῆς.

Ἐπὶ πλέον, ἡ τέχνη τοῦ κυβερνᾶν τὰς μάζας καὶ τὰ ἄτομα διὰ τοῦ μέσου θεωριῶν καὶ ἐπιτηδεῶς συνδυαζομένων φρασεολογιῶν, διὰ κανονισμῶν τοῦ κοινωνικοῦ βίου καὶ διὰ παντοειδῶν ἄλλων εὐφυῶν τρόπων ἀπὸ τὰ ὁποῖα οἱ Χριστιανοὶ δὲν ἐννοοῦν τίποτε, ἀποτελεῖ ἐπίσης μέρος τῆς διοικητικῆς ἡμῶν μεγαλοφυΐας, τῆς ἀναπτυχθείσης ἐν τῇ ἀναλύσει, ἐν τῇ παρατηρητικότητι, ἐν τῇ λεπτεπιλέπτῳ ὀργανω-

τικότητι, μοναδικοί εις ταῦτα μή ἔχοντες ἀντιπάλους, ὅπως δὲν ἔχομεν τοιούτους ἐν τῇ ἐπινοήσει σχεδίων πολιτικῆς δράσεως καὶ ἀλληλεγγύης. Μόνοι οἱ Ἰησοῦται θά ἠδύναντο νά ἐξισωθῶσι πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην, ἀλλ' ἠδυνήθημεν νά τοὺς ὑποτιμήσωμεν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἡλιθίου πλήθους, διότι αὐτοὶ ἐσχημάτιζον ἐμφανῆ ὀργάνωσιν, ἐνῶ ἡμεῖς ἐμμένομεν ἐν τῇ ἀφανείᾳ μέ τὴν μυστικὴν ὀργάνωσιν μας. Ἄλλως τε τί τὸν μέλλει τὸν κόσμον διὰ τὸν Κύριον τὸν ὁποῖον θά ἔχη; Τί τὸν μέλλει ἂν οὗτος εἶναι ὁ ἀρχηγός τοῦ καθολικισμοῦ ἢ ὁ δεσπότης μας ἐκ τοῦ αἵματος τῆς Σιών; Δι' ἡμᾶς ὁμως οἵτινες εἴμεθα ὁ ἐκλεκτός λαός, τὸ ζήτημα πόρρω ἀπέχει τὸ νά εἶναι ἀδιάφορον.

Παγκόσμιος συμμαχία τῶν Χριστιανῶν θά ἠδύνατο νά μᾶς ὑποτάξῃ ἐπὶ τινα χρόνον, ἀλλὰ προστατευόμεθα ἐξ αὐτοῦ τοῦ κινδύνου διὰ τῶν βαθέων σπερμάτων τῆς διχονοίας, τὴν ὁποίαν δὲν δύνανται πλέον νά ἀποσπάσωσιν ἐκ τῆς καρδίας των. Ἄντετάξαμεν τὸν ἕνα ἐναντίον τοῦ ἄλλου, τοὺς ἀτομικούς καὶ ἔθνικούς ὑπολογισμούς τῶν Χριστιανῶν, τὰ θρησκευτικά καὶ τὰ ἔθνικά μίση των, ἅτινα ἔχομεν καλλιεργήσει ἀπὸ εἴκοσι αἰώνων. Καὶ διὰ τοῦτο καμμία Κυβέρνησις δὲν θά εὖρη πουθενά βοήθειαν. Ἐκάστη θά πιστεύῃ μίαν συνεννόησιν ἐναντίον ἡμῶν ἐπιβλαβῆ εἰς τὰ ἴδια αὐτῆς συμφέροντα. Εἴμεθα πανίσχυροι. Πρέπει νά μᾶς λαμβάνωσιν ὑπ' ὄψιν. Αἱ Δυνάμεις δὲν δύνανται νά συνάψωσιν οὔτε τὴν μᾶλλον ἀσήμαντον συμφωνίαν χωρὶς τώρα νά λαμβάνωμεν ἡμεῖς μέρος εἰς αὐτήν.

Per me reges regnant - «Δι' ἐμοῦ βασιλεύσουσιν

οἱ βασιλεῖς». Οἱ προφήται μας μᾶς ἔχουσιν εἶπει ὅτι εἴμεθα οἱ ἐκλεκτοὶ ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ Θεοῦ διὰ νά κυριαρχήσωμεν ὅλης τῆς γῆς. Ὁ Θεός μᾶς ἔχει δώσει τὴν μεγαλοφυῖαν διὰ νά δυνηθῶμεν νά φέρωμεν εἰς λύσιν αὐτὸ τὸ πρόβλημα. Καὶ ἂν ὑπῆρχε μεγαλοφυῖα εἰς τὸ ἀντίθετον στρατόπεδον, θά ἠδύναντο μὲν νά παλαίσῃ ἐναντίον ἡμῶν, ἀλλ' ὁ νήλυος δὲν ἰσχύει ὅσον ὁ παλαιός κάτοικος. Ἡ μεταξὺ μας πάλη θά ἦτο ἀνηλεής, οἷαν ὁ κόσμος δὲν ἔχει ἴδει ἀκόμη. Καὶ ἐπειτα αὐτοὶ οἱ μεγαλοφυεῖς ἄνθρωποι θά ἤρχοντο πάρα πολὺ ἄργά. Ὅλοι οἱ τροχοὶ τοῦ κυβερνητικοῦ μηχανισμοῦ ἐξαρτῶνται ἐκ τινος ἐλατηρίου τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται μεταξὺ τῶν χειρῶν μας. Καὶ τὸ ἐλατήριον αὐτὸ εἶναι τὸ χρυσίον. Ἡ ἐπιστήμη τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας, ἢ ἐξευρεθεῖσα ὑπὸ τῶν σοφῶν μας, μᾶς δεικνύει ἀπὸ πολλοῦ τὸ ἀκατανίκητον γόητρον τοῦ χρυσοῦ.

Τὸ κεφάλαιον, διὰ νά ἔχη τὰς χεῖρας ἐλευθέρως, ὀφείλει νά ἐπιτύχῃ τὸ μονοπώλιον τῆς βιομηχανίας καὶ τοῦ ἐμπορίου· τοῦτο δὲ ἀκριβῶς πραγματοποιεῖ ἤδη ὁλονέν μία ἀόρατος χεὶρ εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου· ἡ ἐλευθερία αὐτὴ θά δώσει τὴν πολιτικὴν ἰσχύν εἰς τοὺς βιομηχάνους, ὁ δὲ λαός θά ὑποταχθῇ εἰς αὐτούς. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἐνδιαφέρει περισσότερο ν' ἀφοπλίζωμεν τοὺς λαοὺς ἢ νά ὠθῶμεν αὐτούς εἰς πόλεμον· ἐνδιαφέρει περισσότερο νά ἐξυπηρετῶμεν ἐξημμένα πάθη πρὸς ὠφέλειάν μας, ἢ νά τὰ καταπραυνῶμεν· ἐνδιαφέρει περισσότερο νά γινώμεθα κύριοι τῶν ἰδεῶν τῶν ἄλλων, σχολιάζοντες αὐτάς μᾶλλον ἢ ἀποκρούοντες.

Τὸ κεφαλαῖωδες πρόβλημα τῆς Κυβερνήσεως

μας είναι νά ἐξασθενήζωμεν τό δημόσιον φρόνημα διά τῆς κριτικῆς νά κάμνωμεν τούς λαούς νά χάνωσι τήν συνήθειαν τοῦ σκέπτεσθαι, διότι ἡ σκέψις δημιουργεῖ τήν ἀντιπολίτευσιν νά μετατρέπωμεν τάς δυνάμεις τῆς σκέψεως εἰς ἀψιμαχίας ρητορικῆς.

Καθ' ὅλους τούς χρόνους οἱ λαοί, ὅπως καί τά ἄτομα, ἔχουσιν ἐκλάβει τούς λόγους ὡς πράγματα, διότι ἀρκοῦνται εἰς τό *ἐξωτερικόν φαινόμενον τῶν πραγμάτων* καί σπανίως λαμβάνουσι τόν κόπον νά παρατηρήσωσιν ἂν ἡ ἐκπλήρωσις ἐπηκολούθησε τάς ὑποσχέσεις, αἵτινες ἀφορῶσι τόν κοινωνικόν βίον. Διά τοῦτο τά ἐκπαιδευτήριά μας θά ἔχωσιν ὠραιάν πρόσοψιν, ἥτις θά ἀποδεικνύη εὐγλώττως τάς εὐεργεσίας των εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τήν πρόοδον.

Θά οἰκειοποιηθῶμεν τήν φυσιογνωμίαν ὄλων τῶν κομμάτων, ὄλων τῶν τάσεων καί θά τάς διδάξωμεν εἰς τούς *ρήτοράς μας οἵτινες θά ὁμιλῶσι τόσον, ὥστε ὁλος ὁ κόσμος θά ἀπαυδήσῃ ἀκούων αὐτούς.*

Πρός ἐξασφάλισιν τῆς δημοσίας γνώμης εἰς χεῖράς μας, πρέπει νά τήν καταστήσωμεν περίπλοκον, ἐκφράζοντες ἐκ διαφόρων μερῶν καί ἐπί πολύν χρόνον τόσας ἀντιφατικὰς γνώμας, ὥστε οἱ χριστιανοί θά χαθῶσιν ἐπί τέλους ἐντός τοῦ λαβυρίνθου των καί θά θεωρήσωσι τελικῶς ὅτι ἀξίζει πολύ καλλίτερον νά μή ἔχη κανεῖς καμμίαν γνώμην ἐν τῇ πολιτικῇ. Αὐτά εἶναι ζητήματα ἅτινα ἡ κοινωνία δέν ὀφείλει νά γνωρίζῃ. Δέν εἶναι δεδομένον νά τά γνωρίζῃ ἢ εἰς ἐκεῖνον ὅστις τήν διευθύνει. Αὐτό εἶναι τό πρῶτον μυστικόν.

Τό δεύτερον μυστικόν, ἀναγκαῖον διά νά κυ-

βερνᾷ τις μετ' ἐπιτυχίας, συνίσταται εἰς τό νά πολλαπλασιάζωμεν τόσον τά ἐλαττώματα τοῦ λαοῦ, τάς συνηθείας, τά πάθη, τούς κανόνας τῆς ἀπό κοινοῦ ζωῆς, ὥστε κανεῖς νά μή δύναται νά διευκρινίῃ αὐτό τό χάος, καί οἱ ἄνθρωποι νά φθάνωσιν εἰς σημεῖον ὥστε νά μή συνεννοῶνται πλέον πρός ἀλλήλους. Αὐτή ἡ τακτική θά ἔχη προσέτι ὡς ἀποτέλεσμα νά ρίπτῃ τήν διχόνοιαν εἰς ὅλα τά κόμματα, νά διαλύῃ ὅλας τάς συνηνωμένας δυνάμεις, αἵτινες δέν θέλουσιν ἀκόμη νά ὑποτάσσωνται εἰς ἡμᾶς· θά ἀποθαρρύνῃ πᾶσαν ἀτομικήν πρωτοβουλίαν ἔστω καί πνευματώδη καί θά εἶναι ἰσχυρότερα ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων παρά τοῖς ὁποίοις ἔχομεν διασπείρει τήν διχόνοιαν. Μᾶς εἶναι ἀναγκαῖον νά διευθύνωμεν τήν ἀνατροφὴν τῶν χριστιανικῶν κοινωνιῶν κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε αἱ χεῖρές των νά καταβάλλωνται εἰς μίαν ἀπέλπιδα ἀδυναμίαν ἐνώπιον ἐκάστης ὑποθέσεως ἥτις θά ἀπαιτῇ πρωτοβουλίαν.

Ἡ προσπάθεια ἥτις ἐξασκεῖται ὑπό τό πολίτευμα τῆς ἀπεριορίστου ἐλευθερίας εἶναι ἀνίσχυρος, διότι προσκρούει εἰς τάς ἐλευθέρας προσπάθειας τῶν ἄλλων. Ἐκ τούτου δέ γεννῶνται ὀδυνηραὶ ἠθικαὶ ρήξεις, πλάναι, ἀποτυχία. Θά κουράζωμεν τόσον πολὺ τούς Χριστιανούς διά τῆς ἐλευθερίας ταύτης, ὥστε θά τοὺς ἐξαναγκάζωμεν νά μᾶς προσφέρωσι μίαν *διεθνή ἐξουσίαν, τῆς ὁποίας ἡ διάταξις θά εἶναι τοιαύτη ὥστε θά δυννηθῇ χωρὶς νά τάς συντριψῃ, νά περιλάβῃ τάς δυνάμεις ὄλων τῶν Κρατῶν τοῦ Κόσμου καί νά σχηματίσῃ τήν Ἵπερτάτην Κυβέρνησιν.*

Εἰς τήν θέσιν τῶν παρουσῶν Κυβερνήσεων θά θέσωμεν ἐν φόβητρον τό ὅποιον θά ὀνομάζεται Διοί-

κησις τῆς Ὑπερτάτης Κυβερνήσεως. Αἱ χεῖρές του
θά εἶναι τεταμμέναι πανταχόθεν ὡς ἀρπάγαι, καὶ ὁ
διοργανισμὸς του θά εἶναι τόσον κολοσσιαῖος, ὥστε
ὄλοι οἱ λαοὶ κατ' ἀνάγκην θά ὑποταχθῶσιν εἰς αὐτό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ: Τὰ μονοπώλια. Αἱ περιουσίαι τῶν χρι-
στιανῶν ἐξαρτῶνται ἐκ τῶν μονοπωλίων τούτων. Ἡ ἀρι-
στοκρατία ἐστερημένη κτηματικοῦ πλοῦτου. Τὸ ἐμπόριον,
ἡ βιομηχανία καὶ ἡ κερδοσκοπία. Ἡ πολυτέλεια. Ἡ ὕψω-
σις τῶν ἡμερομισθίων καὶ ἡ ἀκρίβεια τῶν εἰδῶν πρώτης ἀ-
νάγκης. Ἡ ἀναρχία καὶ ἡ οἰνοφλυγία. Ἡ μυστικὴ ἔννοια
τῆς προπαγάνδας τῶν οἰκονομικῶν θεωριῶν.

Μετ' οὐ πολὺ θά ιδρύσωμεν παμμεγέθη μονο-
πώλια, δεξαμενάς τῶν κολοσσιαίων πλοῦτων, ἐξ ὧν
καὶ αἱ μεγάλαι ἀκόμη περιουσίαι τῶν χριστιανῶν θά
ἐξαρτῶνται κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε θά κατα-
βροχθισθῶσιν εἰς αὐτά, ὅπως ἡ πίστις τῶν Κρατῶν
τὴν ἐπαύριον μιᾶς πολιτικῆς καταστροφῆς... Κύριοι
οἰκονομολόγοι, οἵτινες εἰσθε ἐδῶ παρόντες, προσέ-
ξατε τὴν σπουδαιότητα αὐτοῦ τοῦ συνδυασμοῦ!

Μᾶς εἶναι ἀναγκαῖον ν' ἀναπτύξωμεν δι' ὄλων
τῶν δυνατῶν μέσων τὴν σημασίαν τῆς ὑπερτάτης
Κυβερνήσεώς μας, παριστάνοντες αὐτὴν ὡς προ-
στάτιδα καὶ ἐνισχύτριαν ὄλων τῶν ὑποτασσομένων
εἰς αὐτὴν ἔκουσίως.

Ἡ ἀριστοκρατία τῶν χριστιανῶν ὡς πολιτικὴ ἰ-
σχὺς, ἐξηφανίσθη. Δέν ἔχομεν πλέον νά λάβωμεν

αὐτὴν ὑπ' ὄψιν. Ἄλλ' ἐπειδὴ εἶναι ἰδιοκτῆτρια ἐδαφικῶν περιουσιῶν, καὶ δύναται ὡς ἐκ τούτου νὰ μᾶς βλάβῃ συνεπεὶα τῶν ἀνεξαρτήτων πόρων της, εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖον νὰ ἀφαιρέσωμεν τὴν ὑπ' αὐτῆς κατοχὴν τῶν γαιῶν της. Τὸ καλῦτερον πρὸς τοῦτο μέτρον· εἶναι νὰ αὐξάνωμεν τοὺς φόρους ἐπὶ τῆς κτηματικῆς περιουσίας, διὰ νὰ ἐπιβαρύνωμεν τὴν ἰδιοκτησίαν. Τὰ μέτρα ταῦτα θὰ συγκρατήσωσι τὴν κτηματικὴν ἰδιοκτησίαν εἰς κατάστασιν ἀπολύτου ὑποταγῆς.

Οἱ χριστιανοὶ ἀριστοκράται μὴ ἐθισθέντες πατροπαραδότως εἰς τὴν ὀλιγάρκειαν ταχέως θὰ καταστραφῶσιν οἰκονομικῶς. Συγχρόνως δέ πρέπει νὰ προστατεύωμεν ἰσχυρῶς τὴν ἐμπορίαν καὶ τὴν βιομηχανίαν καὶ πρὸ πάντων τὴν κερδοσκοπίαν, ἣς ὁ ρόλος χρησιμεύει ὡς ἀντιστάθμισμα εἰς τὴν βιομηχανίαν· ἄνευ τῆς κερδοσκοπίας ἡ βιομηχανία θὰ ἐπολλαπλασίαζε τὰ ἰδιωτικά κεφάλαια, θὰ ἐβελτίωνε τὴν γεωργίαν, ἀπελευθερώνουσα τὴν γῆν ἐκ τῶν ἐκ δανείων τῶν κτηματικῶν τραπεζῶν δημιουργηθέντων χρεῶν. Πρέπει ἡ βιομηχανία ν' ἀφαιρῇ ἀπὸ τὴν γῆν τὸν καρπὸν τῆς ἐργασίας, ὅπως καὶ τοῦ κεφαλαίου, διὰ τῆς κερδοσκοπίας δέ νὰ περιέρχεται τὸ χρῆμα ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου εἰς χεῖράς μας. Ριπτόμενοι οὕτω εἰς τὰς τάξεις τῶν ἀπόρων ὅλοι οἱ χριστιανοὶ, θὰ κύψωσιν ἐνώπιόν μας μόνον διὰ νὰ ἔχωσι τὸ δικαίωμα τῆς ὑπάρξεως.

Πρὸς καταστροφὴν τῆς βιομηχανίας τῶν χριστιανῶν, δεόν νὰ ἀναπτύξωμεν τὴν κερδοσκοπίαν, τὴν ροπὴν πρὸς τὴν πολυτέλειαν, ἣτις τὸ πᾶν καταβροχθίζει. Θὰ συντελέσωμεν εἰς τὴν αὐξησιν τῶν ἡ-

μερομισθίων, ἣτις, ἐν τούτοις, οὐδὲν ὄφελος θὰ ἀποφέρῃ εἰς τοὺς ἐργάτας, διότι θὰ ἔχωμεν προκαλέσει συγχρόνως ὑπερτίμησιν τῶν εἰδῶν τῆς πρώτης ἀνάγκης, ὀφειλομένην, ὡς θὰ ἰσχυριζώμεθα, εἰς τὴν παρακμὴν τῆς γεωργίας καὶ τῆς κτηνοτροφίας· περιπλέον δέ θὰ ὑποσκάπτωμεν ἐπιτηδείως καὶ βαθέως τὰς πηγὰς τῆς παραγωγῆς, συνηθίζοντες τοὺς ἐργάτας εἰς τὴν ἀναρχίαν καὶ τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά, καὶ λαμβάνοντες πᾶν μέτρον ὅπως ἀπομακρύνωμεν ἐκ τῆς γῆς τοὺς διανοουμένους χριστιανούς.

Ἴνα δέ κατορθώσωμεν νὰ μὴ ἀντιληφθῶσι πρωῒμως τὴν κατάστασιν ὑπὸ τὴν πραγματικὴν αὐτῆς μορφήν, θὰ καλύπτωμεν τοὺς ἀληθεῖς σκοποὺς μας, διὰ τῆς δῆθεν ἐπιθυμίας νὰ ἐξυπηρετῶμεν τὰς ἐργατικὰς τάξεις καὶ νὰ διαδίδωμεν τὰς μεγάλας οἰκονομικὰς ἀρχὰς τὰς ὁποίας διδάσκομεν σήμερον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ: Διατί πρέπει νά αὐξάνωμεν τούς ἐξοπλισμούς. Ζυμώσεις διχόνται καί μίση εἰς ὅλον τόν κόσμον. Καταναγκασμός τῆς ἀντιπολιτεύσεως τῶν «χριστιανῶν» διά τῶν πολέμων καί διά τοῦ γενικοῦ πολέμου. Τό μυστικόν καί τό ἐχέγγυον τῆς ἐπιτυχίας ἐν τῇ πολιτικῇ. Ὁ Τόπος καί ἡ δημοσία γνώμη. Τά ἀμερικανικά, τά ἰαπωνικά καί τά κινεζικά τηλεβόλα.

Ἡ αὐξησις τῶν ἐξοπλισμῶν καί τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἀστυνομίας εἶναι ἀναγκαῖον συμπλήρωμα τοῦ ἐκτεθέντος σχεδίου. Πρέπει νά μή ὑπάρχωσι πλέον εἰς ὅλα τά Κράτη, ἐκτός ἡμῶν, παρά μᾶζαι ἀπόρων, ἑκατομμυριοῦχοί τινες, ἀφοσιωμένοι εἰς ἡμᾶς, ἀστυνομικοί καί στρατιῶται.

Εἰς ὅλην τήν Εὐρώπην, ὅπως καί εἰς τάς ἄλλας Ἠπειρούς, ὀφείλομεν νά διεγείρωμεν τήν ταραχήν, τήν διχόνοιαν καί τό μῖσος. Τό ὄφελος εἶναι διττόν. Ἐφ' ἑνός μὲν θά κρατῶμεν δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου εἰς σεβασμόν ὅλας τάς χώρας, αἵτινες θά γνωρίζουν ὅτι θά δυνάμεθα, ὁπόταν θέλωμεν, νά προκαλέσωμεν τήν ἀταξίαν, ἢ ν' ἀποκαταστήσωμεν τήν τάξιν. Ὁλοι αὐταί αἱ χώραι θά συνηθίσωσιν οὕτω νά μᾶς θεωρῶσιν ὡς ἀναγκαῖον βάρος. Ἐφ' ἑτέρου δέ αἱ μηχαν-

νορραφίαι μας θά περιπλέξωσιν ὅλα τά νήματα ἅτινα θά ἔχωμεν στήσει εἰς τά Ὑπουργεῖα τῶν Κρατῶν, τόσον διά τῆς πολιτικῆς, ὅσον καί διά τῶν οικονομολογικῶν συμβάσεων, καί τῶν οικονομολογικῶν ὑποχρεώσεων. Διά νά φθάσωμεν τόν σκοπόν μας, θά μᾶς χρειασθῇ ν' ἀναπτύξωμεν μεγάλην πανουργίαν κατά τήν πορείαν τῶν συνεννοήσεων καί τῶν διαπραγματεύσεων· ἀλλά εἰς ἐκεῖνο τό ὅποιον ὀνομάζεται «ἐπίσημος γλῶσσα» θά ἀκολουθήσωμεν τακτικὴν ἀντίθετον καί θά φανῶμεν ἔντιμοι καί συμφιλιωτικοί. Τοιοῦτοτρόπως δέ οἱ λαοί καί αἱ Κυβερνήσεις τῶν Χριστιανῶν, τούς ὁποίους ἔχομεν συνηθίσει νά μή παρατηρῶσι παρά τήν ἐπιφάνειαν τῶν πραγμάτων, ἅτινα τοῖς παρουσιάζομεν, θά μᾶς ἐκλάβωσι καί μίαν ἀκόμη φοράν ὡς εὐεργέτας καί σωτήρας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Εἰς ἐκάστην ἀντίπραξιν ἢ ἀντίστασιν, θά ὀφείλομεν νά εἴμεθα εἰς κατάστασιν νά κηρύττωμεν τόν πόλεμον διά τῶν γειτόνων τῆς χώρας, ἧτις θά ἐτόλμα νά μᾶς ἀντιπράξῃ· καί ἐάν αὐτοί οὗτοι οἱ γείτονες συνενοοῦντο νά συμμαχήσωσιν ἐναντίον ἡμῶν, θά ὀφείλαμεν νά τούς ἀποκρούσωμεν διά γενικοῦ πολέμου.

Ἡ ἀσφαλεστέρα ὁδός τῆς ἐπιτυχίας ἐν τῇ πολιτικῇ εἶναι ἡ μυστικότης τῶν ἐπιχειρήσεων τῆς. Ὁ λόγος τοῦ Διπλωμάτου δέν ὀφείλει νά συμφωνῇ μέ τας πράξεις του.

Ὀφείλομεν νά ἐξαναγκάζωμεν τάς Χριστιανικάς Κυβερνήσεις νά ἐνεργῶσι συμφώνως πρός αὐτό τό σχέδιον, ὃ ἔχομεν ἐκθέσει εὐρέως, καί τό ὅποιον προσεγγίζει ἤδη εἰς τό τέρμα. Ἡ δημοσία γνώμη θά μᾶς βοηθήσῃ εἰς αὐτό, αὐτή ἡ δημοσία γνώμη, ἦν ἡ

«μεγάλη δύναμις», δηλαδή ὁ τύπος ἔχει ἤδη θέσει μυστικῶς ἐντός τῶν χειρῶν μας. Πράγματι, πλὴν ἐξαιρέσεων τινῶν, ἅς τινὰς εἶναι περιττόν νά λάβωμεν ὑπ' ὄψιν, ὁ τύπος εἶναι ἐντελῶς εἰς τὴν ἐξουσίαν μας. Ἐν μιᾷ λέξει διὰ νά συγκεφαλαιώσωμεν τό σύστημα μας πρὸς ὑποταγὴν τῶν Χριστιανικῶν Κυβερνήσεων τῆς Εὐρώπης, θά δεῖξωμεν εἰς μὲν τὸν ξένα τὴν δύναμίν μας δι' ἀποπειρῶν, δηλαδή διὰ τοῦ τρόμου εἰς ὄλους δέ, ἐάν ὄλοι ἐξανίσταντο ἐναντίον μας, θά ἀπαντήσωμεν διὰ τῶν ἀμερικανικῶν, κινεζικῶν ἢ ἰαπωνικῶν τηλεβόλων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ: Διφορομένη χρῆσις τοῦ δικαστικοῦ δικαίου. Οἱ συνεργάται τοῦ μασωνικοῦ καθεστώτος. Ἰδιαίτεροι σχολαί, ἐντελῶς ἰδιαίτερα ἀνωτέρα ἀνατροφή. Οἰκονομολόγοι καὶ ἑκατομμυριοῦχοι. Εἰς ποίους πρέπει νά ἐμπιστευώμεθα τὰς ὑπευθύνους θέσεις ἐν τῇ Κυβερνήσει.

Ὁφείλομεν νά οἰκειοποιηθῶμεν ὅλα τὰ ὄργανα ἅτινα οἱ ἀντίπαλοί μας θά ἠδύνατο νά μεταχειρισθῶσιν ἐναντίον ἡμῶν· θά δεήσῃ νά εὐρωμεν εἰς τὰς λεπτότητας τῆς δικαστικῆς γλώσσης μίαν δικαιολογίαν διὰ τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς θά χρειασθῇ νά ἀπαγγείλωμεν ἀποφάσεις, αἵτινες δυνατόν νά φανῶσι παρά πολὺ θρασεῖς καὶ ἄδικοι, διότι ἐνδιαφέρει νά ἐκφράζωμεν τὰς ἀποφάσεις ταύτας διὰ λέξεων αἵτινες νά φαίνωνται ὅτι εἶναι ἠθικὰ γνωμικά πολὺ ὑψηλά, ἔχοντα συγχρόνως νομικόν χαρακτῆρα. Τό πολίτευμά μας δέον νά περιβάλλεται δι' ὄλων τῶν δυνάμεων τοῦ πολιτισμοῦ, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων θά ὀφείλῃ νά δρᾷ. Θά περιστοιχίζηται ὑπὸ δημοσιογράφων, πεπειραμένων νομομαθῶν, διοικητῶν, διπλωματῶν καὶ τέλος ὑπὸ ἀνθρώπων προπαρασκευασμένων διὰ εἰδικῆς ἀνωτέρας ἀνατροφῆς εἰς εἰδικὰς σχολάς. Οἱ ἀνθρώποι οὗτοι θά γνωρίζωσιν ὅλα τὰ

μυστικά τῆς κοινωνικῆς ὑπάρξεως, θά γνωρίζωσιν ὅλας τάς διαλέκτους, ἐσχηματισμένας ἐκ πολιτικῶν γραμμάτων καί λέξεων, θά ἔχωσι γνῶσιν ὄλων τῶν ἀδυναμιῶν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ὄλων τῶν εὐαισθητῶν χορδῶν τῆς, ἐπὶ τῶν ὁποίων θά χρειασθῆ νά εἰξεύρωσι νά παίζωσιν. Αἱ χορδαὶ αὗται εἶναι ἡ πνευματικὴ κατάστασις τῶν χριστιανῶν, αἱ τάσεις των, αἱ ἐλλείψεις των, αἱ κακίαι των καί τὰ προτερήματά των, αἱ ταξικαὶ καταστάσεις των.

Ἐννοεῖται βεβαίως ὅτι αὐτοὶ οἱ εὐφυεῖς συνεργάται τῆς κυβερνήσεώς μας δέν θά ἐκλέγωνται μεταξὺ τῶν χριστιανῶν, οἵτινες εἶναι συνηθισμένοι νά κάμνωσι τὴν διοικητικὴν ἐργασίαν των χωρὶς νά μεριμνῶσι περὶ τῆς ὠφελείας τῆς. Οἱ διοικηταὶ τῶν Χριστιανῶν ὑπογράφουσι τὰ ἔγγραφα χωρὶς νά τὰ ἀναγινώσκωσιν ὑπηρετοῦσιν ἐκ συμφέροντος ἢ ἐκ φιλοδοξίας.

Θά περιβάλωμεν τὴν κυβέρνησίν μας δι' ἑνὸς ὀλοκλήρου κόσμου οἰκονομολόγων. Ἴδου διατί αἱ οἰκονομολογικαὶ ἐπιστῆμαι εἶναι αἱ σπουδαιότεραι πρὸς διαπαιδαγώγησιν τῶν Ἰουδαίων. Θά περιστοιχίζωμεθα ὑπὸ ὀλοκλήρου πλειάδος τραπεζιτῶν, βιομηχάνων, κεφαλαιούχων καί πρό παντός ἑκατομμυριούχων, διότι ἐν συνόλῳ τὰ πάντα θά ἀποφασίζονται δι' ἀριθμῶν.

Ἐπὶ τινὰ χρόνον, μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν θά εἶναι ἀκίνδυνον πρᾶγμα νά ἐμπιστευώμεθα τὰς ὑπευθύνους θέσεις τῶν Κρατῶν μας εἰς τοὺς ἀδελφούς μας Ἰουδαίους, θά τὰς ἐμπιστευώμεθα εἰς ἄτομα τῶν ὁποίων τό παρελθόν καί ὁ χαρακτήρ νά εἶναι τοιαῦτα ὥστε νά ὑπάρχη μία ἄβυσσος μεταξὺ αὐτῶν

καί τοῦ λαοῦ, εἰς ἀνθρώπους τοιούτους, ὥστε ἐν περιπτώσει παρακοῆς εἰς τὰς διαταγὰς μας νά μὴ ἔχωσιν οὗτοι ἄλλο τι νά ἀναμένωσι παρά τὴν καταδίκην ἢ τὴν ἐξορίαν, ἵνα οὕτω ὑπερασπίζωσι τὰ συμφέροντά μας μέχρι τελευταίας ἀναπνοῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ: Ἐφαρμογή τῶν μασωνικῶν ἀρχῶν ἐπὶ τῷ σκοπῷ μεταρρυθμίσεως τῆς ἀνατροφῆς τῶν λαῶν. Τὸ μασωνικόν σύστημα. Ἡ σπουδαιότης τοῦ ἀντισημιτισμοῦ. Ἡ δικτατορία τοῦ μασωνισμοῦ. Ὁ Τρόμος. Οἱ ἐξυπηρετοῦντες τὸν μασωνισμόν. Ἡ «διανοουμένη» ἰσχὺς καὶ ἡ «Τυφλή» ἰσχὺς τῶν χριστιανικῶν βασιλείων. Κοινότης τῆς ἐξουσίας μετ' τὸν λαόν. Ὁ φιλελεύθερος δεσποτισμός. Ὑφαρπαγὴ τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ τῆς ἀνατροφῆς. Διερμήνευσις τῶν νόμων.

Ἐφαρμοζόντες τὰς ἀρχὰς μας, προσέξατε εἰς τὸν Χαρακτῆρα τοῦ λαοῦ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου θὰ εὐρίσκεσθε καὶ θὰ δρᾶτε· γενικὴ καὶ ὁμοίομορφος ἐφαρμογὴ τῶν ἀρχῶν τούτων πρό τῆς ἀναμορφώσεως τῆς ἀνατροφῆς τοῦ λαοῦ δέν δύναται νά ἔχη ἐπιτυχίαν. Ἐκ τῆς συνετῆς αὐτῶν ἐφαρμογῆς ἐντὸς δεκαετίας, ὡς θὰ ἴδητε, καὶ ὁ μᾶλλον ἐπίμονος χαρακτήρ θὰ μεταβληθῆ καὶ θὰ ἔχωμεν οὕτω ἓνα λαόν ἐπὶ πλέον ὑπὸ τὴν ἐξάρτησίν μας.

Ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ βασιλεία μας, θ' ἀντικαταστήσωμεν τὸ φιλελεύθερον σύνθημά μας - «Ἐλευθερία, Ἰσότης, Ἀδελφότης» - οὐχὶ δι' ἄλλου τοιοῦτου, ἀλλὰ διὰ τῶν ἰδίων λέξεων ἠγγμένων εἰς τὴν τάξιν των κατὰ ιδέας· θὰ εἴπωμεν «τὸ δίκαιον ἐν τῇ Ἐλευθε-

ρία, τὸ καθῆκον τῆς Ἰσότητος, τὸ ἰδεῶδες τῆς Ἀδελφότητος...». Θ' ἀρπάξωμεν τὸν ταῦρον ἐκ τῶν κεράτων... *Πραγματικῶς*, ἔχομεν ἤδη καταστρέψει ὅλας τὰς κυβερνήσεις ἐκτὸς τῆς ἰδικῆς μας, μόνον ὅτι ὑπάρχουσιν ἀκόμη πολλαὶ τοιαῦται *δικαίῳ*. Ἐν ταῖς ἡμέραις μας, ἐάν Κράτη τινὰ ἐγείρωσι διαμαρτυρίας ἐναντίον ἡμῶν τοῦτο γίνεται πρὸς τὸ θεαθῆναι, καὶ τῇ ἐπιθυμίᾳ δέ καὶ διαταγῇ ἡμῶν, διότι ὁ ἀντισημιτισμὸς των μᾶς εἶναι ἀναγκαῖος ὅπως κυβερνώμεν τοὺς μικροὺς ἀδελφούς μας. Δέν θὰ σᾶς ἐξηγήσω τοῦτο σαφέστερον, διότι ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἔχει ἐξετασθῆ πλέον ἢ ἅπαξ ἐν ταῖς συνελεύσεσιν ἡμῶν.

Πράγματι δέν ὑπάρχουν πλέον ἐμπόδια ἐνώπιόν μας. Ἡ Ἀνωτάτη Κυβέρνησις μας εἶναι ὑπὸ συνθήκας ὑπερνομικὰς, ἅς τινὰς εἶναι συμπεφωνημένον νά ὀνομάζωμεν διὰ μιᾶς λέξεως δυνατῆς καὶ παραστατικῆς: Δικτατορίαν. Δύναμαι νά εἴπω ἐν συνειδήσει, ὅτι εἴμεθα νῦν νομοθέται· ἐκδίδομεν τὰς ἀποφάσεις τῆς δικαιοσύνης, καταδικάζομεν εἰς θάνατον καὶ ἀπονέμομεν χάριν, εἴμεθα ὅπως ὁ ἀρχηγὸς ὄλων τῶν στρατιῶν μας ἐπιποῖ ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ ἀρχιστρατήγου. Θὰ κυβερνήσωμεν διὰ χειρὸς στερεᾶς, διότι ἔχομεν νά κάμωμεν μέ συντρίμματα ἐνὸς κόσμου ἄλλοτε μὲν ἰσχυροῦ, σήμερον δέ ὑποτεταγμένου εἰς ἡμᾶς. Κρατοῦμεν ἐντὸς τῶν χειρῶν μας ὑπερμέτρους φιλοδοξίας, ἐνθέρμους ἀπληστίας, ἀνηλεεῖς ἐκδικήσεις, μνησικάκους ἔχθρας.

Ἡμεῖς εἴμεθα ἐκεῖνοι ἐκ τῶν ὁποίων προέρχεται ὁ τρόμος, ὅστις ἔχει τὸ πᾶν καταλάβει. Ἐχομεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μας ἀνθρώπους ὄλων τῶν ἀρχῶν, ὄλων τῶν δογμάτων· ἐπανορθωτὰς τῆς μοναρχίας,

δημαγωγούς, κοινωνιστάς, στασιαστάς καί παντός εἶδους οὐτοπιστάς· ἔχομεν ζεύξει ὄλον τόν κόσμον εἰς τήν ἐργασίαν. Ἐκαστος ἐξ αὐτῶν ὑποσκάπτει τά τελευταῖα λείψανα τῆς ἐξουσίας, προσπαθεῖ νά ἀνατρέψῃ πᾶν ὅ,τι μένει ἀκόμη ὄρθιον. Ὅλα τά κράτη ὑποφέρουσιν ἐκ τῶν τοιούτων ραδιουργιῶν, ζητοῦσι τήν γαλήνην, εἶναι ἔτοιμα ὅπως θυσιάσωσι τό πᾶν διά τήν εἰρήνην· ἀλλά δέν θά τοῖς δώσωμεν τήν εἰρήνην, ἐφ' ὅσον δέν θ' ἀναγνωρίσωσι τήν ὑπερτάτην Κυβέρνησίν μας φανερά καί μέ ταπεινώσιν.

Ὁ λαός ἤρχισε νά κραυγάζῃ ὅτι εἶναι ἀναγκαῖον νά λύσωμεν τό κοινωνικόν ζήτημα διά διεθνούς συνεννοήσεως. Ἡ διαίρεσις τοῦ λαοῦ εἰς κόμματα τοῦς ἔχει φέρει ὄλους εἰς τήν διάθεσίν μας, διότι ἵνα ὑποστηρίξῃ τις μίαν πάλιν συναγωνισμοῦ, χρειάζεται χρῆμα, τό δέ χρῆμα εὐρίσκεται ὄλον εἰς χεῖράς μας.

Θά ἡδυνάμεθα νά φοβώμεθα τήν συμμαχίαν τῆς διανοουμένης ἰσχύος τῶν βασιλευόντων προσώπων μέ τήν τυφλήν ἰσχύν τοῦ λαοῦ, ἀλλ' ἔχομεν λάβει ὄλα τά δυνατά μέτρα ἐναντίον τοιούτου ἐνδεχομένου. Μεταξύ τῶν δύο τούτων δυνάμεων ἀνηγείραμεν τεῖχος, δηλαδή ἀμοιβαῖον τρόμον. Τοιουτοτρόπως δέ ἡ τυφλή ἰσχὺς τοῦ λαοῦ μένει στήριγμά μας καί ἡμεῖς μόνοι νῦν τήν ὀδηγῶμεν· θά δυνάμεθα νά τήν διευθύνωμεν ἀσφαλῶς πρός τόν σκοπόν μας.

Ἴνα δέ ἡ χεῖρ τοῦ τυφλοῦ πλήθους μή δύναται νά τραβηχθῇ ἀπό τήν διεύθυνσίν μας, ὀφείλομεν ἀπό καιροῦ εἰς καιρόν νά τιθέμεθα εἰς ἄμεσον ἐπικοινωνίαν μέ αὐτόν, ἐάν μή προσωπικῶς, τοῦλάχιστον διά τῶν πρακτόρων ἀδελφῶν μας. Ὅταν θά εἴμεθα

ἐξουσία ἀνεγνωρισμένη, θά συνομιλήσωμεν μόνοι μας μέ τόν λαόν εἰς τās δημοσίας πλατείας ἵνα τόν πληροφορήσωμεν περί τῶν πολιτικῶν ζητημάτων ὑπό τήν ἔννοιαν ἥτις θά μᾶς εἶναι ἀναγκαῖα.

Πῶς νά ἐλέγξῃ τις πᾶν ὅ,τι τόν διδάσκουσιν εἰς τά σχολεῖα τῶν χωρίων; Ἐκεῖνο ὅπερ θά εἶπῃ ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Κυβερνήσεως ἢ αὐτό τοῦτο τό βασιλεῦον πρόσωπον, δέν δύναται νά μή γνωσθῇ ἀμέσως εἰς ὄλον τό Κράτος, διότι θά διαδοθῇ πάραυτα διά τῆς φωνῆς τοῦ λαοῦ. Ἴνα μή καταστρέψωμεν προίμως τά διδασκαλεῖα τῶν Χριστιανῶν, ἐγγίσαμεν ταῦτα διά σοφῆς χειρός, ἐπήραμεν εἰς χεῖράς μας τά ἐλατήρια τοῦ μηχανισμοῦ τῶν. Τά ἐλατήρια ταῦτα ἦσαν διατεθειμένα εἰς αὐστηράν μέν ἀλλ' ἀκριβῆ τάξιν, ἦν ἔχομεν ἀντικαταστήσει δι' ἐνός ἀτάκτου συστήματος. Ἐθέσαμεν χεῖρα εἰς τήν δικαιοσύνην, εἰς τās ἐκλογάς, εἰς τόν τύπον, εἰς τήν ἀτομικήν ἐλευθερίαν, καί πρό παντός εἰς τήν ἐκπαίδευσιν καί τήν ἀνατροφῆν αἵτινες εἶναι οἱ ἀκρογωνιαῖοι λίθοι τῆς ἐλευθέρως ὑπάρξεως.

Ἐχομεν ἀποκτηνώσει καί διαφθείρει τήν χριστιανικήν νεολαίαν δι' ἀνατροφῆς, βασιζομένης ἐπί ἀρχῶν καί θεωριῶν ψευδῶν, ὡς γνωρίζομεν, ἀλλ' αἱ ὁποῖα ἐνεπνεύσθησαν ὑφ' ἡμῶν.

Ἐπί τῶν ὕφισταμένων νόμων, χωρίς νά τοῦς μεταβάλωμεν οὐσιωδῶς, ἀλλά μεταμορφώνοντες μόνον αὐτούς δι' ἀντιφατικῶν ἐρμηνειῶν, ἐπετύχομεν τεράστια ἀποτελέσματα. Τά ἀποτελέσματα ταῦτα ἐξεδηλώθησαν κατ' ἀρχάς εἰς τό ὅτι τά σχόλια ἔχουσιν ὑποκρύψει τοῦς νόμους καί μετά ταῦτα τοῦς

ἔχουσιν ἐντελῶς καλύψει ἀπό τούς ὀφθαλμούς τῶν Κυβερνήσεων μή δυναμένων οὕτω νά ἐννοήσωσι τίποτε εἰς μίαν τόσον περιπεπλεγμένην νομοθεσίαν.

Ἐκ τούτου ἡ θεωρία τοῦ δικαστηρίου τῆς συνειδήσεως. Φοβεῖσθε ἔνοπλον ἐξέγερσιν τοῦ κόσμου ἐναντίον μας, ἐάν οὗτος ἀντιληφθῆ ἔνωρίτερον περί τίνος πρόκειται, ἀλλά, διά τήν περίπτωσιν ταύτην, ἔχομεν εἰς τάς χώρας τῆς Δύσεως σύστημα τόσον τρομερόν, ὥστε καί αἱ θαρραλεώτεραι ψυχαί νά τρέμωσιν· ἐντός ὀλίγου αἱ ὀργανώσεις μας θά ἔχωσιν ἐγκατασταθῆ εἰς ὄλας τάς πρωτευούσας, ἔτοιμοι ν' ἀνατινάξωσιν οἷονδήποτε κρατικόν συγκρότημα ἐναντίον μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι΄.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ: Ἡ δύναμις τῶν πραγμάτων ἐν τῇ πολιτικῇ. Ἡ μεγαλοφυΐα τῆς ποταπότητος. Τί ὑπόσχεται τό μασωνικόν πραξικόπημα. Ἡ καθολική ψηφοφορία. Ἡ αὐτοεκτίμησις. Οἱ ἀρχηγοί τῶν μασόνων. Ὁ μεγαλοφυῆς ὁδηγός τοῦ μασωνισμοῦ. Αἱ ὀργανώσεις των καί ἡ λειτουργία των. Τό δηλητήριον τῆς Φιλελευθερίας. Τό σύνταγμα εἶναι ἡ σχολή τῶν κομματικῶν διχονοιῶν. Ἡ Δημοκρατική χρονολογία. Οἱ Πρόεδροι εἶναι τά δημιουργήματα τοῦ μασωνισμοῦ. Εὐθύνη τῶν Προέδρων. Ὁ «Παναμᾶς». Ὁ ρόλος τῆς βουλῆς καί τοῦ προέδρου. Ὁ μασωνισμός εἶναι νομοθετική δύναμις. Τό νέον δημοκρατικόν πολίτευμα. Μετάβασις εἰς μασωνικήν «μοναρχίαν». Ἡ ἐποχή τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ «Παγκοσμίου Βασιλείως». Ἐγκεντριζμός ἀσθενειῶν καί ἄλλων κακῶν τοῦ μασωνισμοῦ.

Ἐπαναλαμβάνω σήμερον ὅ,τι ἤδη εἶπον, παρακαλῶ δέ νά τό ἐνθυμηθῆτε, ὅτι δηλονότι αἱ Κυβερνήσεις καί οἱ λαοί δέν βλέπουσι παρά τήν ἐξωτερικήν ἐπιφάνειαν τῶν πραγμάτων. Καί πῶς θά διηυκρίνιζον τήν ἐνδόμυχον ἔννοιαν αὐτῶν ἀφοῦ οἱ ἀντιπρόσωποι των δέν σκέπτονται ἄλλο παρά νά διασκεδάζωσιν; Ἐνδιαφέρει πολύ διά τήν πολιτικήν μας νά γνωρίζωμεν τήν λεπτομέρειαν ταύτην. Θά μᾶς βοηθήσῃ ὅταν θά μεταβῶμεν εἰς τήν συζήτησιν τῆς διαιρέσεως τῆς ἐξουσίας, τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου, τοῦ

τύπου τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου, τοῦ τύπου, τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως, τοῦ δικαιώματος τοῦ συνεταιρίζεσθαι, τῆς ἰσότητος ἐνώπιον τοῦ νόμου, τοῦ ἀπαραβιάστου τῆς ἰδιοκτησίας, τοῦ ἀσύλου τῆς κατοικίας, τῶν φόρων καί τῆς ἀναδρομικῆς ἰσχύος τῶν νόμων. Ὅλα αὐτά τά ζητήματα εἶναι τοιαῦτα ὥστε δέν πρέπει ποτέ νά θίγωμεν κατ' εὐθείαν καί φανερά ἐνώπιον τοῦ λαοῦ. Εἰς ἅς περιστάσεις εἶναι ἀναγκαῖον νά τά θίγωμεν, δέν πρέπει νά τά ἀπαριθμῶμεν, ἀλλά νά κηρύττωμεν ὀλοκληρωτικῶς, ὅτι αἱ ἀρχαί τοῦ νεωτέρου δικαίου ἀναγνωρίζονται ὑφ' ἡμῶν. Ἡ σπουδαιότης τῆς ἀποσιωπῆσεως ταύτης συνίσταται εἰς τοῦτο, ὅτι μία ἀρχή, ἣτις δέν κατονομάζεται, μᾶς ἀφίνει τήν ἐλευθερίαν ν' ἀποκλείωμεν ἐξ αὐτῆς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο χωρίς νά τό ἀντιλαμβάνεται ὁ κόσμος, ἐνῶ ἐάν τά ἀπηριθμῶμεν, θά ἐχρειάζετο ἵνα τά παραδεχθῶμεν ἄνευ ἐπιφυλάξεως.

Ὁ λαός ἔχει ἰδιαιτέραν ἀγάπην καί μεγάλην ἐκτίμησιν πρός τάς πολιτικές εὐφυΐας καί χαρακτηρίζει ὅλας τάς βιαίας πράξεις τῶν διά τῶν ἐκφράσεων: «δέν εἶναι ἠθικόν, δέν εἶναι καθόλου ἠθικόν, ἀλλ' εἶναι εὐφύεστατον!... εἶναι παιγνίδιον κακότητος κατ' οὐσίαν, ἀλλά καλά παιγμένο!».

Σκοπεύομεν νά ἐλκύσωμεν ὅλα τά ἔθνη εἰς τήν κατασκευήν νέου ἐπί στερεῶν θεμελίων κτιρίου, τοῦ ὁποίου ἔχομεν προβλέψει τό σχέδιον. Ἴδού διατί μᾶς χρειάζεται πρό παντός τό θράσος αὐτό καί ἡ τοιαύτη πνευματική ἰσχύς, αἵτινες ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ὀργάνων μας τούτων θά συντελέσωσιν εἰς τό νά συντρίψωσι πᾶν ἐμπόδιον ἐν τῇ πορείᾳ μας. Πραγματοποιουμένου τοῦ πραξικοπήματός μας θά εἴπω-

μεν εἰς τάς λαϊκὰς μάζας «ὄλα πῆγαιναν ἀπελπιστικά, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ὑπέφερον ὑπέρ τάς δυνάμεις τῶν. Συντρίβομεν λοιπόν καί ἀφανίζομεν τά αἷτια τῆς δυστυχίας σας, δηλ. τάς ἐθνότητας, τά σύνορα, τά διάφορα νομίσματα. Ἐναμφιβόλως σᾶς ἀφίνομεν ἐλευθέρους νά μᾶς δηλώσητε ὑπακοήν. Δύνασθε ὅμως ἐν ἐπιγνώσει καί δεδικαιοποιημένως νά κάμετε τοῦτο πρὶν ἢ δοκιμάσητε αὐτό τό ὅποιον σᾶς προσφέρομεν;» Τότε οἱ λαοί συναρπαζόμενοι θά μᾶς σηκώσουν ἐν θριάμβῳ ἐλαυνόμενοι ἀπό ἐνθουσιῶδεις ἐλπίδας καί πεποιθήσεις.

Τό καθολικόν δικαίωμα τῆς ψήφου ὄπερ ἐξεμεταλλεύθημεν διά τήν ἐπικράτησίν μας καί πρός ὃ ἔχομεν συνηθίσει τοὺς λαοὺς διά τῆς μεθόδου τῶν συλλογικῶν ὀργανώσεων καί συνεννοήσεων, θά συντελέσῃ δι' ὑστάτην φοράν εἰς τό νά ἐκδηλωθῇ ὁμόφωνος ὑπό τῆς ἀνθρωπότητος ἢ ἐπιθυμία νά μᾶς γνωρίσῃ ἐκ τοῦ πλησίον πρὶν ἢ μᾶς κρίνῃ.

Πρὸς τοῦτο ἀνάγκη νά ἐπιβάλωμεν τήν καθολικὴν ψηφοφορίαν ἄνευ διακρίσεως τάξεων καί ἄνευ ἀπογραφῆς ἐκλογέων, ἵνα ἐπιτευχθῇ ἡ ἀπόλυτος πλειοψηφία, ἣτις εἶναι ἀνέφικτος ἐν ἀντιθέτῳ περιπτώσει. Δίδοντες κατὰ τοιοῦτον τρόπον εἰς πάντα ἄνθρωπον τήν ἐπίγνωσιν τῆς προσωπικῆς του ἀξίας, θ' ἀφανίσωμεν τήν ἐπικράτησιν τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου καί τῶν πρωτείων του καί δέν θ' ἀφίσωμεν νά παραχθῶσιν αἱ διακρίσεις τάς ὁποίας αἱ μᾶζαι, παρ' ἡμῶν καθοδηγούμεναι, θ' ἀγνοήσωσιν ἀπολύτως· τό πλῆθος θ' ἀκούσῃ μόνον ἡμᾶς, οἱ ὁποιοὶ θ' ἀνταμείψωμεν τήν ὑπακοήν καί ἀφοσίωσίν του. Κατ' αὐτόν τόν τρόπον αἱ λαϊκαὶ μᾶζαι θά γίνω-

σι τυφλή ἀκατανίκητος δύναμις, μή δυναμένη νά κινηθῆ ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἄνευ τῆς καθοδηγήσεώς της ὑπό τῶν πρακτόρων μας, δι' ὧν θ' ἀντικαταστήσωμεν τούς ἄχρι τότε Κυβερνήτας των. Θά ὑποταχθῆ τυφλῶς εἰς τό πολίτευμά μας τοῦτο, διότι θά γνωρίζη ὅτι ἀπό τούς νέους αὐτούς ἀρχηγούς μας θά ἐξαρτᾶται πᾶν κέρδος, πᾶν ὄφελος, πᾶν ἀγαθόν.

Ἐν σύστημα κυβερνήσεως δέον νά προέλθῃ καί νά δοθῆ ἐντελῶς ἔτοιμον ἀπό μίαν μόνον κεφαλῆν, διότι θά παρουσίαζεν ἀσυναρτησίας, ἐάν πολλά πνεύματα διενέμοντο πρὸς ἄλληλα τό ἔργον τῆς συντάξεώς του. Καί διὰ τοῦτο θά γνωρίζωμεν ἐν σχέδιον ἐκτελέσεως, χωρίς νά τό συζητῶμεν, ἵνα μή καταστρέψωμεν τήν μεγαλειώδη μορφήν του, τήν σύνδεσιν τῶν μερῶν του, τήν πρακτικὴν δύναμιν καί τήν μυστικὴν σημασίαν ἐκάστου τῶν σημείων του. Ἐάν ἡ καθολικὴ ψήφος τό συζητήσῃ καί τό μεταρρυθμίσῃ, θά κρατήσῃ τὰ ἴχνη ὄλων τῶν ψευδῶν ἀντιλήψεων τῶν πνευμάτων, ἅτινα δέν θά ἔχωσι κατανοήσῃ τό βάθος καί τήν σύνδεσιν τῶν σκοπῶν. Πρέπει τὰ σχέδιά μας νά εἶναι ἰσχυρά καί καλῶς ἐπινοημένα. Καί διὰ τοῦτο δέν ὀφείλομεν νά ρίψωμεν τήν μεγαλειώδη ἐργασίαν τοῦ ἀρχηγοῦ μας εἰς τούς πόδας τῶν μαζῶν, οὔτε κἂν νά τήν ἐμπιστευθῶμεν ἔστω καί εἰς περιωρισμένον κύκλον.

Τά σχέδια ταῦτα δέν θ' ἀνατρέψωσιν ἐπὶ τοῦ παρόντος τάς νεωτέρας κοινωνίας, θά μεταβάλωσι μόνον τήν οικονομικὴν ὑπόστασίν των καί ἐπομένως ὄλην τήν ἀνάπτυξιν αὐτῶν, ἥτις θά προσαρμοσθῆ τοιοῦτοτρόπως πρὸς τὰ σχέδιά μας.

Τά ἴδια πράγματα σχεδόν ὑφίστανται εἰς ὅλας

τάς χώρας, ἀλλ' ὑπὸ διάφορα ὀνόματα. Ἡ Ἀντιπροσωπεία, τὰ Ὑπουργεῖα, ἡ Γερουσία, τό Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, τό Νομοθετικόν Σῶμα καί τό Ἐκτελεστικόν Σῶμα. Δέν ἔχω ἀνάγκην νά σᾶς ἐξηγήσω τόν μηχανισμόν τῶν σχέσεων τῶν ὑπηρεσιῶν τούτων μεταξύ των, διότι αὐτό σᾶς εἶναι πολὺ γνωστόν· παρατηρήσατε μόνον ὅτι ἐκάστη τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτῶν ἀφορᾷ λειτουργίαν σοβαράν τοῦ Κράτους, καί σᾶς παρακαλῶ νά παρατηρήσητε προσέτι, ὅτι τὴν λειτουργίαν καὶ οὐχὶ τὴν ὑπηρεσίαν ὀνομάζουσι σπουδαίαν. Λοιπὸν, δέν εἶναι σπουδαῖαι αἱ ὑπηρεσίαι ἀλλ' αἱ λειτουργαί των. Αἱ ὑπηρεσίαι διενεμήθησαν πρὸς ἀλλήλας ὅλας τάς λειτουργίας τῆς Κυβερνήσεως. Διοικητικὴ λειτουργία, Νομοθετικὴ λειτουργία, Ἐκτελεστικὴ λειτουργία. Διὰ τοῦτο δέ αὐταὶ δρῶσιν ἐν τῷ ὀργανισμῷ τοῦ Κράτους ὅπως τὰ ὄργανα ἐν τῷ ἀνθρώπινῳ σώματι. Ἐάν βλάψωμεν ἐν μέρος τῆς μηχανῆς τοῦ Κράτους, τό Κράτος θά ἀσθενήσῃ ὅπως τό ἀνθρώπινον σῶμα, καί θά ἀποθάνῃ.

Ἀφ' οὗτο ἔχωμεν εἰσαγάγει ἐν τῷ ὀργανισμῷ τοῦ Κράτους τό δηλητήριον τῆς φιλελευθερίας, ὅλη ἡ πολιτικὴ του σύστασις ἔχει μεταβληθῆ. Τὰ Κράτη πάσχουσιν ἀπὸ θανάσιμον ἀσθένειαν· τὴν ἀποσύνθεσιν τοῦ αἵματος· δέν ὑπολείπεται πλέον παρά νά περιμένωμεν τό τέλος τῆς ἀγωνίας των.

Ἐκ τῆς φιλελευθερίας ἐγεννήθησαν αἱ συνταγματικαὶ Κυβερνήσεις, αἵτινες ἀντικατέστησαν διὰ τούς Χριστιανούς τὴν σωτήριον Μοναρχίαν, καί τό *Σύνταγμα*, ὅπως καλῶς γνωρίζετε, δέν εἶναι ἄλλο τι παρά μία σχολὴ διαφωνιῶν, διχονοιῶν, συζητή-

σεων, διχογνωμιῶν, ὀλεθρίων προστριβῶν τῶν κομμάτων· ἐν μιᾷ λέξει, εἶναι ἡ σχολή παντός ὅ,τι κάμνει ἐν Κράτος νά χάσῃ τὴν ὄντοτήτά του καὶ τὴν ἀτομικότητά του. *Τό βῆμα, ὅπως καὶ ὁ τύπος, ἔχει καταδικάσει τοὺς Βασιλεῖς εἰς τὴν ἀδράνειαν καὶ τὴν ἀδυναμίαν*· τοὺς ἔχει καταστήσει δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου, ἥκιστα χρησίμους, ἀνωφελεῖς καὶ τοῦτο ἐξηγεῖ διατί ἔχουσιν ἀνατραπῆ. Ἡ ἐγκατάστασις τῆς Δημοκρατίας καθίσταται τότε δυνατή. Ἀντικαθιστῶμεν τὸν Βασιλεύοντα διὰ μιᾶς γελοίας Κυβερνήσεως, δι' ἐνός προέδρου, λαμβανομένου ἐκ τοῦ πλῆθους, ἀπὸ τὸ μέσον τῶν δημιουργημάτων μας, τῶν αἰχμαλώτων μας. *Τό σημεῖον αὐτό ἀπετέλει τό θεμέλιον τῆς ὑπονόμου*, ἣν εἴχομεν ἀνοίξει ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ λαοῦ τῶν Χριστιανῶν, ἢ μᾶλλον τῶν Χριστιανικῶν Ἐθνῶν.

Εἰς προσεχῆς μέλλον θά δημιουργήσωμεν τὴν εὐθύνην τῶν προέδρων.

Τότε θά διαπράξωμεν χωρὶς νά στενοχωρηθῶμεν τὰ γεγονότα δι' ἃ τὸ ἀπρόσωπον δημιούργημα μας ἐνδιαφέρει, θά δώσῃ λόγον. Τί μᾶς ἐνδιαφέρει ἂν αἱ τάξεις ἐκείνων οἵτινες ἀποβλέπουσιν εἰς τὴν ἐξουσίαν, γίνονται ἀραιότεραι, ἂν συμβαίνωσιν, ἐλλείψει Προέδρων, στενοχωρίαί ἱκαναί νά παραλύσωσιν ἐντελῶς τὴν χώραν;... "Ἴνα ἐπιτύχωμεν τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο, θά συντελέσωμεν εἰς τὴν ἐκλογὴν Προέδρων, οἱ ὅποιοι ἔχουν εἰς τὸ παρελθόν των κερυμμένην τινα ἠθικὴν πληγὴν, «Παναμᾶν» τινα. Ὁ φόβος τῶν ἀποκαλύψεων, ἡ ἐπιθυμία ἢ ἰδιάζουσα εἰς ἕκαστον ἄνθρωπον ἀνελθόντα εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ

νά διατηρήσῃ τὰ προνόμιά του, τὰς ὠφελείας καὶ τὰς τιμὰς, τὰς ἀνηκούσας εἰς τὴν θέσιν του, θά καταστήσωσι τοὺς Προέδρους τυφλοὺς ἐκτελεστάς τῶν διαταγῶν μας. Ἡ Βουλὴ θά καλύψῃ θά ὑπερασπίσῃ, θά ἐκλέξῃ τοὺς Προέδρους, ἀλλ' ἡμεῖς θ' ἀποσύρωμεν ἀπὸ αὐτὴν τὸ δικαίωμα τοῦ νά προτείνῃ νόμους ἢ νά τοὺς μεταβάλλῃ· τὸ δικαίωμα τοῦτο θά ἀπονεμηθῇ εἰς τὸν ὑπεύθυνον Πρόεδρον, ὅστις θά εἶναι ἐν παίγνιον μεταξύ τῶν χειρῶν μας.

Ἡ ἐξουσία τῆς Κυβερνήσεως θ' ἀποβῆ ἀναμφιβόλως στόχος ὄλων τῶν ἐπιθέσεων. Θά δώσωμεν εἰς αὐτὴν, ὅπως ὑπερασπισθῇ, τὸ δικαίωμα νά κάμῃ ἐκκλησίαν εἰς λαϊκὸν δημοψήφισμα μέ προεξησφαλισμένην τὴν πλειοψηφίαν, ἣτις θά εἶναι πάντοτε τυφλὴ θεραπευτικὴ τῶν σχεδίων μας. Θά δώσωμεν, πρὸς τούτοις, εἰς τὸν Πρόεδρον τὸ δικαίωμα νά κηρύττῃ τὸν πόλεμον. Θά δικαιολογήσωμεν δέ τοῦτο λέγοντες ὅτι ὁ πρόεδρος, ὡς ἀρχηγός ὄλου τοῦ στρατοῦ τῆς χώρας, ὀφείλει νά ἔχῃ τὸ δικαίωμα αὐτό εἰς τὴν διάθεσιν του, ἵνα ὑπερασπίζῃ τὸ νέον δημοκρατικὸν πολίτευμα, τοῦ ὁποίου εἶναι ὑπεύθυνος ἐκπρόσωπος.

Ὑπὸ τοὺς ὄρους τούτους, ὁ Ἀρχηγός τοῦ ἀδύτου θά εἶναι εἰς χεῖράς μας καὶ κανεὶς ἐκτός ἡμῶν δέν θά διευθύνῃ πλέον τὴν νομοθετικὴν δύναμιν.

Θ' ἀποσύρωμεν, ἐπὶ πλέον, ἀπὸ τὴν Βουλὴν, εἰσάγοντες τὸ νέον δημοκρατικὸν πολίτευμα, τὸ δικαίωμα ἐπερωτήσεως, ὑπὸ τὸ πρόσχημα νά περισώσωμεν τὸ πολιτικὸν μυστικόν. Θά περιορίσωμεν, διὰ τοῦ νέου πολιτεύματος, τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀντιπροσώπων εἰς τὸ ἐλάχιστον ὄριον, πρᾶγμα τὸ ὁ-

ποῖον θά ἔχη ὡς ἀποτέλεσμα νά ἐλαττώσῃ τόσον τά πολιτικά πάθη, ὅσον καί τό πάθος πρὸς τήν πολιτικήν. Ἐάν, παρά πᾶσαν προσδοκίαν, τοιαῦτα πάθη διεγείρωνται καί ἐν τῷ μικρῷ τούτῳ ἀριθμῷ τῶν ἀντιπροσώπων, θά καταργήσωμεν τόν θεσμόν διὰ μιᾶς ἐκκλήσεως πρὸς τήν πλειοψηφίαν τοῦ λαοῦ...

Ἐκ τοῦ Προέδρου θά ἐξαρτᾶται ὁ διορισμός τῶν Προέδρων καί ἀντιπροέδρων τῆς Βουλῆς καί τῆς Γερουσίας. Ἀντί τῶν διαρκῶν κοινοβουλευτικῶν συνεδριάσεων, θά περιορίσωμεν τὰς συνεδρίας τῶν Κοινοβουλίων εἰς τινὰς μῆνας. Πρὸς τούτοις δέ, ὁ Πρόεδρος, ὡς Ἀρχηγός τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας, θά ἔχη τό δικαίωμα νά συγκαλῆ ἢ νά διαλύῃ τό Κοινοβούλιον, καί, ἐν περιπτώσει διαλύσεως, νά ἀναβάλλῃ τόν χρόνον νέας συγκλήσεως. Ἄλλ' ἵνα αἱ συνέπειαι ὄλων αὐτῶν τῶν πράξεων, πραγματικῶς παρανόμων, μή ἐπιπέσωσιν ἐπί τῆς παρ' ἡμῶν δοθείσης εἰς τόν Πρόεδρον εὐθύνης, πρᾶγμα ὅπερ θά παρέβλαπτε τά σχέδιά μας, θά ὑποβάλωμεν εἰς τοὺς Ὑπουργούς καί εἰς τοὺς περί τόν Πρόεδρον τήν ἰδέαν νά προβαίνωσιν εἰς ταῦτα παρά τὰς διαθέσεις του διὰ τῶν ἰδίων αὐτῶν μέσων· τοιοῦτοτρόπως θά εἶναι αὐτοὶ ὑπεύθυνοι ἀντ' αὐτοῦ... Συμβουλευόμεν νά ἐμπιστευώμεθα αὐτόν τόν ρόλον πρό πάντων εἰς τήν Γερουσίαν, εἰς τό Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, εἰς τό Ὑπουργικόν Συμβούλιον μᾶλλον παρά εἰς ἕν ἄτομον.

Ὁ Πρόεδρος θά ἐρμηνεύῃ ἐκάστοτε κατά τὰς ὑποδείξεις καί ἐπιθυμίας μας τοὺς ὑφισταμένους νόμους, θά τοὺς ἐπικυρώνῃ, ὅταν ἡμεῖς θά τοῦ ὑποδεί-

κνύωμεν τήν τοιαύτην ἀνάγκην· θά ἔχη τό δικαίωμα νά προτείνῃ προσωρινούς νόμους (Νομοθετικά Διατάγματα) καί ἀκόμη μεταβολήν τοῦ πολιτεύματος, ὑπό τό πρόσχημα τοῦ ὑπερτάτου καλοῦ τοῦ Κράτους.

Τά μέτρα ταῦτα θά μᾶς δώσωσι τό μέσον νά καταστρέψωμεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, βῆμα πρὸς βῆμα, πᾶν ὅ,τι κατ' ἀρχάς, κατά τήν ὑφ' ἡμῶν ἀνάληψιν τῆς ἐξουσίας, θά ἔχωμεν ἀναγκασθῆ νά εἰσαγάγωμεν εἰς τά Πολιτεύματα τῶν Κρατῶν· θά μεταβῶμεν τοιοῦτοτρόπως ἀνεπαισθήτως εἰς τήν κατάργησιν πάσης συνταγματικότητος, ὅταν θά ἔχη ἔλθει ὁ χρόνος νά συγκεντρώσωμεν ὅλας τὰς κυβερνήσεις ὑπό τήν Μοναρχίαν μας.

Ἡ ἀναγνώρισις τῆς Μοναρχίας μας δύναται ἐνδεχομένως νά ἐπέλθῃ πρό τῆς καταργήσεως τοῦ Συντάγματος, ἂν οἱ λαοί, ἀπηυδασημένοι ἐκ τῶν ἀταξιῶν καί τῆς κουφότητος τῶν κυβερνητῶν των, ἀνακράξωσιν: «Ἐκδιώξατέ τους καί δώσατέ μας γενικόν Βασιλέα, ὅστις νά δύναται νά μᾶς συνενώσῃ καί νά καταστρέψῃ τά αἷτια τῶν διαφωνιῶν μας, τά σύνορα τῶν ἐθνῶν, τὰς θρησκείας, τοὺς ὑπολογισμούς τῶν Κρατῶν· Βασιλέα, ὁ ὁποῖος νά μᾶς ἐξασφαλίσῃ τήν εἰρήνην καί τήν ἀνάπαυσιν, ἃς δέν δυνάμεθα ν' ἀπολαύσωμεν διὰ τῶν Κυβερνητῶν μας καί τῶν ἀντιπροσώπων μας».

Γνωρίζετε πολύ καλά καί σεῖς οἱ ἴδιοι ὅτι ἵνα καταστήσωμεν δυνατάς τοιαύτας ἐπιθυμίας, πρέπει νά διαταράττωμεν διαρκῶς εἰς ὅλας τὰς χώρας, τὰς σχέσεις τοῦ λαοῦ καί τῆς κυβερνήσεως, νά κουράζωμεν ὅλον τόν κόσμον διὰ τοῦ χωρισμοῦ, τῆς ἐ-

χθρας, τοῦ μίσους καὶ δὴ διὰ τοῦ μαρτυρίου τῆς πείνης, τοῦ ἐμβολιασμοῦ τῶν ἀσθενειῶν, τῆς ἀθλιότητος, ἵνα οὕτω οἱ χριστιανοὶ μὴ βλέπωσιν ἄλλην σωτηρίαν ἢ τὴν προσφυγὴν εἰς τὴν πλήρη καὶ ὀλοκληρωτικὴν ἡγεμονίαν μας.

Ἐάν δώσωμεν εἰς τοὺς λαοὺς τὸν χρόνον ν' ἀναπνεύσωσιν, ἢ εὐνοϊκὴ στιγμή δέν θά φθάσῃ ἴσως ποτέ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ: Τὸ πρόγραμμα τοῦ νέου Πολιτεύματος. Λεπτομέρειαί τινες τοῦ προτεινομένου Πραξικοπήματος. Οἱ Χριστιανοὶ εἶναι πρόβατα. Ὁ μυστικὸς μασωνισμὸς καὶ αἱ στοαὶ τοῦ τῆς «ἐπιφανείας».

Τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας θά εἶναι ἔτοιμον ἵνα καθορίσῃ τὴν ἐξουσίαν τῆς Κυβερνήσεως. Ὑπὸ τὴν ἐμφάνισίν του ὡς νομοθετικοῦ σώματος θά χρησιμεύσῃ ἐν τῇ πραγματικότητι, ὡς σῶμα καταρτισμοῦ τῶν νόμων καὶ τῶν διαταγμάτων τοῦ Κυβερνήτου.

Ἴδού λοιπὸν τὸ πρόγραμμα τῆς νέας ἐγκαταστάσεως τὴν ὁποίαν παρασκευάζομεν. Θά δημιουργήσωμεν τὸν νόμον, τὸ δίκαιον καὶ τὸ δικαστήριον: 1) ὑπὸ τύπον προτάσεων εἰς τὸ νομοθετικὸν σῶμα· 2) διὰ διαταγμάτων τοῦ Προέδρου ὑπὸ τύπον γενικῶν διατάξεων, διὰ πράξεων τῆς Γερουσίας καὶ ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ὑπὸ τὸν τύπον ὑπουργικῶν διαταγῶν· 3) ἐν περιπτώσει καθ' ἣν τοῦτο θά ἐκρίνετο ἐπίκαιρον, ὑπὸ τύπον Πραξικοπήματος. Ἦδη ὁπότε ἔχομεν περίπου καθορίσει αὐτὸν τὸν τρόπον τοῦ ἐνεργεῖν (modus agentii), ἃς ἀσχοληθῶμεν μέ τὴν λεπτομέρειαν τῶν

μέτρων ἅτινα θά μᾶς χρησιμεύσωσιν εἰς τό νά περατώσωμεν τόν μετασχηματισμόν τοῦ Κράτους ὑπό τήν ἔννοιαν τήν ὅποιαν ἔχομεν εἶπει. Ἐννοῶ διά τούτου τήν ἔλευθερίαν τοῦ τύπου, τό δικαίωμα τοῦ συνεταιρίζεσθαι, τήν ἔλευθερίαν τῆς συνειδήσεως, τήν ἀρχήν τοῦ ἐκλέγεσθαι καί πλεῖστα ἄλλα πράγματα, ἅτινα εἶναι ἀνάγκη νά ἐξαφανισθῶσιν ἐκ τοῦ ἀνθρωπίνου καταλόγου ἢ νά μεταβληθῶσι ριζικῶς εὐθύς ἅμα ὡς τό νέον Σύνταγμα θά ἔχει προκηρυχθῆ. Μόνον κατά τήν στιγμὴν αὐτὴν θά μᾶς εἶναι δυνατόν νά ἐκδώσωμεν ὅλας τὰς διαταγὰς μας διά μιᾶς. Μετά ταῦτα πᾶσα ἐπαισθητὴ μεταβολὴ θά εἶναι ἐπικίνδυνος καί ἰδοῦ διατί:

Ἐάν ἡ μεταβολὴ αὕτη ἐνεργηθῆ μέ πολύ δριμύειαν αὐστηρότητα, δύναται νά συνειπέρη ἀπελπισίαν, προκαλουμένην ὑπὸ τοῦ φόβου νέων μεταβολῶν τῆς αὐτῆς φύσεως· ἐάν ἀπεναντίας ἐκτελεσθῆ ὑπὸ τήν ἔννοιαν μεταγενεστέρων ὠφελειῶν ὁ κόσμος θά εἴπῃ ὅτι ἡμεῖς ἀνεγνωρίσαμεν τὰ σφάλματά μας καί τοῦτο θά ἐξασθενίσῃ τήν αἴγλην τοῦ ἀλανθάστου τῆς νέας ἐξουσίας, ἢ θά εἴπῃ ὅτι ἐφοβήθημεν καί ἀναγκαζόμεθα νά κάμωμεν παραχωρήσεις δι' ἃς κανεῖς δέν θά μᾶς εὐχαριστήσῃ, διότι θά νομίσωσιν αὐτὰς ὡς ἐπιβαλλομένας... Ἄμφότερα ταῦτα θά παρέβλαπτον τό γόητρον τοῦ νέου Συντάγματος. Θέλομεν ἵνα κατά τήν ἡμέραν τῆς προκηρῦξέως του, ὁπότε οἱ λαοὶ θά εἶναι κατάπληκτοι ἐκ τοῦ Πραξικοπήματος, ὅταν θά διατελῶσιν ἀκόμη ἐν τῷ τρόμῳ καί ἐν τῇ παραζάλῃ, θέλομεν ἵνα κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τήν στιγμὴν ἀναγνωρίσωσιν ὅτι εἴμεθα τόσον ἰσχυροὶ, τόσον ἄτρωτοι, τόσον δυνατοί, ὥστε ἐν οὐ-

δεμιᾷ περιπτώσει θά τοὺς λάβωμεν ποτέ ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὄχι μόνον δέν θά δώσωμεν καμμίαν προσοχήν εἰς τὰς γνώμας των καί εἰς τὰς ἐπιθυμίας των, ἀλλ' ὅτι εἴμεθα καί εἰς θέσιν νά καταστείλωμεν, μετ' ἀπολύτου ἐξουσίας, πᾶσαν ἔκφρασιν, πᾶσαν ἐκδήλωσιν τῶν ἐπιθυμιῶν τούτων καί γνώμῶν· ὅτι ἐγενόμεθα κύριοι, διά μιᾶς, παντός, ὅτι μᾶς ἦτο ἀναγκαῖον καί ὅτι δέν θά μοιράσωμεν, ἐν οὐδεμιᾷ, περιπτώσει, τήν ἐξουσίαν μας μέ αὐτούς.... Τότε θά κλείσωσι τοὺς ὀφθαλμούς καί θ' ἀναμένωσι τὰ συμβησόμενα.

Οἱ Χριστιανοὶ εἶναι ποιμνιον προβάτων καί ἡμεῖς εἴμεθα δι' αὐτούς λύκοι. Εἰξεύρετε δέ τί συμβαίνει εἰς τὰ πρόβατα ὅταν οἱ λύκοι εἰσδύσωσιν εἰς τήν μάνδραν των.

Θά κλείσωσι πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ ὅλων τῶν πραγμάτων, διότι θά τοῖς ὑποσχεθῶμεν νά τοῖς ἀποδώσωμεν ὅλας τὰς ἀφαιρεθείσας ἐλευθερίας, ὅταν οἱ ἐχθροὶ τῆς εἰρήνης θά καταπραυνθῶσι καί τὰ κόμματα θά περιέλθωσιν εἰς ἀχρηστίαν.

Περὶ τὸν νά εἴπωμεν ὅτι πολὺν χρόνον θά περιμείνωσι τήν ἐπιστροφὴν ταύτην πρὸς τό παρελθόν....

Διατί νά ἐπινοήσωμεν καί νά ἐμπνεύσωμεν εἰς τοὺς Χριστιανούς ὄλην αὐτὴν τήν πολιτικὴν, χωρὶς νά τοῖς δώσωμεν τὰ μέσα νά τήν κατανοήσωσι, διατί ἄλλο παρά διά νά ἐπιτύχωμεν κρυφίως ἐκεῖνο ὀπερ ἡ διεσπαρμένη γενεὰ μας δέν ἠδύνατο νά ἐπιτύχῃ ἀπ' εὐθείας;

Τοῦτο ἐχρησίμειυσεν ὡς βάσις εἰς τήν ὕψ' ἡμῶν διοργάνωσιν τοῦ μυστικοῦ μασωνισμοῦ ὃν ὁ κόσμος δέν γνωρίζει καί τοῦ ὁποίου τοὺς σκοποὺς οὔτε κἄν

υποπεύονται οί ήλίθιοι χριστιανοί, οί προσελκνόμενοι ύφ' ήμῶν εις τήν όρατήν στρατιάν τῶν στοῶν, ίνα παραπλανήσωμεν τά βλέμματα τῶν αδελφῶν των.

Ὁ Θεός έχει δώσει εις ήμᾶς, τόν περιούσιον λαόν του, τήν διασποράν, καί, έν ταύτη τῇ άδυναμία τῆς γενεᾶς μας εύρέθη ή ίσχύς μας, ήτις μᾶς έχει όδηγήσει σήμεραν έως εις τό κατώφλιον τῆς παγκοσμίου κυριαρχίας.

Ὅλίγα πράγματα μᾶς ύπολείπονται ίνα ιδρύσωμεν τήν Κυβέρνησίν μας επί τῶν στερεῶν τούτων βάσεων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ: Μασωνική έρμηνεία τῆς λέξεως «έλευθερία». Τό μέλλον τοῦ Τύπου εις τό βασίλειον τῶν Μασόνων. Ὁ έλεγχος τοῦ Τύπου, τά πρακτορεία τῶν ανταποκριτῶν. Τί είναι πρόδος κατά τούς μασόνους. Ἡ ἀλληλεγγύη τῶν μασόνων έν τῷ συγχρόνῳ Τύπῳ. Ἐξέργεσις τῶν ἐπαρχιακῶν «κοινωνικῶν» ἀπαιτήσεων. Τό ἀλάνθαστον τοῦ νέου πολιτεύματος.

Τήν λέξιν «έλευθερία» τήν όποίαν δύναται τις νά έρμηνεύσει κατά διαφόρους τρόπους, ήμεις θά τήν καθορίσωμεν ώς εξής:

Ἡ έλευθερία είναι τό δικαίωμα τοῦ πράττειν ὅ,τι ὁ νόμος επιτρέπει. Τοιαύτη τότε έρμηνεία τῆς λέξεως ταύτης θά κάμη ὥστε κάθε έλευθερία νά είναι εις τάς χειράς μας, διότι οί νόμοι θά καταστρέψωσιν ή θά δημιουργῶσι πᾶν ὅ,τι θά μᾶς είναι εύάρεστον, συμφώνως πρός τό άνωτέρω έκτεθέν πρόγραμμα.

Ἐναντι τοῦ τύπου θά ενεργῶμεν κατά τόν εξής τρόπον. Ποίον ρόλον παίζει τώρα ὁ τύπος; Χρησιμεύει εις τό νά ἀναφλέγη τά πάθη ή εις τό νά συντηρῆ τούς έγωισμούς τῶν κομμάτων. Εἶναι μάταιος, ἄδικος, ψευδής, καί τό πλεῖστον τῶν ανθρώπων δέν έννοεῖ καθόλου εις τί χρησιμεύει. Θά τόν σαγματώ-

σωμεν καί θά τοῦ βάλωμεν ἰσχυρούς χαλινούς, θά κάωμεν τό αὐτό καί διά τά ἄλλα ἔντυπα ἔργα, διότι εἰς τί θά μᾶς ἐχρησίμευε τό νά ἀπαλλαγῶμεν ἀπό τόν τύπον ἐάν ἐπρόκειτο νά χρησιμεύσωμεν ὡς στόχος τῶν φυλλαδίων καί τῶν βιβλίων; Θά μεταβάλωμεν τήν δραστηριότητα, ἥτις μᾶς στοιχίζει ἀκριβά σήμερον, διότι χάρις εἰς αὐτήν λογοκρίνωμεν τάς ἐφημερίδας, ὡς πηγὴν προσόδων ὑπὲρ τοῦ Κράτους μας. Θά δημιουργήσωμεν εἰδικόν φόρον ἐπὶ τοῦ τύπου. Θά ἀπαιτῶμεν ἐγγύησιν, διά τήν ἴδρυσιν ἐφημερίδων ἢ τυπογραφείων. Οὕτω θά προφυλάσσειται ἡ Κυβέρνησις μας ἀπό πᾶσαν ἐπίθεσιν ἐκ μέρους τοῦ τύπου. Καί ἐπ' εὐκαιρίᾳ θά ἐπιβάλλωμεν ἄνευ οἴκτου πρόστιμα. Χαρτόσημον, ἐγγυήσεις καί πρόστιμα θά δίδωσι τεράστιον εἰσόδημα εἰς τό Κράτος.

Εἶναι ἀληθές ὅτι αἱ ἐφημερίδες τῶν κομμάτων θά ἠδύναντο νά εἶναι ὑπέρτεροι τῶν χρηματικῶν ἀπωλειῶν. Θά τάς παύωμεν εὐθύς μετά τήν δευτέραν ἐπίθεσιν. Κανείς δέν θά θίξη ἀτιμωρητεῖ τήν αἴγλην τοῦ κυβερνητικοῦ μας ἀλανθάστου.

Τό πρόσχημα τῆς παύσεως ἐφημερίδος τινός θά εἶναι ὅτι τό περί οὗ ὁ λόγος ὄργανον ἐξεγείρει τά πνεύματα ἄνευ αἰτίου καί ἄνευ λόγου. Σᾶς παρακαλῶ νά σημειώσητε ὅτι μεταξύ ἐκείνων οἵτινες θά μᾶς ἐπιτίθενται θά ὑπάρχουσι καί ὄργανα δημιουργηθέντα ὑφ' ἡμῶν, ἀλλά ταῦτα θά προσβάλλωσιν ἀποκλειστικῶς σημεῖα τῶν ὁποίων ἡμεῖς θά ἐπιθυμοῦμεν τήν μεταβολήν.

Τίποτε δέν θά κοινοποιῆται εἰς τό κοινόν ἄνευ τοῦ ἐλέγχου μας. Τό ἀποτέλεσμα τοῦτο ἐπετεύχθη ἤδη εἰς τάς ἡμέρας μας διά τοῦ γεγονότος, ὅτι ὅλαι αἱ

εἰδήσεις λαμβάνονται ὑπό πλείστων πρακτορείων, τά ὁποῖα τάς συγκεντρῶνουν ἀπό ὅλα τά μέρη τοῦ κόσμου. Τά πρακτορεῖα ταῦτα θά εἶναι τότε ἐξ ὀλοκλήρου ἰδικά μας καί δέν θά δημοσιεύωσι παρ' ὅ,τι θά τοῖς ἐπιτάσσομεν.

Ἐάν ἀπό τώρα ἡδυνήθημεν νά γίνωμεν κύριοι τῶν σκέψεων τῶν Χριστιανικῶν κοινωνιῶν εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε σχεδόν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νά ἀντιλαμβάνονται τά παγκόσμια γεγονότα διά τῶν χρωματιστῶν φακῶν τῶν διοπτρῶν, τάς ὁποίας θέτομεν πρό τῶν ὀφθαλμῶν των, ἐάν ἀπό τώρα εἰς οὐδέν Κράτος ὑπάρχουσι συρτάρια τά ὁποῖα νά μᾶς ἀποκρύπτωσι τά ὑπό τῶν Χριστιανῶν ἀνοήτως καλούμενα μυστικά τοῦ Κράτους, τί θά γίνη ὅταν ἡμεῖς θά εἴμεθα οἱ ἀνεγνωρισμένοι Κύριοι τοῦ σύμπαντος ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ παγκοσμίου Βασιλέως ἡμῶν;

Ὅστις θά θελήσῃ νά γίνῃ ἐκδότης, βιβλιοθηκᾶριος ἢ τυπογράφος θά ὑποχρεωθῇ νά ἀποκτήσῃ ἕν δίπλωμα, τό ὁποῖον ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ὁ κάτοχος του θά καθίστατο ἔνοχος μιᾶς οἰασδήποτε κακῆς πράξεως θά ἀφηρεῖτο ἀμέσως. Μέ τοιαῦτα μέτρα *τό ὄργανον τῆς σκέψεως* θά καταστῆ ἐν μέσον ἀγωγῆς εἰς τάς χεῖρας τῆς *Κεβερνήσεως μας*, ἡ ὁποία δέν θά ἐπιτρέπη πλέον εἰς λαϊκάς μάζας νά παρεκτρέπωνται ἐπὶ τῶν ἀγαθῶν τῆς προόδου.

Τίς ἐξ ἡμῶν ἀγνοεῖ ὅτι αὐτά τά ἀπατηλά ἀγαθὰ ἄγουσιν ἀπ' εὐθείας εἰς παράλογα ὄνειρα; Ἐκ τῶν ὀνείρων τούτων γεννῶνται αἱ ἀναρχικαί σχέσεις τῶν ἀνθρώπων μεταξύ αὐτῶν καί τῆς ἐξουσίας, διότι ἡ πρόοδος ἢ μᾶλλον ἡ ἰδέα τῆς προόδου ἔχει δώσει τήν ἰδέαν παντοειδῶν χειραφετήσεων χωρὶς νά ὀρί-

ση τά ὄρια αὐτῶν... "Ὅλοι ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ὀνομάζομεν φιλελευθέρους εἶναι ἀναρχικοί, ἐάν μὴ ἐμπράκτως τοῦλάχιστον κατὰ τὴν σκέψιν. "Ἐκαστος ἐξ αὐτῶν ἐπιδιώκει τὰς φαντασιοπληξίας τῆς ἐλευθερίας καὶ καταλήγει εἰς τὴν ἀναρχίαν, διαμαρτυρούμενος ἀπλῶς διὰ τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ διαμαρτύρησθαι.

"Ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν τύπον. Θά πληξώμεν τοῦτον ὅπως καὶ πᾶν ἔντυπον μέ δασμούς εἰς χαρτόσημα κατὰ φύλλον καὶ μέ ἐνέχυρα. Τά βιβλία, κάτω τῶν 30 φύλλων θά φορολογῶνται διπλασίως. Θά κατατάξωμεν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν φυλλαδίων ἀφ' ἑνός ἵνα ἐλαττώσωμεν τὸν ἀριθμὸν τῶν περιοδικῶν, ἅτινα εἶναι τὸ χειρότερον τῶν δηλητηρίων, ἀφ' ἑτέρου δέ, ἵνα ὑποχρεώσωμεν τοὺς συγγραφεῖς νά παράγῃσι συγγράμματα τόσον μακρά, ὥστε ὀλίγοι νά τὰ ἀναγιγνώσκῃσι καὶ πρό παντός λόγῳ τῆς ἀκρίβειας τῶν. Τοῦναντίον δέ ὅ,τι θά ἐκδίδωμεν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι πρός πνευματικὴν ὠφέλειαν, ἐντὸς πλαισίου καθωρισμένου, θά εἶναι εὐθηνόν καὶ θά ἀναγιγνώσκῃται ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον. Ὁ δασμὸς θά κατασιγάσῃ τὴν κενὴν ἐπιθυμίαν τοῦ γράφειν καὶ ὁ φόβος τῆς τιμωρίας θά θέσῃ τοὺς λογογράφους ὑπὸ τὴν ἐξάρτησίν μας.

"Ἐάν εὐρεθῶσι πρόσωπα ἐπιθυμοῦντα νά γράψωσιν ἐναντίον ἡμῶν, δέν θά εὐρεθῇ, οὐδεὶς ὅστις νά ἐκτυπώσῃ ἐν σύγγραμμα ὁ ἐκδότης ἢ ὁ τυπογράφος θά ὑποχρεοῦται νά πηγαίῃ εἰς τὰς ἀρχάς διὰ νά ἐπιτύχῃ τὴν ἔγκρισιν πρὸς τοῦτο. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θά γνωρίζωμεν ἐκ τῶν προτέρων τὰς παγίδας, ἅς τινὰς μᾶς στήνουσι καὶ θά τὰς καταστρέφω-

μεν, δίδοντες ἐκ τῶν προτέρων ἐξηγήσεις ἐπὶ τῆς διαπραγματευομένης ὑποθέσεως.

"Ἡ φιλολογία καὶ ἡ δημοσιογραφία εἶναι αἱ δύο σπουδαιότεραι παιδαγωγικαὶ δυνάμεις, καὶ διὰ τοῦτο ἡ Κυβέρνησις μας θά εἶναι ἰδιοκτήτρια τῶν περισσοτέρων ἐφημερίδων. Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἡ ἐπιβλαβὴς ἐπιρροή τοῦ ἰδιωτικοῦ τύπου θά ἐξουδετεροῦται καὶ θ' ἀποκτήσωμεν μεγίστην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς κοινῆς γνώμης. Ἐάν ἐγκρίνωμεν τὴν ἔκδοσιν δέκα ἐφημερίδων, θά ἰδρῶσωμεν τριάκοντα ἰδικὰς μας καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Τό κοινόν δέν θά ὑποπτευθῇ τι. "Ὅλαι αἱ παρ' ἡμῶν ἐκδιδόμεναι ἐφημερίδες θά ἔχῃσι κατ' ἐπίφασιν τὰς πλεον ἀντιθέτους τάσεις καὶ γνώμας πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θά ἐμπνεύσῃ τὴν εἰς αὐτάς ἐμπιστοσύνην καὶ θά ἐλκύσῃ πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀντιπάλους μας ἄνευ δυσπιστίας. Θά πέσωσιν εἰς τὴν παγίδα καὶ θά καταστῶσιν ἀβλαβεῖς.

Τά ἐπισήμου χαρακτῆρος ὄργανα θά εἶναι εἰς τὴν πρώτην σειράν. Θά ἐπαγρυπνῶσι πάντοτε ἐπὶ τῶν συμφερόντων μας, καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἐπιρροή τῶν θά εἶναι μηδαμινή.

Εἰς δευτέραν γραμμὴν θά ἔρχωνται τὰ ἡμιεπίσημα ὄργανα τῶν ὁποίων ὁ ρόλος θά εἶναι νά προσελκύωσι τοὺς ἀδιαφόρους καὶ τοὺς χλιαροὺς.

Εἰς τὴν τρίτην γραμμὴν θά θέσωμεν τὴν ὑποτιθεμένην ἀντιπολίτευσίν μας. "Ἐν ἐλάχιστον ὄργανον θά εἶναι ὁ ἀντίπους τῶν ἰδεῶν μας. Οἱ ἀντίπαλοί μας θά ἐκλάβωσι τὸν ψευδοαντίπαλόν μας τοῦτον ὡς σύμμαχόν των καὶ θά μᾶς ἀποκαλύψωσι τὸ παιγνίδιόν των.

Αἱ ἐφημερίδες μας θά εἶναι ὄλων τῶν ἀποχρώσεων. Αἱ μὲν θά εἶναι ἀριστοκρατικά, αἱ δέ δημοκρατικά, ἐπαναστατικά ἢ καί ἀναρχικά, ἀκόμη, ἐφ' ὅσον ἐννοεῖται θά ζῆ τό Σύνταγμα.

Θά ἔχουν, ὅπως ὁ Ἰνδός θεός Vichnou, ἑκατόν χεῖρας, ἐκάστη τῶν ὁποίων θά ἐπισπεύδῃ τήν μεταβολήν τῆς κοινωνίας· αἱ χεῖρες αὐται θά ὀδηγῶσι τήν κοινήν γνώμην πρὸς τήν διεύθυνσιν, ἥτις ἀρμόζει πρὸς τοὺς σκοποὺς μας, διότι πάρα πολύ τεταραγμένος ἄνθρωπος χάνει τήν δύναμιν τοῦ λογικεῦσθαι καί παραδίδεται εὐκόλως εἰς τήν ὑποβολήν. Οἱ ἠλίθιοι οἵτινες θά πιστεύωσιν ὅτι ἐπαναλαμβάνωσι τήν γνώμην τῆς ἐφημερίδος τοῦ κόμματός των, θά ἐπαναλαμβάνωσιν ἀπλῶς τήν γνώμην μας ἢ τήν γνώμην ἢ ὁποῖα θά μᾶς ἀρέσκη. Θά φαντάζονται ὅτι ἀκολουθοῦσι τό ὄργανον τοῦ κόμματός των καί θά ἀκολουθῶσιν ἐν τῇ πραγματικότητι τήν σημαίαν τήν ὁποίαν θά ὑψώσωμεν δι' αὐτοῦς.

Ἴνα ὀδηγῶμεν εἰς τήν κατεύθυνσιν ταύτην τήν στρατιάν τῶν δημοσιογράφων μας θά χρειασθῆ νά διοργανώσωμεν τό ἔργον τοῦτο μέ ἐντελῶς ἰδιαιτέραν φροντίδα. Ἰνὸς τὸ ὄνομα «κεντρικόν γραφεῖον τοῦ τύπου» θά διοργανώσωμεν φιλολογικὰς συγκεντρώσεις, εἰς τὰς ὁποίας οἱ πράκτορες μας θά δίδωσι, χωρὶς κανεῖς νά τό ἀντιλαμβάνεται, τό σύνθημα καί τὰ σημεῖα. Τὰ ὄργανά μας, συζητοῦντα καί καταπολεμοῦντα τήν πρωτοβουλίαν μας δι' ἑνὸς τρόπου ἐπιπολαίου, χωρὶς νά φθάνωσιν εἰς τό βάθος τῶν πραγμάτων, θά ἔχωσι μίαν ματαιάν πολεμικήν κατά τῶν ἐπισήμων ἐφημερίδων καί τοῦτο διὰ νά μᾶς δίδωσι τήν ἀφορμήν νά ἐκφραζώμεθα σαφέστε-

ρον παρ' ὅσον θά ἡδυνάμεθα νά κάμωμεν τοῦτο κατὰ τὰς πρώτας ἐπισήμους δηλώσεις μας.

Αἱ ἐπιθέσεις αὐται θά παίζωσι προσέτι καί τὸν ἐξῆς ρόλον· ὅτι οἱ ὑπήκοοί μας θά πιστεύωσιν ὅτι εἶναι βέβαιοι, ὅτι δύναται νά ὀμιλῶσιν ἐλευθέρως· τοῦτο θά ἐπιτρέψῃ ἀφ' ἑτέρου εἰς τοὺς πράκτοράς μας νά λέγωσι καί νά διαβεβαιῶσιν ὅτι τὰ ὄργανα ἅτινα κηρύσσονται ἐναντίον ἡμῶν δέν κάμνουσιν ἄλλο τι παρά νά φλυαρῶσιν, ἐφ' ὅσον δέν εὐρίσκουσι πραγματικά ἐπιχειρήματα ἵνα ἀνασκευάσωσι σοβαρῶς τὰ μέτρα μας.

Οἱ μὴ ἀντιληπτοὶ ἀπὸ τήν κοινήν γνώμην, ἀλλ' ἀσφαλεῖς οὔτοι τρόποι θά ἐπισύρωσι βεβαίως πρὸς ἡμᾶς τήν προσοχήν καί ἐμπιστοσύνην τοῦ κοινού. Χάρις εἰς τοὺς τρόπους τούτους θά διεγείρωμεν ἢ θά καταπραῦνωμεν, ἀναλόγως τῶν περιστάσεων, τὰ πνεύματα εἰς τὰ πολιτικά ζητήματα, πείθοντες ἢ ἀποπλανῶντες αὐτά, σημειοῦντες ὅτε μὲν τήν ἀλήθειαν ὅτε δέ τό ψεῦδος, ἐπιβεβαιοῦντες τὰ γεγονότα ἢ ἀμφισβητοῦντες αὐτά, ἀναλόγως τῆς ἐντυπώσεως ἣν προκαλοῦσιν εἰς τό κοινόν ψηλαφοῦντες πάντοτε συνετῶς τό ἔδαφος, πρὶν ἢ θέσωμεν εἰς αὐτό τὸν πόδα.... Θά νικήσωμεν ἀσφαλῶς συνεπεία τῶν μέτρων τὰ ὁποῖα ἀνεφέραμεν τοὺς ἀντιπάλους μας, διότι δέν θά ἔχωσιν εἰς τήν διάθεσίν των δημοσιογραφικά ὄργανα διὰ τῶν ὁποίων νά δύναται νά ἐκφράζωσι μέχρι τέλους, τὰς γνώμας των. Οὕτω δέν θά ἔχωμεν κἂν ἀνάγκην νά τοὺς ἀντικρούσωμεν ἐκ βάθρων....

Ἐν περιπτώσει ἀνάγκης θ' ἀντικρούσωμεν δραστηριῶς διὰ τοῦ ἡμεπισήμου ἡμῶν τύπου τὰς δοκιμαστικὰς σφαίρας τὰς ἐκσφεδονιζομένας ὑφ' ἡμῶν

ἐν τῇ τρίτῃ κατηγορίᾳ τοῦ τύπου μας, πρὸς σφυγμομέτρησιν τοῦ κοινοῦ.

Ἦδη ἀπὸ τοῦδε, τοῦλάχιστον ἐν τῷ Γαλλικῷ τύπῳ, ὑφίσταται μία μασωνικὴ ἀλληλεγγύη. Ὅλα τὰ ὄργανα τοῦ τύπου εἶναι συνδεδεμένα πρὸς ἀλληλα διὰ τοῦ ἐπαγγελματικοῦ μυστικοῦ· ὅπως εἰς τοὺς ἀρχαίους μάντεις, κανέν ἐκ τῶν μελῶν δέν προδίδει τὸ μυστικόν τῶν πληροφοριῶν του, ἐάν δέν λάβῃ διαταγὴν πρὸς τοῦτο. Κανείς δημοσιογράφος δέν θ' ἀποφασίσῃ νὰ προδώσῃ τὸ μυστικόν τοῦτο, διότι οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν θά γίνεταί δεκτός εἰς τὸν σύνδεσμον, ἐάν δέν ἔχῃ ρυπαράν τινα κηλίδα εἰς τὸ παρελθόν του. Αἱ κηλίδες αὗται θ' ἀπεκαλύπτοντο ἀμέσως. Ἐφ' ὅσον αἱ κηλίδες αὗται εἶναι τὸ μυστικόν μερικῶν, ἢ αἴγλη τοῦ δημοσιογράφου ἐλκύει τὴν γνώμην τῆς πλειονότητος τῆς χώρας καὶ ἀκολουθεῖται μετ' ἐνθουσιασμοῦ.

Τὰ συμφέροντα μας ἐκτείνονται πρὸ παντός εἰς τὰς ἐπαρχίας. Εἶναι ἀναγκαῖον νὰ διεγείρωμεν αὐτόθι ἐλπίδας καὶ βλέψεις ἀντιθέτους πρὸς τὰς τῆς πρωτευούσης, εἰς τὴν ὁποίαν θά τὰς παρουσιάσωμεν ὡς γνησίας ἐπαρχιακάς. Εἶναι φανερόν ὅτι ἡ πηγὴ αὐτῶν θά εἶναι πάντοτε ἡ αὐτὴ, θά προέρχεται ἐξ ἡμῶν. Ἐφόσον δέν θ' ἀπολαύσωμεν εἰσέτι πλήρους ἐξουσίας, θά ἔχωμεν ἐνίοτε ἀνάγκην αἱ πρωτεύουσαι νὰ περιβάλλωνται μέ τὰς γνώμας τοῦ λαοῦ, δηλ. τῆς πλειοψηφίας, καθοδηγουμένης ὑπὸ τῶν πρακτόρων μας. Μᾶς εἶναι ἀναγκαῖον αἱ πρωτεύουσαι, κατὰ τὴν ψυχολογικὴν στιγμὴν, ἵνα μὴ συζητῶσι τὸ ἐπελθόν γεγονός διὰ τὸν λόγον, ὅτι τοῦτο θά εἶναι ἡδη παραδεκτὸν παρὰ τῆς ἐπαρχιακῆς πλειοψηφίας.

Ὅταν θά εἰσέλθωμεν εἰς τὸ νέον καθεστῶς τὸ ὁποῖον θά προπαρασκευάσῃ τὴν βασιλείαν μας, δέν θά ἐπιτρέψωμεν τὴν ὑπὸ τοῦ τύπου ἀποκάλυψιν τῆς δημοσίας ἀτιμίας. Πρέπει νὰ γίνῃ πιστευτὸν ὅτι τὸ νέον καθεστῶς ἔχει τόσον καλῶς ἱκανοποιήσει ὅλον τὸν κόσμον, ὥστε καὶ τὰ ἐγκλήματα ἀκόμη ἐξηφανίσθησαν. Αἱ περιπτώσεις ἐκδηλώσεως τῆς ἐγκληματικότητος πρέπει νὰ εἶναι γνωσταὶ μόνον εἰς τὰ θύματα τῆς καὶ τοὺς τυχόν μάρτυράς των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ: Ἡ ἀνάγκη τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου. Τά πολιτικά ζητήματα. Τά βιομηχανικά ζητήματα. Αἱ διασκεδάσεις. Οἱ οἴκοι ἀνοχῆς. Ἡ ἀλήθεια εἶναι μία. Τά μεγάλα προβλήματα.

Ἡ ἀνάγκη τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου ἐξαναγκάζει εἰς σιωπὴν τοὺς χριστιανούς, καὶ καθιστᾷ αὐτοὺς ταπεινούς θεράποντας ἡμῶν. Οἱ διὰ τὸν τύπον μας πράκτορες μας λαμβανόμενοι μεταξύ αὐτῶν θά συζητῶσι κατ' ἐπιταγὴν μας πᾶν ὃ,τι δέν θά ἦτο ἐνδεδειγμένον νά ἐκτυπώσωμεν ἀπ' εὐθείας εἰς ἐπίσημα ἔγγραφα καὶ κατὰ τό διάστημα τοῦτο ἐπωφελοῦμενοι τοῦ προκαλουμένου θορύβου ἐκ τῶν συζητήσεων τούτων, θά λάβωμεν τά μέτρα, ἅτινα θά κρίνωμεν πρόσφορα καὶ θά τά παρουσιάσωμεν εἰς τό Κοινόν, ὡς γεγονός τετελεσμένον. Οὐδεὶς θά ἔχη τό θράσος νά ἀπαιτήσῃ τὴν ἀκύρωσιν παντός ὃ,τι θά ἔχη ἀποφασισθῆ, ἐφ' ὅσον μάλιστα θά παρουσιάσωμεν τοῦτο ὡς πρόοδον. Ὁ τύπος ἄλλως τε θά ἐλκύνῃ ἀμέσως τὴν προσοχὴν ἐπὶ νέων ζητημάτων (ἔχομεν, ὅπως γνωρίζετε, συνηθίσει τοὺς ἀνθρώπους νά ζητῶσι πάντοτε τό νέον). Ἡλίθιοί τινες φανταζόμενοι ἑαυτοὺς ὡς ὄργανα τοῦ πεπρωμένου, θά ἐπιληφθῶσι

τῶν νέων τούτων ζητημάτων χωρὶς ν' ἀντιληφθῶσιν ὅτι οὐδέν ἐννοοῦσι ἐξ ἐκείνων τά ὁποῖα θέλουσι νά συζητήσωσιν. Τά ζητήματα τῆς πολιτικῆς δέν εἶναι προσιτά εἰς οὐδένα ἄλλον, πλὴν ἐκείνων οἱ ὁποῖοι τὴν ἔχουν δημιουργήσει πρό πολλῶν ἤδη αἰῶνων, καὶ οἱ ὁποῖοι τὴν διευθύνουσιν.

Ἐξ ὅλων τούτων θά ἴδητε ὅτι ἐπιζητοῦντες τὴν γνώμην τοῦ πλήθους, διευκολύνομεν τὴν ἐκπλήρωσιν μόνον τῶν σκοπῶν μας, καὶ δύνασθε νά παρατηρήσητε ὅτι δέν ἐπιζητοῦμεν τὴν ἔγκρισιν τῶν πράξεών μας, ἀλλὰ τῶν λόγων μας, τῶν ἐκφωνηθέντων κατὰ ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν εὐκαιρίαν. Διακηρύττωμεν συνεχῶς ὅτι εἰς ὅλα τά μέτρα μας λαμβάνομεν ὡς ὁδηγόν τὴν ἐλπίδα ἠνωμένην μέ τὴν βεβαιότητα τοῦ νά εἴμεθα ὠφέλιμοι πρὸς τό καλόν πάντων.

Ἴνα παραπλανήσωμεν τοὺς πλεόν ἀνησύχους διὰ τά πολιτικά ζητήματα ἀνθρώπους θά προτάξωμεν, τῶν δῆθεν νέων ζητημάτων, τά βιομηχανικά ζητήματα. Ἄς ἐξαντλῶσι τὴν προσοχὴν των ἐπὶ τῶν ζητημάτων τούτων. Αἱ μᾶζαι θά συγκατατεθῶσι νά παραμείνωσιν ἀδρανεῖς, νά ἀναπαυθῶσιν ἐκ τῆς δῆθεν πολιτικῆς δραστηριότητός των (εἰς τὴν ὁποίαν τοὺς ἔχομεν συνηθίσει ἡμεῖς οἱ ἴδιοι, ἵνα μέσω αὐτῶν παλαίωμεν πρὸς τὰς Κυβερνήσεις τῶν Χριστιανῶν), ἐπὶ τῷ ὄρω νά ἔχωσι νέας ἀσχολίας· θά ὑποδειξώμεν εἰς αὐτοὺς σχεδόν τὴν ἰδίαν πολιτικὴν κατεύθυνσιν. Ἴνα δέ μὴ κατορθῶνωσι τίποτε διὰ τῆς σκέψεως θ τοὺς ἀποτρέπωμεν ἐκ ταύτης διὰ διασκεδάσεων, διὰ παιγνίων, τέρψεων, παθῶν, οἰκῶν ἀνοχῆς....

Μετ' οὐ πολὺ θά προτείνωμεν διὰ τοῦ τύπου διαγωνισμούς τέχνης, ἀθλητισμοῦ κλπ. Τό ἐνδιαφέρον

τούτων θ' ἀποτρέψη ὀριστικῶς τὸ πνευμά των ἐκ ζητημάτων ἐφ' ὧν θά ἠναγκαζόμεθα νά παλαίσωμεν ἐναντίον των. Χάνοντες ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν ἔξιν τοῦ σκέπτεσθαι ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας θά καταλήξωσι νά ὀμιλῶσι περὶ συνταυτήσεως τῶν ἰδεῶν μας, διότι θά εἴμεθα οἱ μόνοι οἵτινες θά προτείνωμεν νέας κατευθύνσεις τῆς σκέψεως μέσῳ τοιοῦτων προσώπων, ὥστε νά μὴ θεωρῶνται ταῦτα ὡς ἀλληλέγγυα πρὸς ἡμᾶς.

Ὁ ρόλος τῶν Φιλελευθέρων οὐτοπιστῶν θά λήξη ὀριστικῶς ὅταν τὸ πολίτευμά μας θά ἀναγνωρισθῆ. Ἔως τότε θά μᾶς παρέχωσι καλὰς ὑπηρεσίας. Διὰ τοῦτο θά ὠθῶμεν τὰ πνεύματα νά ἐφευρίσκωσι παντοειδεῖς φανταστικὰς θεωρίας νέας καὶ δῆθεν προοδευτικὰς, διότι ὑπετάξαμεν αὐτοὺς τοὺς βλακοχριστιανούς μετὰ πλήρους ἐπιτυχίας διὰ τῆς λέξεως «πρόοδος» καὶ δέν ὑπάρχει οὔτε εἰς μεταξὺ αὐτῶν, ὁ ὁποῖος νά βλέπη ὅτι ὑπὸ τὴν λέξιν ταύτην κρύπτεται πλάνη εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις καθ' ἃς δέν πρόκειται περὶ ὑλικῶν ἐφευρέσεων, ἀφοῦ ἡ ἀλήθεια εἶναι μία καὶ μόνη καὶ δέν δύναται νά ἔχη πρόοδον. Ἡ πρόοδος, ὡς ψευδῆς ἰδέα, χρησιμεύει εἰς τὸ νά ἐπισκοτίζῃ τὴν ἀλήθειαν, ἵνα μηδεὶς τὴν γνωρίζῃ, πλὴν ἡμῶν τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάκων αὐτῆς.

Ὅταν θά ἔλθῃ ἡ βασιλεία μας οἱ ρήτορες μας θά συζητήσωσι τὰ μεγάλα προβλήματα τὰ ὁποῖα συνεκίνησαν τὴν ἀνθρωπότητα διὰ νά τὴν καθοδηγήσωσι τελικῶς εἰς τὸ σωτήριον πολίτευμά μας. Τίς θά ὑποπτευθῆ τότε ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ προσχήματα εἶχον ἐ-

πινοθῆ ὑφ' ἡμῶν συμφώνως πρὸς πολιτικόν σχέδιον τὸ ὁποῖον κανεὶς δέν ἐμάντευσεν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ: Ἡ θρησκεία τοῦ μέλλοντος. Ἡ δουλεία τοῦ μέλλοντος. Ἄδύνατον νά γνωσθῶσι τὰ μυστήρια τῆς θρησκείας τοῦ μέλλοντος. Ἡ πορνογραφία καί τό μέλλον τοῦ ἐντύπου λόγου.

Ὅταν θά ἔλθῃ ἡ βασιλεία μας δέν θ' ἀναγνωρίζωμεν τήν ὑπαρξιν ἄλλης θρησκείας πλὴν τῆς τοῦ ἐνός Θεοῦ ἡμῶν, μέ τόν ὁποῖον ἡ εἰμαρμένη μας εἶναι συνδεδεμένη, διότι εἴμεθα ὁ ἐκλεκτός λαός καί διὰ τοῦ Ὁποίου ἡ αὐτή εἰμαρμένη εἶναι ἠνωμένη μέ τὰ πεπρωμένα τοῦ κόσμου. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ὀφείλομεν νά καταστρέψωμεν πᾶσαν πίστιν. Ἐάν τό τοιοῦτον γεννᾷ τούς συγχρόνους ἀθέους, ἡ μεταβατική αὐτή κατάστασις δέν θά παρενοχλήσῃ τάς προθέσεις μας ἀλλά θά χρησιμεύσῃ ὡς παράδειγμα εἰς τάς μελλούσας γενεάς, αἱ ὁποῖαι θά ἐννοήσωσι τὰ κηρύγματά μας, ἐπί τῆς θρησκείας τοῦ Μωϋσέως, ἧς τό ἐπιτηδεῖως συλληφθέν στοϊκόν σύστημα θά καταλήξῃ εἰς τήν κατάκτησιν ὅλων τῶν λαῶν. Θά δείξωμεν ἐν τούτῳ, τήν ἀπόκρυφον ἀλήθειάν της, ἐν τῇ ὁποίᾳ, θά λέγωμεν, στηρίζεται ὅλη ἡ μορφωτική της δύναμις. Τότε θά δημοσιεύωμεν ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ ἄρθρα εἰς τὰ ὁποῖα θά συγκρίνωμεν τό σω-

τήριον πολίτευμά μας πρός τό τοῦ παρελθόντος. Τά πλεονεκτήματα ἡσυχίας ἐπιτευχθείσης διὰ μακροχρονίων ταραχῶν, θά καταδείξωσι τόν εὐεργετικόν χαρακτήρα τῆς κυριαρχίας ἡμῶν, τὰ σφάλματα τῶν χριστιανικῶν διοικήσεων θά περιγράφονται παρ' ἡμῶν μέ τὰ μελανώτερα χρώματα. Θά διεγείρωμεν τοιαύτην ἀπέχθειαν πρός αὐτά, ὥστε οἱ λαοί θά προτιμῶσι τήν ἡσυχίαν τῆς δουλείας ἀπό τὰ δικαιώματα τῆς διαβοήτου ἐλευθερίας, ἡ ὁποία τόσον τούς ἐβασάνισεν, ἡ ὁποία τοῖς ἀφῆρεσε τὰ μέσα τῆς ὑπάρξεως, ἡ ὁποία τούς παρέδωκε πρός ἐκμετάλλευσιν εἰς συμμορίαν τυχοδιωκτῶν μὴ γνωριζόντων τί ἔπραττον... *Αἱ ἀνωφελεῖς μεταβολαί κυβερνήσεων εἰς τάς ὁποίας ὠθοῦντο οἱ χριστιανοί ὅταν ὑπεσκάπτομεν τὰ κυβερνητικά τῶν οἰκοδομήματα, θά ἔχωσιν ἐπί τοσοῦτον κουράσει τούς λαούς κατὰ τήν ἐποχὴν ἐκείνην, ὥστε θά προτιμῶσι νά ὑποφέρωσι τό πᾶν παρ' ἡμῶν ἀπό τόν κίνδυνον νέων ταραχῶν.* Θά ἐξαίρωμεν ὅλως ἰδιαιτέρως τὰ ἱστορικά σφάλματα τῶν χριστιανικῶν κυβερνήσεων, αἵτινες ἐλλείπει τοῦ πραγματικοῦ καλοῦ, ἐβασάνισαν ἐπί τόσους αἰῶνας τήν ἀνθρωπότητα διὰ τῆς ἐπιδιώξεως φανταστικῶν ἀγαθῶν, χωρίς ν' ἀντιληφθῶσιν ὅτι τὰ σχέδιά τῶν δέν ἔκαμνον ἄλλο τι ἢ νά ἐπιδεινώνουν ἀντί νά βελτιώνωσι τάς γενικὰς σχέσεις τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς....

Οἱ φιλόσοφοί μας θά συζητῶσιν ὅλα τὰ ἐλαττώματα τῶν χριστιανικῶν δοξασιῶν, ἀλλά κανεῖς δέν θ' ἀμφισβητῇ ποτέ τήν θρησκείαν μας ἀπό τῆς πραγματικῆς τῆς ἀπόψεως, διότι κανεῖς δέν θά γνωρίζῃ αὐτήν κατὰ βάθος πλὴν τῶν ἡμετέρων, οἱ ὁποῖοι οὐ-

δέποτε θά τολμήσωσι νά προδώσωσι τά μυστικά της.

Εἰς τὰς χώρας τὰς ὁποίας καλοῦσι προοδευμένας ἐδημιουργήσαμεν *φιλολογίαν ρυπαράν, ἀποτρόπαιον*. Θά τὴν ὑποθάλωμεν ἐπὶ τινὰ χρόνον ἀκόμη μετὰ τὴν ἔλευσίν μας εἰς τὴν ἐξουσίαν, ἵνα ἐξαίρωμεν τὴν ἀντίθεσιν τῶν λόγων καὶ προγραμμάτων μας ἀπὸ τὰς ἀθλιότητας ταύτας.

Οἱ Σοφοὶ μας παιδαγωγηθέντες ὅπως διευθύνωσι τοὺς χριστιανούς, θά συνθέτωσι λόγους, σχέδια, ἄρθρα, ὑπομνήματα, ἅτινα θά μᾶς δώσωσι τὴν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν πνευμάτων καὶ θά μᾶς ἐπιτρέψωσι νά τοὺς διευθύνωμεν πρὸς τὰς ἰδέας καὶ γνώσεις τὰς ὁποίας θά θελήσωμεν νά ἐπιβάλωμεν εἰς αὐτούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ΄.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ: Παγκόσμιον Πραξικόπημα ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. Αἱ εἰς θάνατον καταδίκαται. Ἡ μέλλουσα τύχη τῶν Χριστιανῶν μασόνων. Ὁ μυστικὸς χαρακτήρ τῆς ἐξουσίας. Πολλαπλασιασμός τῶν μασωνικῶν στοῶν. Ἡ κεντρικὴ διοίκησις τῶν Στοῶν. Ἡ ὑπόθεσις Azeff. Ὁ μασωνισμὸς εἶναι ὁ ὀδηγὸς ὅλων τῶν μυστικῶν ὀργανώσεων. Ἡ σπουδαιότης τῆς δημοσίας ἐπιτυχίας. Ὁ Κομμουνισμὸς. Τὰ θύματα. Αἱ θανατικαὶ καταδίκαται τῶν μασόνων. Κατάπτωσις τοῦ γοήτρου τῶν νόμων καὶ τῆς ἐξουσίας. Ἡ προεκλογή. Συντομία καὶ σαφήνεια τῶν νόμων τῆς μελλούσης βασιλείας. Ὑπακοή εἰς τὴν ἐξουσίαν. Μέτρα ἐναντίον τῆς καταχρήσεως ἐξουσίας. Σκληρότης τῶν ποινῶν. Ὅριον ἡλικίας διὰ τοὺς δικαστάς. Ὁ φιλελευθερισμὸς τῶν δικαστῶν καὶ τῆς Ἀρχῆς. Τὸ παγκόσμιον χρῆμα. Ἡ ἀπολυταρχία τοῦ μασωνισμοῦ. Ἀκυρωτικὸν δίκαιον. Πατριαρχικὴ «ἄποψις» τῆς μελλοντικῆς «Κυβερνήσεως». Θεοποίησις τῆς Κυβερνήσεως. Τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου ὡς τὸ μόνον δίκαιον. Ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ εἶναι ὁ Πατριάρχης τοῦ κόσμου.

Ὅταν τέλος διὰ πραξικοπημάτων παρεσκευασμένων παντοῦ καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, μετὰ τὴν ὀριστικὴν ὁμολογίαν τῆς μηδαμινότητος ὅλων τῶν ὑφισταμένων Κυβερνήσεων (καὶ θά παρέλθῃ πολὺς καιρὸς ἀκόμη, ἴσως αἰὼν ὀλόκληρος, μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης) ἀρχίσωμεν νά βασιλεύωμεν, θά

προσπαθήσωμεν νά μή υπάρχωσι συνομωσῖαι ἐναντίον ἡμῶν. Ἐπί τῷ σκοπῷ τούτῳ θέλομεν καταδικάζει εἰς θάνατον ὄσους θ' ἀντιταχθῶσιν ἐνόπλιως κατά τήν εἰς τήν Ἀρχήν ἀνοδόν μας. Πᾶσα νέα δημιουργία οἰασδήποτε μυστικῆς ὀργανώσεως θά τιμωρῆται ἐπίσης διά θανάτου. Ὅσοι ὑφίστανται εἰς τάς ἡμέρας μας καί μᾶς εἶναι γνωσταί καί μᾶς ἔχουσιν ἐξυπηρετήσῃ καί μᾶς ἐξυπηρετοῦσιν εἰσέτι, θά καταργηθῶσι καί θ' ἀποσταλῶσιν εἰς τάς ἀπομεμακρυσμένας τῆς Εὐρώπης ἡπείρους. Κατά τόν αὐτόν τρόπον θά μεταχειρισθῶμεν καί τούς Χριστιανούς μασώνους, τούς γνωρίζοντας περισσότερα τοῦ δέοντος. Ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων θά φεισθῶμεν δι' ἓνα οἰονδήποτε λόγον θά διατελῶσιν ὑπό τόν διηνεκῆν τρόπον τῆς ἐξορίας.

Θά ψηφίσωμεν νόμον δυνάμει τοῦ ὁποίου ὅλα τά ἀρχαῖα μέλη τῶν μυστικῶν ὀργανώσεων θά ὀφείλωσι νά ἐγκαταλείψωσι τήν Εὐρώπην, κέντρον τῆς Κυβερνήσεώς μας.

Αἱ ἀποφάσεις τῆς Κυβερνήσεώς μας θά εἶναι ὀριστικά καί ἀνέκκλητοι.

Εἰς τάς χριστιανικάς κοινωνίας εἰς τάς ὁποίας ἔχομεν ἐνσπείρει τόσον βαθείας ρίζας διαφωνιῶν καί διαμαρτυριῶν, δέν εἶναι δυνατόν ν' ἀποκατασταθῇ ἡ τάξις εἰμῆ μόνον δι' ἀμειλίκτων μέτρων μαρτυροῦντων ἄκαμπτον ἐξουσίαν. Εἶναι ἀνωφελές νά δίδεται προσοχή εἰς τά θύματα ἅτινα πίπτουσιν ὑπέρ τοῦ μελλοντικοῦ καλοῦ.

Τό καθῆκον πάσης Κυβερνήσεως ἡ ὁποία συναισθάνεται ὅτι ὑφίσταται, δέν εἶναι μόνον, τό ν' ἀ-

πολαμβάνη τῶν προνομίων τῆς, ἀλλά τό νά ἐξασκῆ τά καθήκοντά τῆς καί νά ἐπιτυχάνη τό καλόν ἔστω καί διά τῶν μεγαλυτέρων θυσιῶν. Διά νά εἶναι ἀκλόνητος Κυβέρνησις τις πρέπει νά ἐνδυναμώνη τήν αἶγλην τῆς ἰσχύος τῆς, καί ἡ αἶγλη αὕτη ἐπιτυχάνεται μόνον διά μεγαλειώδους ἀκαμψίας τῆς Ἀρχῆς, ἥτις ὀφείλει νά φέρη τά σημεῖα ἀπαραβίαστου καί θείας ἐκλογῆς. *Τοιαύτη ἦτο μέχρις ἐσχάτων ἡ Ρωσική Μοναρχία ὁ μόνος σοβαρός ἐχθρός ἡμῶν ἐν ὀλοκλήρῳ τῷ κόσμῳ μετά τήν Παπωσύνην.* Ἐνθυμήθητε τό παράδειγμα τῆς πλημμυρισμένης μέ αἷμα Ἰταλίας, ἥτις δέν ἐθίξεν οὔτε τρίχα τῆς κεφαλῆς τοῦ Σύλλα ὁ ὁποῖος εἶχε χύσει τό αἷμα ἐκεῖνο. Ὁ Σύλλας ἐθεοποιεῖτο διά τῆς δυνάμεώς του εἰς τούς ὀφθαλμούς τοῦ λαοῦ τοῦ τυραννουμένου ὑπ' αὐτοῦ, καί ἡ θαρραλέα ἐπιστροφή του εἰς τήν Ἰταλίαν τόν καθίστα ἀπαραβίαστον.... Ὁ λαός δέν θίγει ἐκεῖνον ὅστις τόν ὑπνωτίζει διά τοῦ θάρρους καί τῆς ψυχικῆς του δυνάμεως.

Ἄλλ' ἀναμένοντες τήν ἀνάρρησίν μας θά δημιουργῶμεν καί θά πολλαπλασιάζωμεν τάς μασωνικάς στοάς εἰς πᾶσαν χώραν τῆς οἰκουμένης· θά προσελκύωμεν ἐν αὐταῖς ὄλους ἐκεῖνους οἵτινες εἶναι ἡ δύναμις νά γίνωσιν ὑπέροχοι πράκτορες μας. Αἱ στοαί αὗται θ' ἀποτελῶσι τό κυριώτερον γραφεῖον πληροφοριῶν μας καί τό ἔχον τήν μεγαλυτέραν ἐπιρροήν μέσον μας. Θά συγκεντρώσωμεν ὅλας αὐτάς τάς στοάς εἰς μίαν διοίκησιν γνωστήν μόνον εἰς ἡμᾶς καί ἀποτελεσθησομένην ἀπό τούς Σοφοῦς μας. Αἱ στοαί θά ἔχωσι τόν ἀντιπρόσωπόν των, ὀπισθεν τοῦ ὁποίου θά κρύπτεται ἡ διοίκησις περί ἧς ὀ-

μιλούμεν, καί παρά τῶν ἀντιπροσώπων τούτων θά δίδονται αἱ διαταγαί καί τά συνθήματα. Θά δημιουργήσωμεν ἐντός τῶν στοῶν αὐτῶν τόν πυρῆνα ὄλων τῶν ἐπαναστατικῶν καί φιλελευθέρων στοιχείων. Τά μέλη αὐτῶν θ' ἀνήκωσιν εἰς ὅλα τά κοινωνικά στρώματα. Τά μυστικώτερα πολιτικά σχέδια θά περιέρχονται εἰς γνῶσιν μας καί θά τίθενται ὑπό τήν διεύθυνσίν μας εὐθύς ἀπό τῆς στιγμῆς τῆς ἐμφανίσεώς των.

Μεταξύ τῶν μελῶν τῶν στοῶν τούτων θά συγκαταλέγονται καί πάντες οἱ πράκτορες τῆς ἐθνικῆς καί τῆς διεθνοῦς ἀστυνομίας (ὅπως εἰς τήν ὑπόθεσιν Azeff), διότι ἡ ὑπηρεσία των εἶναι δι' ἡμᾶς ἀναντικατάστατος, δεδομένου ὅτι ἡ ἀστυνομία δύναται ὄχι μόνον νά λαμβάνη μέτρα ἐναντίον τῶν ἰσχυρογνωμόνων, ἀλλά καί νά δημιουργῇ ἀφορμάς δυσαρρεσκειῶν, κ.τ.λ... Οἱ μετέχοντες τῶν μυστικῶν ὀργανώσεων εἶναι συνήθως φιλόδοξοι τυχοδιῶκται καί ἐν γένει ἄνθρωποι, κατά τό πλεῖστον κοῦφοι, μέ τούς ὁποίους δέν θά δυσκολευθῶμεν νά συνεννοηθῶμεν διά τήν ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν μας.

Ἐάν ἐκδηλωθῶσιν ἀνωμαλίας, τοῦτο θά σημαίνει ὅτι παρίστατο ἀνάγκη νά κλονισθῇ ἵνα καταστραφῇ μία ἀλληλεγγύη λίαν ἰσχυρά. Ἐάν εἰς τούς κόλπους τῆς ἐξυφανθῆ συνομοσία τις, Ἀρχηγός αὐτῆς θά εἶναι εἰς ἐκ τῶν πλέον πιστῶν μας θεράποντων. Εἶναι φυσικόν νά εἴμεθα ἡμεῖς καί οὐχί ἄλλος τις, ἐκεῖνοι οἵτινες θά καθοδηγῶσι τάς ὑποθέσεις τοῦ μασωνισμοῦ, διότι γνωρίζομεν ποῦ βαίνομεν, γνωρίζομεν τόν τελικόν σκοπόν πάσης ἐνεργείας, ἐνῶ οἱ Χριστιανοί οὐδέν γνωρίζουσι, οὔτε κἂν τό ἄμε-

σον ἀποτέλεσμα. Ἰκανοποιοῦνται συνήθως μέ τήν στιγμιαίαν ἐπιτυχίαν τῆς φιλαυτίας των ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ σχεδίου των, χωρίς κἂν νά διακρίνωμεν ὅτι τό σχέδιον τοῦτο δέν προέρχεται ἐκ τῆς πρωτοβουλίας των, ἀλλ' ὑπεβλήθη εἰς αὐτούς παρ' ἡμῶν.

Οἱ Χριστιανοί γίνονται μέλη τῶν στοῶν ἐκ περιεργείας ἢ μέ τήν ἐλπίδα ν' ἀπολαύσωσι δημόσιόν τι καλόν διά τῆς βοθηείας αὐτῶν, τινές δέ ἐξ αὐτῶν καί ἵνα δύνανται νά ἐκφράσωσι πρό τοῦ κοινοῦ τά ἀπραγματοποίητα ὄνειρά των, ἅτινα δέν στηρίζονται εἰς τίποτε. Ἐπιθυμοῦσι τήν συγκίνησιν τῆς ἐπιτυχίας καί τῶν χειροκροτημάτων, ἅτινα πάντοτε χορηγοῦμεν ἀφθόνως. Παρέχομεν εἰς αὐτούς τήν ἐπιτυχίαν ταύτην διά νά ἐπωφεληθῶμεν τῆς ἐξ αὐτῆς προκαλουμένης ἱκανοποιήσεως τοῦ ἑαυτοῦ των, χάριν εἰς τήν ὁποίαν οἱ ἄνθρωποι δέχονται τάς ὑποβολάς μας χωρίς νά προφυλάσσονται ἐξ αὐτῶν, πεπεισμένοι πλήρως ὅτι ὄντες ἀλάνθαστοι ἐκφράζουσιν ἀτομικάς των ἰδέας ἀνίκανοι ὄντες νά οἰκειοποιηθῶσι τάς ἰδέας τῶν ἄλλων... Δέν δύνασθε νά φαντασθῆτε πῶς δύνανται νά περιαχθῶσι καί οἱ νοημονέστεροι τῶν χριστιανῶν εἰς ἀσυνείδητον ἀπλοϊκότητα, ἐπὶ τῷ ὄρω νά εἶναι εὐχαριστημένοι ἀπό τόν ἑαυτόν των, καί συγχρόνως πόσον εὐκόλως ἀποθαρρύνονται ἐκ τῆς παραμικροτέρας ἀποτυχίας, ἔστω καί διά μόνης τῆς παρεμποδίσεως τῶν χειροκροτημάτων, καταλήγοντες εἶτα εἰς δουλικήν ὑπακοήν πρός τόν σκοπόν νέων ἐπιτυχιῶν....

Ὅσῳ οἱ ἡμέτεροι, ἀρκοῦμενοι εἰς τό νά φέρωσιν εἰς πέρας τά σχέδιά των, περιφρονοῦσι τήν ἐπιτυχίαν, τόσῳ οἱ Χριστιανοί ἵνα ἔχωσι πρό παντός ἐπιτυχίας

είναι έτοιμοι νά θυσιάσωσι πάντα τά σχέδιά των. Ἡ ψυχολογία αὕτη διευκολύνει τεραστίως τό ἔργον μας τοῦ νά διευθύνωμεν αὐτούς. Αὐτοί, οἱ κατά τό φαινόμενον τίγρεις, ἔχουσι ψυχὴν προβάτων καί αἱ κεφαλαί των εἶναι ἐντελῶς κεναί. Ἐχομεν ρίψει εἰς αὐτούς ὡς δόλωμα τό ὄνειρον τῆς ἀπορροφήσεως τῆς ἀνθρωπίνης ἀτομικότητος ὑπό τῆς συμβολικῆς ἐνότητος τοῦ συνόλου. Δέν διείδον μέχρι τοῦδε καί δέν θά διίδωσιν οὔτε προσεχῶς ὅτι τό δόλωμα τοῦτο εἶναι καταφανῆς παραβίασις τοῦ σπουδαιότερου τῶν νόμων τῆς φύσεως, ἥτις ἀπό τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς δημιουργίας ἐδημιούργησεν ἐν ἑκαστον τῶν ὄντων διάφορον τῶν ἄλλων, ἀκριβῶς ἵνα ἀποδεικνύη τήν ἀτομικότητά του.

Τό ὅτι ἠδυνήθημεν ν' ἀγάγωμεν αὐτούς εἰς τήν δεινήν αὐτήν τυφλότητα, δέν ἀποδεικνύει μέ καταπληκτικὴν σαφήνειαν μέχρι τίνος σημείου τό πνεῦμά των εἶναι περιορισμένον ἐν συγκρίσει μέ τό ἰδικόν μας; Ἡ περίπτωσις αὕτη εἶναι ἡ κυριωτέρα ἐγγύησις τῆς ἐπιτυχίας μας. Πόσον ὀξυδερκεῖς ὑπῆρξαν οἱ παλαιοὶ σοφοὶ μας, λέγοντες ὅτι ἵνα ἐπιτύχη τις σκοποῦ τινός δέν πρέπει νά διστάζῃ πρό τῶν μέσων οὔτε καί νά ὑπολογίζῃ τόν ἀριθμόν τῶν θυσιασθέντων θυμάτων. Οὐδέποτε ὑπελογίσαμεν τά θύματα τῶν κτηνῶν χριστιανῶν, καί μολονότι ἔχομεν θυσιάσει πολλοὺς ἐκ τῶν ἡμετέρων, ἔχομεν δώσει εἰς τόν λαόν μας τοιαύτην δύναμιν ἐπὶ τῆς γῆς, οἷαν δέν θά ἐτόλμα νά ὀνειρευθῆ καν ἄλλοτε.

Ὁ θάνατος εἶναι τό ἀναπόφευκτον τέλος ἐκάστου. Εἶναι προτιμότερον νά ἐπισπεύδωμεν τό τέλος ἐκείνων οἱ ὁποῖοι παρεμβάλοσι προσκόμματα εἰς

τό ἔργον ἡμῶν, παρά τό τέλος ἡμῶν, οἵτινες ἐδημιούργησαμεν τό ἔργον τοῦτο. *Καταδικάζομεν εἰς θάνατον τοὺς μασῶνους κατά τρόπον τοιοῦτον, ὥστε οὐδεὶς, πλην τῶν ἀδελφῶν των, δύναται νά ὑποπτευθῆ τι, οὔτε καί αὐτά τά ἴδια θύματα τῶν καταδικῶν μας ἀποθνήσκουσιν ὅλοι, ὅταν τοῦτο εἶναι ἀναγκαῖον, ὡς ἀπό φυσικὴν ἀσθένειαν....* Αὕτη αὕτη ἡ Ἀδελφότης γνωρίζουσα τό τοιοῦτον, δέν τολμᾷ νά διαμαρτυρηθῆ. Τά μέτρα ταῦτα ἐξωλόθρευσαν ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ μασωνισμοῦ πᾶν σπέρμα διαμαρτυριῶν. Ἐνῶ κηρύσσομεν εἰς τοὺς Χριστιανούς τόν φιλελευθερισμόν, συγκρατοῦμεν τόν λαόν καί τοὺς πράκτοράς μας εἰς πλήρη ὑπακοήν.

Διὰ τῆς ἐπιρροῆς μας ἡ ἐκτέλεσις τῶν νόμων τῶν Χριστιανῶν ἔχει περιορισθῆ εἰς τό ἐλάχιστον. Τό γόητρον τῶν νόμων ὑποσκάπτεται διὰ τῶν φιλελευθέρων ἐρμηνειῶν ἃς ἔχομεν εἰσαγάγει εἰς αὐτούς. Εἰς τὰς ἐξουσίας καί εἰς τὰ ζητήματα πολιτικῆς καί ἀρχῶν, τὰ δικαστήρια ἀποφασίζουσιν ὅ,τι προδιαγράφομεν εἰς αὐτά, ἀντιλαμβάνονται τά πράγματα ὑπό τὴν ἄποψιν ὑπό τὴν ὁποίαν τοῖς τά παρουσιάζομεν. Χρησιμοποιοῦμεν πρός τοῦτο τὴν μεσολάβησιν προσώπων πρός ἃ νομίζει τις ὅτι οὐδέν κοινόν ἔχομεν, τὴν γνώμην τῶν ἐφημερίδων καί ἄλλα μέσα ἀκόμη. Καί αὐτοὶ οἱ γερουσιασταὶ ὡς καί ἡ ἀνωτέρα διοίκησις παραδέχονται τυφλῶς τὰς συμβουλὰς μας. Τό καθαρῶς ζφῶδες πνεῦμα τῶν Χριστιανῶν δέν εἶναι ἱκανόν ν' ἀναλύσῃ καί νά παρατηρήσῃ, καν, καί ἀκόμη περισσότερον ἵνα προῖδῃ εἰς τί δύναται νά καταλήξῃ ἡ ὑπό ὄρισμένην τινά μορφήν παρουσιάσις τοῦ ζητήματος.

Ἐν τῇ διαφορᾷ ταύτῃ τῆς ἰκανότητος περί τό σκέπτεσθαι μεταξύ τῶν Χριστιανῶν καί ἡμῶν ἀντιλαμβάνεται τις εὐκρινῶς τήν σφραγίδα τῆς ἐκλογῆς ἡμῶν καί τό ἀνθρωπιστικόν ἡμῶν σῆμα. Τό πνεῦμα τῶν Χριστιανῶν εἶναι ἐνστικτώδες, ζῶδες. Βλέπουν, ἀλλά δέν βλέπουν καί οὔτε ἐφευρίσκουν (ἐκτός ὑλιστικῶν πραγμάτων). Ἐκ τούτου φαίνεται καθαρά ὅτι αὕτη ἡ φύσις προώρισεν ἡμᾶς ὅπως διοικήσωμεν τόν κόσμον.

Ὅταν θά ἐπιστῇ ὁ καιρός νά κυβερνήσωμεν φανερώς καί νά δείξωμεν τ' ἀγαθά τῆς διοικήσεώς μας, θά ἐπανιδρύσωμεν ὄλας τάς νομοθεσίας. Οἱ νόμοι μας θά εἶναι σύντομοι, σαφεῖς, ἀκλόνητοι, ἄνευ σχολίων, ὥστε ἕκαστος νά δύναται εὐκόλως νά τούς μανθάνῃ. Τό δεσπόζον χαρακτηριστικόν τῶν νόμων τούτων θά εἶναι ἡ ὑπακοή εἰς τάς ἀρχάς ἐξικνουμένη εἰς βαθμόν μεγαλειώδη. Τότε ὄλαι αἱ καταχρήσεις θά ἐξαφανισθῶσι συνεπεία τῆς εὐθύνης ὄλων μέχρι καί τοῦ τελευταίου ἐναντι τῆς ἀνωτέρας ἐξουσίας τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ πολιτεύματος. Αἱ καταχρήσεις ἐξουσίας τῶν κατώτερων ὑπαλλήλων θά τιμωρῶνται τόσον αὐστηρῶς, ὥστε οὐδεὶς θά τολμήσῃ ν' ἀναμετρήσῃ τήν δύναμίν του. Θά παρακολουθῶμεν μέ ἀκαμπτον βλέμμα πᾶσαν πρᾶξιν διοικητικὴν μηχανῆς, διότι ἡ παράλυσις τῆς διοικήσεως προκαλεῖ παγκόσμιον παράλυσιν. Πᾶσα περίπτωσις παρανομίας ἢ καταχρήσεως θά τιμωρῆται παραδειγματικῶς. Ἡ δωροδοκία καί ἡ ἀλληλέγγυος συνενοχία μεταξύ τῶν ὑπαλλήλων τῆς Διοικήσεως θά ἐξαφανισθῶσι μετά τά πρῶτα παραδείγματα αὐστηροτάτης τιμωρίας. Ἡ αἴγλη τῆς ἀρχῆς μας ἀ-

παιτεῖ ἀποτελεσματικὰς τιμωρίας, δηλαδή σκληρὰς, διὰ τήν ἐλαχίστην παράβασιν τῶν νόμων, διότι πᾶσα παράβασις θίγει τό γόητρον τῆς ἀνωτέρας ἀρχῆς. Ὁ καταδικασθεὶς, ἔστω καί ἂν τιμωρηθῇ αὐστηρότερον διὰ τό σφάλμα του, θά πέσῃ ὡς στρατιώτης ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς διοικητικῆς μάχης διὰ τήν Ἀρχήν, τοὺς Νόμους καί τάς Θεωρίας, ἅτινα δέν ἐπιτρέπουν ὅπως τό ἰδιωτικόν συμφέρον ὑπερισχύῃ τῆς δημοσίας λειτουργίας ἔστω καί ἐκ μέρους ἐκείνων, οἵτινες διευθύνουσι τό ἄρμα τῆς κοινωνίας.

Οἱ δικασταὶ μας γνωρίζουσιν ὅτι, θέλοντες νά καυχηθῶσι δι' ἀνόητόν τινα εὐσπλαγχνίαν, παραβιάζουσι τόν Νόμον τῆς δικαιοσύνης, ἡ ὁποία συνεστήθη ἵνα συγκρατῆ τοὺς ἀνθρώπους, τιμωροῦσα τά σφάλματα καί οὐχὶ διὰ νά δεικνύῃ ὁ δικαστής τήν ψυχικὴν του ἀγαθότητα. Ἐπιτρέπεται νά ἐπιδεικνύῃ τις τά προτερήματα ταῦτα ἐν τῷ ἰδιωτικῷ βίῳ, οὐχὶ ὁμῶς καί ἐπὶ τοῦ δημοσίου ἐδάφους, τό ὁποῖον εἶναι ἡ βάση τῆς διαπαιδαγωγήσεως τοῦ ἀνθρωπίνου βίου.

Τό δικαστικόν μας προσωπικόν δέν θά ὑπηρετῇ πέραν τῶν 55 ἐτῶν, πρῶτον μέν διότι οἱ γέροντες ἐπιμένουσι μετά περισσοτέρου πείσματος εἰς τάς προεσχηματισμένας γνώμας των καί εἶναι ὀλιγώτερον ἐπιδεκτικοὶ ὑπακοῆς ἐπὶ τῶν νέων διατάξεων, δεύτερον δέ διότι θά μᾶς ἐπιτρέπη ν' ἀνανεώσωμεν εὐκολώτερον τό προσωπικόν, ὅπερ οὕτω θά ὑποτάσσεται καλλίτερον εἰς ἡμᾶς. Ἐκεῖνος ὅστις θά θέλῃ τήν διατήρησιν τῆς θέσεώς του θά ὑπόκειται εἰς τυφλὴν ὑπακοὴν διὰ νά εἶναι ἄξιος τῆς εὐνοίας ταύτης.

Ἐν γένει οἱ δικασταὶ μας θά ἐκλέγωνται ὑφ' ἡ-

μῶν μόνον μεταξύ ἐκείνων, οἵτινες θά γνωρίζωσι καλῶς ὅτι ἡ ἀποστολή των εἶναι νά ἐφαρμόζωσι τοὺς νόμους καί νά τιμωρῶσι καί ὄχι νά δεικνύωσι γενναιοφροσύνην πρὸς ζημίαν τοῦ Κράτους, ὅπως φαντάζονται σήμερον οἱ Χριστιανοί. Αἱ προαγωγαί θά χρησιμεύσωσιν ἐπίσης διὰ τὴν διάλυσιν τῆς συνεκτικῆς συναδελφικῆς ἀλληλεγγύης καί θά ὠθήσωσιν οὕτω ὄλους εἰς τό ν' ἀφοσιωθῶσιν εἰς τὰ συμφέροντα τῆς Κυβερνήσεως ἐξ ἧς θά ἐξαρτᾶται ἡ τύχη των. Ἡ νέα γενεά τῶν δικαστῶν θά ἐκπαιδευθῇ κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νά μὴ παραδέχεται καταχρήσεις, θιγούσας τὴν καθεστηκυῖαν τάξιν εἰς τὰς μεταξὺ ἡμῶν καί τῶν ὑπηκόων μας σχέσεις.

Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας οἱ χριστιανοὶ δικασταί, ἐπειδὴ δέν ἔχουσιν ἀκριβῆ ἀντίληψιν τοῦ προορισμοῦ των, δεικνύουσιν ἐπιείκειαν εἰς ὅλα τὰ ἐγκλήματα καί τοῦτο διότι οἱ σήμερον κυβερνῶντες, διορίζοντες τοὺς δικαστάς εἰς τ' ἀξιώματά των δέν λαμβάνουσι φροντίδα ἵνα τοῖς ἐμπνεύσωσι τό αἶσθημα τοῦ καθήκοντος καί τὴν συνείδησιν τοῦ ἔργου ὅπερ θ' ἀξιώσωσι παρ' αὐτῶν.

Ὅπως τὰ θηρία ἀποστέλλουσι τὰ μικρά των εἰς ἀναζήτησιν λείας, οὕτω καί οἱ χριστιανοὶ τοποθετοῦσι τοὺς ὑπηκόους των εἰς θέσεις προσοδοφόρους χωρὶς κἄν νά σκεφθῶσι νά ἐξηγήσωσιν εἰς αὐτοὺς τόν λόγον ὑπάρξεως τῆς θέσεως ταύτης. Ἐνεκα τούτου αἱ Κυβερνήσεις των καταστρέφονται διὰ τῶν ἰδίων των δυνάμεων, διὰ τῶν πράξεων τῆς ἰδίας των διοικήσεως.

Ἄς ἐξαγάγωμεν λοιπόν ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν πράξεων τούτων ἓν ἐπὶ πλέον δίδαγμα διὰ τό

πολίτευμά μας. Θά ἐξοβελίσωμεν τόν φιλελευθερισμόν ἀπὸ ὅλας τὰς σπουδαίας θέσεις τῆς διοικήσεώς μας ἐκ τῶν ὁποίων θά ἐξαρτᾶται ἡ μόρφωσις τῶν ὑποτελῶν μας κατὰ τόν ἐπιβαλλόμενον τρόπον τῆς κοινωνικῆς μας τάξεως. Θά γίνωνται δεκτοὶ εἰς τὰς θέσεις ταύτας ἐκεῖνοι μόνον τοὺς ὁποίους θά ἔχωμεν διαπαιδαγωγῆσει ἡμεῖς οἱ ἴδιοι διὰ τὴν διοικητικὴν ἐξουσίαν. Δύναται τις νά μᾶς παρατηρήσῃ ὅτι ἡ ἀποπομπή τῶν παλαιῶν ὑπαλλήλων θά στοιχίσῃ ἀκριβὰ εἰς τό θησαυροφυλάκιον. Θ' ἀπαντήσωμεν εἰς τοῦτο ὅτι πρῶτον μὲν θά ἐξεύρωμεν δι' αὐτοὺς μίαν ἰδιωτικὴν ὑπηρεσίαν ἀντὶ τῆς δημοσίας τοιαύτης τὴν ὁποίαν θά χάσωσι· δεύτερον δέ ὅτι ἐφ' ὅσον ὄλος ὁ χρυσὸς τοῦ κόσμου θά εἶναι συγκεντρωμένος εἰς χεῖράς μας, ἡ Κυβέρνησις μας δέν θά φοβῆται τὰς ὑπερβολικὰς δαπάνας.

Ἡ ἀπολυταρχία μας θά εἶναι συνεπὴς καθ' ὅλα. Διὰ τοῦτο δέ τό μέγα θέλημά μας θά εἶναι σεβαστόν καί ὅ,τι θά διατάττωμεν θά ἐκτελεῖται ἄνευ ἀντιρρήσεων. Δέν θά λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν οὐδένα ψίθυρον, οὐδεμίαν δυσαρέσκειαν καί θά καταπνίγῃ διὰ παραδειγματικῆς τιμωρίας πᾶσαν ἐξέγερσιν.

Θά καταργήσωμεν τό δικαίωμα τῆς ἀναιρέσεως τὴν ὁποίαν θά διατηρήσωμεν ἡμεῖς μόνον οἱ κυβερνῶντες, διότι δέν πρέπει νά ἐπιτρέψωμεν νά σχηματίσῃ ὁ λαὸς τὴν ἰδέαν ὅτι εἶναι δυνατόν νά ἐξεδῶθῃ ἄδικός τις ἀπόφασις παρὰ δικαστῶν διορισθέντων ὑφ' ἡμῶν. Ἄν συνέβαινε τοιοῦτον τι, θ' ἀκυρώσωμεν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι τὴν ἀπόφασιν, τιμωροῦντες ὁμῶς τόσον παραδειγματικῶς τόν δικαστήν, ὅστις δέν ἀντελήφθη τό καθῆκόν του καί τόν προορισμόν

του, ὥστε οὐδέποτε πλέον νά ἐπαναληφθῶσι τοιαῦται περιπτώσεις. Ἐπαναλαμβάνω καί πάλιν ὅτι θά γνωρίζωμεν καί τήν μικροτέραν λεπτομέρειαν τῆς διοικήσεώς μας καί ὅτι ἀρκεῖ μόνον νά ἐπαγρυπνῶμεν ἵνα μένη ὁ λαός εὐχαριστημένος ἀπό ἡμᾶς, διότι θά εὐρίσκεται ἐν δικαίῳ ἀπαιτῶν ἀπό καλήν Κυβέρνησιν καλόν ὑπάλληλον.

Ἡ Κυβέρνησίς μας θά ἔχη τήν ὄψιν Πατριαρχικῆς καί Πατρικῆς ἐπιτροπείας ἐκ μέρους τοῦ Κυβερνήτου μας. Ὁ λαός μας καί οἱ ὑπήκοοί μας θά βλέπωσιν ἐν τῷ προσώπῳ του πατέρα ὅστις μεριμνᾷ περὶ ὅλων τῶν ἀναγκῶν, περὶ ὅλων τῶν πράξεων, περὶ ὅλων τῶν ἀμοιβαίων σχέσεων τῶν ὑπηκόων μεταξύ ἀλλήλων καί τῆς Κυβερνήσεως. Τότε θά ἐμποτισθῶσιν ἐπί τοσοῦτον ὑπό τῆς σκέψεως ὅτι ἐφ' ὅσον θέλουσι νά ζῶσιν ἐν εἰρήνῃ καί ἡσυχίᾳ, εἶναι ἀδύνατον ν' ἀπορρίψωσι τήν κηδεμονίαν καί τήν καθοδήγησιν ταύτην, ὥστε θ' ἀναγνωρίσωσι τήν ἀπολυταρχίαν τῆς Κυβερνήσεώς μας μετά σεβασμοῦ προσεγγίζοντος τήν λατρείαν, ἰδίως ὅταν θά πεισθῶσιν ὅτι ἡ ἐξουσία αὐτῆς δέν ἀντικαθίσταται ὑπό τῆς τοιαύτης τῶν ὑπαλλήλων της, οἵτινες ἐκτελοῦσι τυφλῶς τὰς ὁδηγίας της. Θά εἶναι κατηχαριστημένοι, διότι θά ἔχωμεν κανονίσει τὰ πάντα ἐν τῇ ζωῇ των, ὅπως οἱ φρόνιμοι γονεῖς, οἵτινες θέλουσι ν' ἀναθρέψωσι τὰ τέκνα των εἰς τό αἶσθημα τοῦ καθήκοντος καί τῆς ὑπακοῆς. Διότι οἱ λαοί, ἀναφορικῶς πρὸς τὰ μυστικά της πολιτικῆς μας, εἶναι παιδία αἰωνίως ἀνήλικα ὅπως καί αἱ Κυβερνήσεις των....

Ὅπως βλέπετε, βασιζῶ τόν Δεσποτισμόν μας ἐπί τοῦ δικαίου καί τοῦ καθήκοντος. Τό δι-

καίωμα τοῦ ἀπαιτεῖν τήν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος εἶναι τό πρότιστον δικαίωμα Κυβερνήσεως, ἥτις φέρεται πατρικῶς πρὸς τοὺς ὑπηκόους της. Κέκτηται τό δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου καί ὀφείλει νά τό χρησιμοποιήσῃ διὰ νά κατευθύνῃ τήν ἀνθρωπότητα πρὸς τήν ὑπό τῆς φύσεως καθωρισμένην τάξιν, τήν ὑπακοήν. Τό πᾶν ἐν τῷ κόσμῳ ὑπακούει ἂν ὄχι εἰς τοὺς ἀνθρώπους, τοῦλάχιστον εἰς τὰς περιστάσεις ἢ εἰς τήν ἰδίαν αὐτοῦ φύσιν, καί ἐν πάσῃ περιπτώσει εἰς τόν ἰσχυρότερον. Ἄς καταστῶμεν λοιπόν οἱ ἰσχυρότεροι, ἵνα ἐπιτύχωμεν τό ἀγαθόν.

Πρέπει νά γνωρίζωμεν νά θυσιάζωμεν ἀδιστακτως μεμονωμένα τινά ἄτομα, παραβιάζοντες τήν καθεστηκυῖαν τάξιν, διότι ἐν τῇ παραδειγματικῇ τιμωρίᾳ τοῦ κακοῦ, ὑπάρχει μεγάλη μορφωτικὴ δύναμις.

Ἐάν ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ θέσῃ ἐπὶ τῆς Ἰερῶς του κεφαλῆς τό στέμμα ὅπερ θά προσφέρῃ εἰς αὐτόν ἡ Εὐρώπη, θ' ἀποβῇ ὁ Πατριάρχης τοῦ Κόσμου. Τ' ἀναγκαιοῦντα θύματα, ἅτινα λόγῳ τῆς χρησιμότητός των θά θυσιάσῃ, οὐδέποτε θά φθάσωσι τόν ἀριθμόν τῶν θυμάτων τῶν προσφερθέντων, ἐπὶ αἰῶνας, εἰς τήν μανίαν τῶν μεγαλείων ὑπό τῆς ἀντιζηλείας τῶν Χριστιανικῶν Κυβερνήσεων.

Ὁ Βασιλεὺς μας θά εὐρίσκεται εἰς διαρκῆ ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ λαοῦ. Θ' ἀπευθύνῃ πρὸς αὐτόν ἀπό τοῦ βήματος λόγους τοὺς ὁποίους πάραυτα ἡ φήμη θά φέρῃ ἀνά τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ: Τά Πανεπιστήμια καθιστάμενα ἀκίνδυνα. Ἡ ἀντικατάστασις τοῦ κλασικισμοῦ. Ἡ μόρφωσις καί τό ἐπάγγελμα. Κήρυξις τῆς ἐξουσίας «τοῦ κυβερνήτου» εἰς τὰς σχολάς. Κατάργησις τῆς ἐλευθέρου ἐκπαίδευσως. Αἱ νέαι θεωρίαι. Ἡ ἀνεξαρτησία τῆς σκέψεως. Ἡ διδασκαλία διά τῶν παραστάσεων.

Ἐν σκοπῷ τοῦ νά καταστρέψωμεν πᾶσαν ξένην πρός ἡμᾶς συγκεντρωτικὴν δύναμιν, θά καταργήσωμεν τὰ Πανεπιστήμια, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὸν πρῶτον σταθμὸν τοῦ Συγκεντρωτισμοῦ, καί θά ἰδρῶσωμεν νέα τοιαῦτα ὑπὸ νέαν μορφήν. *Οἱ Πρυτάνεις τῶν καὶ οἱ καθηγηταὶ τῶν θά προπαρασκευάζονται μυστικῶς διά τὸ ἔργον τῶν διὰ μυστικῶν καὶ λεπτομερῶν προγραμμάτων ἐνεργείας καὶ πράξεων, ἐκ τῶν ὁποίων δέν θά δύνανται νά παρεκκλίνωσιν οὐδέ κατά κεραίαν. Θά διορίζωνται μέ ἐντελῶς ἰδιαίτερον προσοχὴν καί θά ἐξαρτῶνται ἐξ ὀλοκλήρου ἐκ τῆς Κυβερνήσεως.*

Ἀποκλείομεν ἐκ τῆς διδασκαλίας τὸ πολιτικὸν δίκαιον, ὡς καί πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὰ πολιτικὰ ζητήματα. Τὰ ζητήματα ταῦτα θά διδάσκωνται μόνον εἰς δεκάδας τινὰς προσώπων ἐκλεγομένων λόγῳ ἐξεχόντων προσόντων.

Ἐκ τῶν πανεπιστημίων δέν πρέπει ν' ἀποφωτισθῶσι παιδάρια συντάσσοντα συνταγματικά νομοσχέδια καθ' ὃν τρόπον θά συνέθετον κωμωδίας ἢ τραγωδίας καί ἀσχολούμενα με πολιτικὰ ζητήματα ἀπὸ τὰ ὁποῖα καί οἱ γονεῖς τῶν ἀκόμη δέν ἀντιλαμβάνονται. Ἡ κακὴ γνῶσις τὴν ὁποῖαν οἱ περισσότεροι τῶν ἀνθρώπων ἔχουσι περὶ τῶν πολιτικῶν ζητημάτων δημιουργεῖ οὐτοπιστάς καί κακοὺς πολίτας. Δύνασθε καί μόνοι σας ν' ἀντιληφθῆτε εἰς ποῖαν κατάστασιν ἔφερε τοὺς Χριστιανοὺς ἡ γενικὴ μόρφωσις τῶν. Ἡναγκάσθημεν νά εἰσαγάγωμεν εἰς τὴν μόρφωσιν τῶν ὅλας τὰς ἀρχὰς αἰτινας τόσον καλῶς ἐξησθένησαν τὴν κοινωνικὴν τῶν τάξιν. Ὅταν θά εὐρισκώμεθα ὁμῶς ἐν τῇ ἀρχῇ θ' ἀποκλείσωμεν ἀπὸ τὴν ἐκπαίδευσιν πᾶν ὅ,τι δύναται νά προκαλέσῃ ταραχὰς καί θά δημιουργήσωμεν ἀπὸ τὴν νεολαίαν παῖδας ὑπακούοντας εἰς τοὺς Νόμους καί ἀγαπῶντας τὸν κυβερνήτην αὐτοῦ ὡς ἐν στήριγμα καί ἐλπίδα εἰρήνης καί εὐτυχίας.

Θ' ἀντικαταστήσωμεν τὸ Κλασικισμὸν, καθὼς καί πᾶσαν μελέτην τῆς ἀρχαίας Ἱστορίας, ἥτις παρασκευάζει περισσότερα κακά παρά καλά παραδείγματα, διὰ τῆς μελέτης τοῦ προγράμματος τοῦ μέλλοντος. Θά διαγράψωμεν ἀπὸ τὴν μνήμην τῶν ἀνθρώπων ὅλα τὰ μὴ εὐχάριστα εἰς ἡμᾶς γεγονότα τῶν παρελθόντων αἰώνων, διατηροῦντες ἐξ αὐτῶν μόνον ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ζωγραφίζουσι τὰ σφάλματα τῶν χριστιανικῶν κυβερνήσεων. Ὁ πρακτικὸς βίος τῆς φυσικῆς Κοινωνικῆς Τάξεως, αἱ σχέσεις τῶν ἀνθρώπων μεταξύ τῶν, ἢ μὴ ὑποχρέωσις τοῦ ἀποφεύγειν τὰ κακά ἐγωϊστικὰ παραδείγματα τὰ ὁποῖα

σπείρουσι τόν σπόρον τοῦ κακοῦ καί ἄλλα ὅμοια παιδαγωγικοῦ χαρακτήρος παραδείγματα θά εἶναι εἰς τήν πρώτην γραμμῆν τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ προγράμματος, ὅπερ θά διαφέρει δι' ἕκαστον ἐπάγγελμα καί ἐν οὐδεμιᾷ, προφάσει θά γενικεῦθῃ τήν ἐκπαίδευσιν. Ὁ τρόπος οὗτος τῆς θέσεως τοῦ ζητήματος ἔχει ὅλως ἰδιαιτέραν σπουδαιότητα.

Ἐκάστη κοινωνική τάξις ὀφείλει νά διαπαιδαγωγῆται ἐντός αὐστηρῶς καθωρισμένων ὁρίων, ἀναλόγως τοῦ προορισμοῦ ἢ τῆς ἐργασίας, διά τά ὅποια προώρισται. *Αἱ τυχόν μεγαλοφυῖαι κατόρθωσαν καί θά κατορθώσουν πάντοτε νά διολισθαίνωσιν ἀπό τάξεως εἰς τάξιν. Τό νά ἐπιτραπῇ ἢ εἰς ξένας κλάσεις διείσδυσις ἀτόμων ἀνευ ἀξίας καί ἢ παρ' αὐτῶν κατάληψις θέσεων, αἵτινες λόγῳ γεννήσεως καί ἐπαγγέλματος, ἀνήκουσιν εἰς τάς κλάσεις ταύτας, ἐνεκα αὐτῶν τῶν ἐξαιρετικῶν περιστάσεων, εἶναι ἀληθῆς τρέλλα. Γνωρίζετε εἰς τί κατέληξε τό τοιοῦτον παρά τοῖς χριστιανοῖς οἱ ὅποιοι ἐπέτρεψαν τόν δεινόν τοῦτον παραλογισμόν.*

Ἴνα ἡ Κυβέρνησις καταλάβῃ τήν ἀρμόζουσαν αὐτῇ θέσιν εἰς τάς καρδίας καί τά πνεύματα τῶν ὑπηκόων τῆς, ὀφείλει, ἐφ' ὅσον θά διαρκῆ νά διδάσκῃ εἰς ὅλον τόν λαόν ἐν τοῖς σχολείοις καί ταῖς Δημοσίαις πλατεῖαις ποία εἶναι ἡ σπουδαιότης αὐτῆς, ποῖα τά καθήκοντά τῆς, διά τίνος μέσου ἢ δραστηριότης τῆς φέρει τό καλόν τοῦ λαοῦ.

Θά καταργήσωμεν πᾶσαν ἐλευθέραν μόρφωσιν. Οἱ φοιτηταί θά ἔχωσι τό δικαίωμα νά συναθροίζωνται μετά τῶν γονέων των εἰς τά σχολικά Ἰδρύματα ὅπως εἰς τάς Λέσχας. Κατά τάς συγκεντρώσεις ταύ-

τας καί κατά τάς ἑορτάς οἱ καθηγηταί θά κάμνωσι διαλέξεις δῆθεν ἐλευθέρας περί τῶν σχέσεων τῶν ἀνθρώπων πρός ἀλλήλους, περί τῶν Νόμων τῆς μιμήσεως, περί τῶν ὑπό τοῦ ἀνευ ὁρίων ἀνταγωνισμοῦ προκαλουμένων κακῶν, τέλος περί τῆς φιλοσοφίας τῶν νέων θεωριῶν, τῶν ἀγνώστων εἰσέτι εἰς τόν κόσμον. Τάς θεωρίας αὐτάς θά ἀναγάγωμεν εἰς δόγμα καί θά τάς χρησιμοποιήσωμεν πρός τόν σκοπόν τοῦ νά φέρωμεν τοὺς ἀνθρώπους εἰς τήν Πίστιν μας. Ὅταν θά τελειώσω τήν ἐκθεσιν τοῦ προγράμματος ἐνεργείας μας ἐν τῷ παρόντι καί τῷ μέλλοντι, θά σᾶς εἶπω τάς βάσεις τῶν θεωριῶν τούτων.

Ἐν ὀλίγοις γνωρίζοντες ἐκ τῆς πείρας πολλῶν αἰῶνων, ὅτι οἱ ἀνθρωποὶ ζῶσι καί διευθύνονται ὑπό ἰδεῶν καί ὅτι αἱ ἰδέαι αὗται μεταδίδονται εἰς αὐτοὺς διά μορφώσεως διδομένης μετά ἴσης καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας ἐπιτυχίας, ἀλλά μέ διαφορετικά, ἐννοεῖται, μέσα θ' ἀπορροφήσωμεν καί θά προσαρμόσωμεν πρός τό συμφέρον μας τάς τελευταίας ἀναλαμπάς τῆς ἐλευθέρας σκέψεως τήν ὁποίαν ἀπό μακροῦ χρόνου ἤδη κατευθύνομεν πρός τά πράγματα καί ἰδέας αἵτινες μᾶς χρειάζονται. Τό σύστημα τῆς καταπνίξεως τῆς σκέψεως ἐτέθη ἤδη ἐν ἐφαρμογῇ διά τῆς μεθόδου ἣτις ἐκλήθη «*διδασκαλία δι' εἰκόνων*» καί ἣτις θά μεταβάλῃ τοὺς χριστιανούς εἰς πειθήνια ζῶα μή σκεπτόμενα καί ἀναμένοντα τήν δι' εἰκόνων παράστασιν τῶν πραγμάτων διά νά τά ἀντιληφθῶσιν....

Εἰς τήν Γαλλίαν εἰς ἐκ τῶν καλλιτέρων πρακτόρων μας ὁ Bourgeois, ἐκήρυξεν ἤδη τό νέον πρόγραμμα τῆς δι' εἰκόνων ἐκπαιδεύσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ: Τό δικηγορικόν ἐπάγγελμα. Ἡ ἐπιρροή τῶν Χριστιανῶν ἱερέων. Ἡ ἐλευθερία τῆς συνειδήσεως. Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. Πατριάρχης καὶ Πάπας. Μέσα πάλης κατὰ τῆς ὑφισταμένης Ἐκκλησίας. Προβλήματα τοῦ συγχρόνου τύπου. Ὁργάνωσις τῆς ἀστυνομίας. Ἡ ἐθελοντικὴ Ἀστυνομία. Ἡ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ προτύπου τῆς ἰουδαϊκῆς κοινωνίας κατασκοπεία. Αἱ καταχρήσεις τῆς ἐξουσίας.

Τό δικηγορικόν ἐπάγγελμα δημιουργεῖ ἀνθρώπους ψυχρούς, σκληρούς, πείσμονας καὶ ἀνευ ἀρχῶν, οἵτινες ἐν πάσῃ περιπτώσει παραμένουσιν ἐντὸς ἀπροσώπου καὶ καθαρῶς νομικοῦ ἐπιπέδου. Συνειθίζουσι νὰ ἐκμεταλλεύωνται τὰ πάντα πρὸς ὄφελος τῆς ὑπερασπίσεως, καὶ ὄχι πρὸς τό κοινωνικόν καλόν. Δέν ἀποποιοῦνται γενικῶς καμμίαν ὑπεράσπισιν καὶ προσπαθοῦσι νὰ ἐπιτύχωσι τὴν ἀθώωσιν πάσῃ θυσίᾳ ἐκμεταλλευόμενοι τὰς ἐλαστικότητας τῆς Δικονομίας. Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου θὰ ἐπιτρέπωμεν τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος τούτου ἐντὸς στενῶν ὁρίων καὶ θὰ μεταβάλωμεν τὰ μέλη του εἰς ἐκτελεστικά ὄργανα. Οἱ δικηγόροι ὅπως καὶ οἱ δικασταὶ θὰ στεροῦνται τοῦ δικαίωματος νὰ ἐπικοινωνῶσι μετὰ τῶν ὑποδίκων· θὰ λαμβάνωσι τὰς δι-

καστικὰς ὑποθέσεις, θὰ τὰς ἀναλύωσι κατὰ τὰ ὑπομνήματα καὶ τὰ στοιχεῖα τῶν δικαστικῶν ἀνακρίσεων, θὰ ὑπερασπίζωνται τοὺς πελάτας των μετὰ τὴν πρό τοῦ δικαστηρίου ἀνάκρισιν των καὶ ἀφοῦ διευκρινισθῶσι τὰ γεγονότα. Θ' ἀμοιβῶνται ἀνεξαρτήτως τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ὑπερασπίσεως. Οὕτω θὰ ἔχωμεν ὑπεράσπισιν τιμίαν, ἀμερόληπτον καὶ καθοδηγούμενην ὑπὸ πειστηρίων καὶ οὐχὶ ὑπὸ συμφέροντος. Τό τοιοῦτον θὰ καταπαύσῃ, μεταξύ ἄλλων καὶ τὴν σημερινὴν διαφθοράν τῶν δικαστικῶν Παρέδρων, οἵτινες δέν θὰ συγκατατίθενται πλέον νὰ δίδωσι δίκαιον μόνον εἰς ἐκείνον ὅστις πληρώνει.

Ἐλάβομεν ἤδη μέριμναν νὰ καταστρέψωμεν τὴν ἐπιρροὴν τῆς χριστιανικῆς ἱερατικῆς τάξεως καὶ νὰ προκαλέσωμεν οὕτω τὴν ἀποτυχίαν τῆς ἀποστολῆς τῆς, διότι ἄλλως θὰ ἠδύνατο ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ μᾶς ἐνοχλῆ ἐπὶ πολὺ. Ἡ ἐπιρροή τῆς ἐπὶ τῶν Λαῶν καταπίπτει καθημερινῶς. Ἡ ἐλευθερία τῆς συνειδήσεως ἔχει διακηρυχθῆ ἤδη πανταχοῦ. Ἐλάχιστα συνεπῶς ἔτη ὑπολείπονται ἀκόμη μέχρι τῆς πλήρους καταρρεύσεως τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Εὐκολώτερον ἀκόμη θὰ καταβάλωμεν καὶ τὰς ἄλλας θρησκείας μέ τὰς ὁποίας ὁμως εἶναι ἀκόμη πολὺ ἐνωρίς ν' ἀσχοληθῶμεν. Θὰ περιορίσωμεν τὸν κληρὸν καὶ τοὺς κληρικούς ἐντὸς παισίων τόσον στενῶν, ὥστε ἡ ἐπιρροή των νὰ εἶναι μηδαμινὴ ἐν συγκρίσει πρὸς ἐκείνην τὴν ὁποίαν εἶχον ἄλλοτε.

Ὅταν θὰ ἐπιστῆ ἡ στιγμή νὰ καταστρέψωμεν τελειωτικῶς τὴν Παπικὴν αὐλὴν, ὁ δάκτυλος ἀοράτου χειρός θὰ δείξῃ εἰς τοὺς Λαοὺς τὴν αὐλὴν ταύτην. Ἄλλ' ὅταν οἱ Λαοὶ θὰ ἐπιπέσωσι κατ' αὐτῆς,

θά ἐμφανισθῶμεν ὡς ὑπερασπισταί της, διά νά μή ἐπιτρέψωμεν νά χυθῆ αἷμα. Διά τοῦ ἀντιπερισπασμοῦ τούτου θά διεισδύσωμεν εἰς τό ἐσωτερικόν τοῦ φρουρίου ὁπόθεν δέν θά ἐξέλθωμεν εἰμή ὅταν τό καταστρέψωμεν καθ' ὄλοκληρίαν.

Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων θά εἶναι ὁ ἀληθής Πάπας τῆς Οἰκουμένης ὁ Πατριάρχης τῆς διεθνούς Ἐκκλησίας.

Ἐφ' ὅσον ὁμως ἡ νεολαία, δέν ἔχει ἀνατραφῆ εἰσέτι μέ τās νέας μεταβατικὰς δοξασίας κατ' ἀρχάς καί μέ τās δικάς μας κατόπιν δέν θά θίξωμεν φανερά τās ὑπαρχούσας Ἐκκλησίας, ἀλλά θά ἀγωνισθῶμεν ἐναντίον αὐτῶν διά τῆς κριτικῆς καί τῆς διεγέρσεως διχονοιῶν.

Ἐν γένει ὁ σύγχρονος τύπος μας θά ἀποκαλύπτῃ τās ὑποθέσεις τοῦ Κράτους, τās θρησκείας, τήν ἀνικανότητα τῶν χριστιανῶν, καί πάντα ταῦτα μέ τās πλέον κακοήθεις λέξεις διά νά τοὺς δυσφημήσῃ παντοιοτρόπως, ὅπως μόνον ἡ μεγαλοφυῆς φυλή ἡμῶν γνωρίζει νά πράττῃ.

Τό πολίτευμά μας θά εἶναι ἡ ἐνσάρκωσις τῆς βασιλείας τοῦ Βίχπου, ὁ ὁποῖος θά εἶναι τό σύμβολόν μας. Δι' ἐκάστης ἐκ τῶν ἐκατὸν χειρῶν μας θά κρατῶμεν καί ἓν ἐλατήριον τῆς κοινωνικῆς μηχανῆς. Θά ἀντιλαμβανώμεθα τὰ πάντα ἄνευ τῆς βοήθειας τῆς ἐπισήμου Ἀστυνομίας, ἥτις, ὅπως τήν ἔχομεν διοργανώσει διά τοὺς χριστιανοὺς, ἐμποδίζει σήμερον τās Κυβερνήσεις νά βλέπωσιν.

Εἰς τό πρόγραμμά μας τό τρίτο τῶν ὑπηκόων μας θά ἐπιβλέπωσι τοὺς ἄλλους ἐκ καθήκοντος, διά νά ὑπηρετήσωσιν ἐκουσίως τό Κράτος. Δέν θά θεω-

ρῆται τότε ἄτιμον τό νά εἶναι τις κατάσκοπος καί καταδότης· ἀπεναντίας αὐτό θά εἶναι ἐπαινετόν, αἱ ἀβάσιμοι ὁμως καταγγελίαι θά τιμωρῶνται σκληρῶς, ἵνα μή γίνεταί κατάχρησις τοῦ δικαιώματος τούτου.

Οἱ πράκτορές μας θά λαμβάνωνται ἐξ ἴσου ἐκ τῆς ἀνωτέρας κοινωνίας ὅσον καί ἐκ τῶν κατωτέρων τάξεων, ἐκ τοῦ κύκλου τῆς διοικητικῆς τάξεως, ἥτις διασκεδάζει καί μεταξύ τῶν ἐκδοτῶν, τυπογράφων, βιβλιοπωλῶν, ὑπαλλήλων, ἐργατῶν, ἀμαξηλατῶν, θαλαμηπόλων κλπ....

Ἡ ἐστερημένη δικαιωμάτων ἀστυνομία μή ἐξουσιοδοτουμένη νά ἐνεργῆ αὐτὴ ἡ ἰδία, καί ἐπομένως ἄνευ δυνάμεως, θά μαρτυρῆ μόνον καί θά καταγγέλλῃ· ἡ ἐξακρίβωσις τῶν καταθέσεων της καί οἱ συλλήψεις θά ἐξαρτῶνται ἐξ ὑπευθύνου ὁμίλου ἐλεγκτῶν τῶν ἀστυνομικῶν ὑποθέσεων· αὐταὶ αὐταὶ αἱ συλλήψεις θά ἐνεργῶνται ὑπὸ τῆς Χωροφυλακῆς καί τῆς δημοτικῆς Ἀστυνομίας. Ὁ μὴ ἀναφέρων ὅ,τι εἶδεν ἢ ἤκουσεν ἀναφορικῶς πρὸς πολιτικά ζητήματά των, θά θεωρῆται ἐξ ἴσου ἔνοχος συμμετοχῆς καί ἀποκρύψεως ὡς ἐάν ἀπεδεικνύετο ὅτι διέπραξε τὰ δύο ταῦτα ἐγκλήματα.

Ὅπως σήμερον οἱ ἀδελφοί μας εἶναι ὑποχρεωμένοι, ὑπ' ἰδίαν αὐτῶν εὐθύνην, νά καταγγέλλωσιν εἰς τὴν κοινότητάν των τοὺς ἀποστάτας, ἢ τὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα ἀναλαμβάνουσι τι ἐναντίον τῆς κοινότητός των, οὕτω καί εἰς τό παγκόσμιον Κράτος μας θά εἶναι ὑποχρεωμένοι πάντοτε οἱ ὑπήκοοί μας νά ἐξηγηρητῶσι τό Κράτος εἰς πᾶσαν περίπτωσιν.

Τοιαύτη τις ὁργάνωσις θά ἐξαφανίσῃ τās κατα-

χρήσεις τῆς ἐξουσίας, τὴν διαφθορὰν καὶ πᾶν ὅ,τι τὰ συμβούλιά μας καὶ αἱ θεωρίαι μας περὶ ὑπερανθρώπων δικαιοματῶν εἰσήγαγον εἰς τὰς συνηθείας τῶν Χριστιανῶν.... Πῶς ἄλλως ὁμως θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἐπιτύχωμεν τὸν πολλαπλασιασμόν τῶν ἀταξιῶν ἐν τῇ διοικήσει των; Διὰ τίνων ἄλλων μέσων;.... Μεταξὺ τῶν σπουδαιότερων τοιούτων εἶναι καὶ τὰ ὄργανα εἰς τὰ ὁποῖα ἔχει ἀνατεθῆ ἡ διατήρησις καὶ ἀποκατάστασις τῆς τάξεως. Εἰς ταῦτα θὰ παρέχωμεν τὴν δυνατότητα ν' ἀναπτύσσωσι καὶ ν' ἀποδεικνύωσι τὰς κακὰς ἐξεις καὶ ἰδιοτροπίας των καὶ νὰ καταχρῶνται ἐπὶ τέλος τῆς δυνάμεώς των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ: Μέτρα ἀσφαλείας. Ἐπιτήρησις τῶν συνομητῶν. Ἡ φανερά φρουρά εἶναι καταστρεπτικὴ διὰ τὴν Ἀρχὴν. Ἡ φρουρά τοῦ Βασιλέως τῶν Ἰουδαίων. Τὸ μυστικὸν γόητρον τῆς ἐξουσίας. Σύλληψις ἐπὶ τῇ ἐλαχίστῃ ὑπονοίᾳ.

Ὅταν θὰ λάβωμεν ἀνάγκην νὰ ἐνισχύσωμεν τὰ μέτρα τῆς ἀστυνομικῆς ἀσφαλείας (ἅτινα φθείρουσι τὰχιστα τὸ γόητρον τῆς ἐξουσίας) θὰ ὑποκινήσωμεν φαινομενικὰς ταραχὰς, ἐκδηλώσεις δυσαρρεσκείας, ἐκφραζομένας ὑπὸ ἐπιτηδείων ρητόρων. Τὰ πρόσωπα, ἅτινα θὰ τρέφωσι τὰ ἴδια αἰσθήματα, θὰ ἐνωθῶσι μὲ αὐτούς. Τοῦτο θὰ μᾶς χρησιμεύσῃ ὡς δικαιολογία διὰ νὰ διατάξωμεν κατ' οἶκον ἐρεύνας καὶ ἐπιτηρήσεις, χρησιμοποιοῦντες πρὸς τοῦτο τοὺς πράκτορας τοὺς ὁποίους ἔχομεν μεταξὺ τῶν χριστιανικῶν ἀστυνομῶν.

Ἐπειδὴ οἱ πλεῖστοι τῶν συνομητῶν ἐνεργοῦσιν ἐξ ἔρωτος πρὸς τὸ ἐπάγγελμα καὶ τὴν φλυαρίαν, δὲν θὰ διαταράσσωμεν αὐτούς πρὶν δράσωσι καθ' οἶον δὴποτε τρόπον· θ' ἀρκεσθῶμεν νὰ εἰσαγάγωμεν ἐντός τοῦ κύκλου των ὄργανα ἐπιτηρήσεως.... Δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν ὅτι τὸ γόητρον τῆς ἐξουσίας

μειοῦται ὅταν ἀνακαλύπτῃ συχνάκις συνομώτας ἐναντίον τῆς. Τό τοιοῦτον ἀποδεικνύει ὁμολογίαν τῆς ἀδυναμίας τῆς, ἢ, ὅπερ, χειρότερον, τό ἄδικον τῆς ὑποστάσεώς τῆς. Γνωρίζετε ὅτι κατεστρέψαμεν τό γόητρον τῶν βασιλευόντων προσώπων τῶν χριστιανῶν διά συχνῶν ἀποπειρῶν διωργανωμένων ὑπό τῶν πρακτόρων μας, τυφλῶν προβάτων τοῦ ποιμνίου μας. Εἶναι εὐκολον νά ἐξωθηταί τις εἰς τό ἐγκλημα διά τινων ἐλευθερίων φράσεων, ἀρκεῖ νά ὑπάρχῃ πολιτική τις χροιά· *θά ἐξαναγκάσωμεν τάς Κυβερνήσεις ν' ἀναγνωρίζωσι τήν ἀδυναμίαν των διά τῶν ἐμφανῶν μέτρων ἀσφαλείας ἅτινα θά λαμβάνωσι καί διά τοῦ τρόπου τούτου θά καταστρέφωμεν τό γόητρον τῆς ἐξουσίας.*

Ἡ κυβέρνησίς μας θά φρουρηταί ὑπό φρουρᾶς σχεδόν ἀδιοράτου, διότι δέν παραδεχόμεθα οὔτε τήν σκέψιν κἄν ὅτι δύναται νά ὑπάρχῃ ἐναντίον αὐτῆς δύναμις τις καθ' ἣς νά μή εἶναι εἰς κατάστασιν νά παλαίσῃ, ὥστε νά εἶναι ὑποχρεωμένη νά κρύπτεται.

Ἐάν παρεδεχόμεθα τήν σκέψιν ταύτην, ὅπως ἔκαμνον καί κάμνουν ἀκόμη οἱ Χριστιανοί, θά υπεγράφομεν τήν εἰς θάνατον καταδίκην ἐάν ὄχι αὐτοῦ τοῦ ἄρχοντος, τοῦλάχιστον τῆς δυναστείας του, ἐν λίαν προσεχεῖ μέλλοντι.

Κατά τά αὐστηρῶς τηρούμενα προσχήματα, ὁ Κυβερνήτης μας δέν θά χρησιμοποιῇ τήν ἐξουσίαν του παρά διά τό καλόν τοῦ λαοῦ καί οὐδαμῶς διά τά προσωπικά ἢ δυναστικά του ὠφελήματα. Ἴδου διατί διά τῆς τηρήσεως τοῦ διακόσμου τούτου ἡ ἐξουσία του θά ἐκτιμᾶται καί θά περισώζηται ἀπό τούς ἰ-

δίους ὑπηκόους του. Θά τόν λατρεύωσιν ἐπί τῇ ιδέᾳ ὅτι ἡ εὐημερία ἐκάστου πολίτου θά ἐξαρτᾶται ἐξ αὐτοῦ, διότι ἐξ αὐτοῦ θά ἐξαρτᾶται ἡ τάξις τῆς κοινωνικῆς οἰκονομίας.

Ἐμφανῆς φρούρησις τοῦ Βασιλέως ἰσοδυναμεῖ μέ ἀναγνώρισιν τῆς ἀδυναμίας τῆς κυβερνητικῆς ὀργανώσεως.

Ὁ βασιλεὺς μας, ὅταν θά εὐρίσκεται μεταξύ τοῦ λαοῦ, θά περιστοιχιζήται πάντοτε ὑπό μεγάλου ἀριθμοῦ ἀνδρῶν καί γυναικῶν, οἵτινες θά ἐκλαμβάνονται ὡς περίεργοι καί θά καταλαμβάνωσι τυχαίως δῆθεν τάς πρώτας σειράς περίξ αὐτοῦ, θά συγκρατῶσι δέ καί τάς σειράς τῶν ἄλλων, διά νά διατηρῶσι τάχα τήν τάξιν. Τοῦτο θά εἶναι παράδειγμα συγκρατήσεως τῆς τάξεως. Ἐάν εὐρεθῇ τις ἐκ τοῦ λαοῦ ἐκλιπαρῶν καί προσπαθῶν νά παρουσιάσῃ ἀναφοράν τινα, διανοίγων δίοδον διά μέσου τῶν γραμμῶν, αἱ πρῶται σειραὶ ὀφείλουσι νά δεχθῶσι τήν ἀναφοράν ταύτην καί ὑπό τά ὄμματα του νά παραδώσωσιν αὐτήν εἰς τόν Βασιλέα, ἵνα ἀντιλαμβάνονται πάντες ὅτι, πᾶν ὅ,τι παρουσιάζει τις φθάνει εἰς τόν προορισμόν του, καί ὅτι ὑπάρχει ἐπομένως ἔλεγχος καί αὐτοῦ τοῦ Ἄρχοντος. Ἡ αἴγλη τῆς ἐξουσίας ἀπαιτεῖ νά δύναται ὁ λαός νά λέγῃ: «Ἐάν ὁ Βασιλεὺς τό ἐγνώριζε» ἢ «ὁ Βασιλεὺς θά τό μάθῃ».

Διά τῆς συγκροτήσεως ἐπισήμου φρουρᾶς ἐξαφανίζεται τό μυστικόν γόητρον τῆς ἐξουσίας. Πᾶς ὅστις εἶναι ὀπλισμένος μέ ἀρκετόν θάρρος θεωρεῖ τόν ἑαυτὸν του κύριον τῆς ἐξουσίας. Ὁ ταραχοποιός γνωρίζει τήν δύναμίν του καί ἐνεδρεύει τήν εὐκαιρίαν νά προβῇ εἰς ἀπόπειραν κατά τῆς ἐξουσίας

ταύτης. Διδάσκομεν ἄλλα εἰς τοὺς χριστιανούς, βλέπομεν ὅμως ποῦ ἔχουν περιαγάγει αὐτοὺς τὰ φανερά μέτρα ἀσφαλείας.

Θά συλλαμβάνωμεν τοὺς ἐγκληματίας ἐπὶ τῇ πρώτῃ ὑπονοίᾳ ἐντελῶς ἢ καὶ ἐλάχιστα βασίμου. Ὁ φόβος μὴ ἀπατηθῶμεν δέν δύναται νά εἶναι λόγος ἀποχρῶν ὥστε νά δώσωμεν τὰ μέσα διαφυγῆς εἰς ἄτομα ὑποπτα δι' ἐγκλημα κοινόν ἢ πολιτικόν καὶ ἐναντι τῶν ὁποίων θά φανῶμεν ὄντως ἀμείλικτοι. Ἐάν ἐπὶ τέλους εἶναι δυνατόν, παραβιάζοντες ὀλίγον τὴν σημασίαν τῶν πραγμάτων, νά παραδεχθῶμεν τὴν ἐξέτασιν τῶν αἰτίων εἰς τὰ κοινὰ ἐγκλήματα, δέν εἶναι δυνατόν ὅμως νά ὑπάρχη τοιαύτη ἐλαφρυντικὴ περίπτωσις δι' ἄτομα ἀσχολούμενα μέ ζητήματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα οὐδεὶς, πλὴν τῆς Κυβερνήσεως, εἶναι εἰς θέσιν ν' ἀντιλαμβάνεται τό ἐλάχιστον. Καὶ αἱ Κυβερνήσεις ἀκόμη ὅλαι δέν εἶναι εἰς θέσιν ν' ἀντιλαμβάνονται τὴν ἀληθινὴν πολιτικὴν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ: Τό δικαίωμα ὑποβολῆς ἀναφορῶν καὶ νομοσχεδίων. Τά πολιτικά ἐγκλήματα δικαζόμενα ὑπὸ τῶν δικαστηρίων. Ἡ διαφῆμισις εἰς τὰ πολιτικά ἐγκλήματα.

Ἐάν δέν παραδεχόμεθα ὅπως ὁ καθείς ἀσχολῆται ἀπ' εὐθείας μέ τὴν πολιτικὴν, θά προκαλούμεν ὅμως πᾶσαν ἀναφορὰν καὶ αἴτησιν, δι' ἧς θά ἐκαλεῖτο ἡ κυβέρνησις νά βελτιώσῃ τὴν κατάστασιν τοῦ λαοῦ. Τοῦτο θά μᾶς ἐπιτρέπη νά ἀντιλαμβανόμεθα τὰ ἐλαττώματα ἢ τὰς φαντασίας τῶν ὑπηκόων μας, εἰς οὓς θά ἀπαντῶμεν διὰ τῆς ἐκτελέσεως τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος σχεδίων ἢ διὰ δικαιολογημένης ἀρνήσεως, ἥτις θά ἀποδεικνύῃ τὴν ἄγνοιαν τῶν συντακτῶν των.

Αἱ στάσεις δέν εἶναι δυνατόν νά χαρακτηρισθῶσιν ἄλλως πως ἢ ὡς ὑλακὴ κυναρίου ἐναντίον ἐλέφαντος. Διὰ καλῶς διοργανωμένην Κυβέρνησιν, οὐχὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἀστυνομικῆς ὀργανώσεως, ἀλλ' ἀπὸ κοινωνικῆς τοιαύτης, ὁ μικρὸς κύων φωνασκεῖ ἐναντίον τοῦ ἐλέφαντος, διότι ἀγνοεῖ τὴν ἰδίαν του θέσιν καὶ ἀξίαν. Ἄρκει νά ἀποδείξῃ τίς δι' ἐνός ἀξίου παραδείγματος τὴν ἀξίαν τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης διὰ

νά παύσωσι τά κυνάρια νά ύλακτώσι καί νά συνηθίσωσι νά κινῶσι τήν ούράν των ἅμα τῇ ἐμφανίσει τοῦ ἐλέφαντος.

Διά ν' ἀφαιρέσωμεν τό γόητρον τῆς ἀνδρείας ἀπό τό πολιτικόν ἔγκλημα, θά καθίζωμεν αὐτούς ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου τῶν κατηγορουμένων παραπλεύρως μέ τούς κλέπτας, τούς δολοφόνους καί τούς παντοειδῶς εὐτελεῖς καί χαμερπεῖς ἐγκληματίας. Τότε ἡ δημοσία γνώμη θά συγχύσῃ, ἐν τῇ σκέψει της, τήν κατηγορίαν ταύτην τῶν ἐγκληματιῶν μέ τήν καταισχύνην τῶν ἄλλων καί θά περιβάλλῃ τούτους μέ τήν ἰδίαν περιφρόνησιν. Εἴμεθα διατεθειμένοι (καί ἐλπίζω ὅτι ἔχομεν κατορθώσει τοῦτο) νά ἐμποδίσωμεν τούς Χριστιανούς νά καταπολεμήσωσι τάς στάσεις κατ' αὐτόν τόν τρόπον.

Ἐπί τῷ σκοπῷ τούτῳ, διά τοῦ τύπου, τῶν δημοσιευομένων λόγων μας καί τῶν ὠραίων ἐγχειριδίων τῆς ἱστορίας, ἔχομεν διαφημήσει τό μαρτύριον, ὅπερ δῆθεν προὔτιμησαν οἱ στασιασταί διά τό κοινόν καλόν. Ἡ διαφήμησις αὕτη ἠῤῥηξε τήν τάξιν τῶν φιλελευθέρων καί ἔρριψε χιλιάδας Χριστιανῶν εἰς τάς τάξεις τοῦ ποιμνίου μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ: Τό οικονομικόν πρόγραμμα. Ὁ προοδευτικός δασμός. Προοδευτικά εἰσπράξεις διά χαρτοσήμων. Ταμευτικά Τράπεζαι καί στασιμότης τοῦ χρυσοῦ. Ἐλεγκτικόν συνέδριον. Κατάργησις τῆς ἀντιπροσωπείας. Στασιμότης τῶν κεφαλαίων. Ἐκδόσις γραμματίων. Ἀνταλλαγὴ τοῦ χρυσοῦ. Συναλλαγὴ τῆς ἀξίας τῆς ἐργασίας. Ὁ προϋπολογισμός. Τά κρατικά δάνεια. Ἡ σειρά ἀξιών (τίτλων) πρὸς 1% τόκον. Αἱ βιομηχανικαὶ ἀξία (τίτλοι). Οἱ εὐνοούμενοι. Οἱ πράκτορες τοῦ μασωνισμοῦ.

Θά ὁμιλήσωμεν σήμερον περί τοῦ οικονομικοῦ προγράμματος, τό ὅποιον ἐκράτησα διά τό τέλος τῆς ἐκθέσεώς μου, ὡς τό δυσκολώτερον, τό ὑψηλότερον καί τό ἀποφασιστικώτερον σημεῖον τοῦ προγράμματός μας. Ἀρχόμενος τῆς ἐξετάσεώς του θά σᾶς ὑπενθυμίσω ὅτι τό σύνολον τῶν πράξεών μας εἶναι ζήτημα ποσῶν.

Ὅταν θά ἔλθῃ ἡ βασιλεία μας, ἡ ἀπολυταρχική κυβέρνησις μας, διά λόγους προφυλάξεώς της θ' ἀποφύγῃ νά ἐπιβαρύνῃ ὑπερβολικῶς διά φόρων τάς λαϊκάς μάζας καί δέν θά λησμονήσῃ τόν ρόλον της ὡς πατρός καί προστάτου. Ἄλλ' ἐπειδή ἡ κυβερνητικὴ ὀργάνωσις στοιχίζει ἀκριβά, πρέπει μολαταῦτα νά εὐρεθῶσι τά ἀναγκαῖα μέσα. Αὐτός εἶναι ὁ λόγος

διά τόν ὁποῖον θά παρασκευάσωμεν ἐπιμελῶς τήν οικονομικήν ἰσορροπίαν.

Εἰς τό κράτος μας, ὁ Βασιλεύς θά εἶναι ἡ νομική ἐκπροσώπησις τῆς νομίμου ἰδιοκτησίας παντός ὃ,τι εὐρίσκεται εἰς τό Κράτος του (πράγμα τό ὁποῖον εἶναι εὐκόλον νά πραγματοποιηθῆ). Θά δύναται λοιπόν νά καταφεύγῃ εἰς τήν νόμιμον κατάσχεσιν ὄλων τῶν χρηματικῶν ποσῶν, τά ὁποῖα θά κρίνῃ ἀναγκαῖα διά τόν διακανονισμόν τῆς κυκλοφορίας τοῦ χρήματος ἐντός τοῦ Κράτους. Ἐξ αὐτοῦ καταφαίνεται ὅτι ἡ φορολογία πρέπει κυρίως νά συνίσταται εἰς προοδευτικήν φορολογίαν τῆς ἰδιοκτησίας. Κατ' αὐτόν τόν τρόπον οἱ φόροι θά εἰσπράττωνται ἄνευ στενοχωρίας καί καταστροφῶν ἐν ἀναλογία ἐπί τοῖς ἑκατόν σχετικῇ πρὸς τήν ἰδιοκτησίαν. Οἱ πλούσιοι ὀφείλουσι νά ἐννοήσουν ὅτι πρέπει νά θέτωσι μέρος τοῦ πλεονάσματός των εἰς τήν διάθεσιν τοῦ Κράτους, ἀφοῦ τοῦτο ἐξασφαλίζει εἰς αὐτούς τό ὑπόλοιπον καί τό δικαίωμα ἐντίμου κέρδους, λέγω ἐντίμου κέρδους, διότι ὁ ἔλεγχος τῆς περιουσίας θά καταργήσῃ πᾶσαν νόμιμον ληστείαν.

Ἡ κοινωνική αὕτη μεταρρύθμισις νά προέλθῃ ἐκ τῶν ἄνω, διότι ἐπέστη ὁ καιρός της, καί εἶναι ἀναγκαῖα, ὡς ἐχέγγυον εἰρήνης. Ἡ φορολογία τῶν πτωχῶν εἶναι σπορά ἐπαναστάσεως καί εἶναι ἐπομένως καταστρεπτική διά τό Κράτος, τό ὁποῖον χάνει μεγάλα κέρδη, ἐπιδιδῶν μικρά ὠφελήματα. Ἀνεξαρτήτως τούτου ἡ φορολογία τῶν κεφαλαιούχων θά ἐλαττώσῃ τήν αὔξησιν τοῦ πλούτου παρά τοῖς ἰδιώταις, εἰς τὰς χεῖρας τῶν ὁποίων ἔχομεν νῦν συγκεντρώσει τοῦτον ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς ἀντιστάθμι-

σμα κατά τῆς κυβερνητικῆς ἰσχύος τῶν Χριστιανῶν, δηλαδή τῶν οικονομικῶν τοῦ Κράτους.

Φορολογία προοδευτική θά δώσῃ πολύ μεγαλύτερον εἰσόδημα ἀπό τήν ἀναλογικὴν φορολογίαν τῆς σήμερον, ἥτις μᾶς εἶναι χρήσιμος μόνον διά νά διεγείρωμεν ταραχάς καί δυσαρεσκείας μεταξύ τῶν Χριστιανῶν.

Ἡ ἰσχὺς ἐπὶ τῆς ὁποίας θά στηρίζεται ὁ Βασιλεύς ἡμῶν θά ἔγκηται εἰς τήν ἰσορροπίαν καί τήν ἐγγύησιν τῆς εἰρήνης. Εἶναι ἐπάναγκες ὅπως οἱ κεφαλαιοῦχοι θυσιάσωσι μικρόν μέρος τῶν εἰσοδημάτων των διά νά ἐξασφαλίσωσι τήν λειτουργίαν τῆς κυβερνητικῆς μηχανῆς. Αἱ ἀνάγκαι τοῦ Κράτους πρέπει νά πληρώνωνται παρ' ἐκείνων ὧν τά πλούτη ἐπιτρέπουσι τοῦτο ἀκόπως.

Τό μέτρον τοῦτο θά ἐξαφανίσῃ τό μῖσος τοῦ πτωχοῦ ἐναντίον τοῦ πλουσίου, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ὁποίου θά βλέπῃ οικονομικήν δύναμιν ὠφέλιμον εἰς τό Κράτος, τήν διατήρησιν τῆς εἰρήνης καί τῆς εὐημερίας, διότι θ' ἀντιλαμβάνεται ὅτι ὁ πλούσιος εἶναι ὁ ἐφοδιάζων τ' ἀναγκαῖα μέσα πρὸς ἐπίτευξιν τῶν ἀγαθῶν τούτων. Ἴνα δέ μή βαρυθυμήσῃ ὑπερβολικά ἡ μορφωμένη τάξις διά τὰς νέας πληρωμάς, θά κοινοποιῆται αὐτῇ ἀπολογισμὸς τοῦ προορισμοῦ τῶν ποσῶν ἅτινα θά διατίθενται διά τὰς ἀνάγκας τοῦ θρόνου καί τῶν κυβερνητικῶν θεσμῶν.

Τό βασιλεῦον πρόσωπον δέν θά ἔχῃ ἀτομικήν περιουσίαν ἐφ' ὅσον πᾶν ὃ,τι ὑπάρχει ἐντός τοῦ Κράτους ἀνήκει εἰς αὐτό, διότι ἄλλως θά παρουσιάζετο ἀντίφασις εἰς τοῦτο. Αἱ ἀτομικαὶ πρόοδοι θά ἐξεμηδένιζον τό δικαίωμα ἰδιοκτησίας τῆς περιου-

σίας ὄλων. Οἱ συγγενεῖς τοῦ βασιλεύοντος προσώπου, ἐξαιρέσει τῶν διαδόχων του, οἵτινες θά συντηροῦνται ἐπίσης δαπάναις τοῦ Κράτους, ὀφείλουσι ν' ἀναλαμβάνωσι κρατικήν ὑπηρεσίαν ἢ νά ἐργάζωνται διά ν' ἀποκτήσωσι τό δικαίωμα ἰδιοκτησίας. Τό προνόμιον τοῦ ν' ἀνήκωσιν εἰς τήν βασιλικήν οἰκογένειαν δέν πρέπει νά χρησιμεύσῃ ὡς πρόσχημα λεηλασίας τοῦ κρατικοῦ θησαυροφυλακίου.

Ἡ ἀγορά ἰδιοκτησίας τινός, ἢ ἀποδοχή κληρονομίας, θά ἐπιβαρύνωνται μέ δικαίωμα προοδευτικῆς χαρτοσημάνσεως. Ἡ μεταβίβασις ἰδιοκτησίας τινός εἴτε εἰς χρήματα, εἴτε ἄλλως πως, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς χαρτοσημάνσεως ταύτης, ἀναγκαστικῶς ὀνομαστικῆς, θά φορολογηται μέ ἀνάλογον φόρον, ὅστις θά ἐπιβάλλεται εἰς βάρος τοῦ παλαιοῦ ἰδιοκτήτου, ἀπό τῆς ἡμερομηνίας τῆς μεταβίβασεως μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἀποκαλύψεως τῆς ἀπάτης. Οἱ τίτλοι μεταβίβασεως θά παρουσιάζωνται καθ' ἑβδομάδα εἰς τό ταμεῖον τοῦ διαμερίσματος μέ ἔνδειξιν τοῦ ἐπωνύμου, ὀνόματος, οἰκογενείας καί κατοικίας τοῦ παλαιοῦ καί νέου ἰδιοκτήτου. Ἡ καταγραφή αὕτη θά ἐπιβάλλεται μόνον διά ποσά ὑπερβαίνοντα τά συνήθη ἔξοδα ἀγορᾶς καί πωλήσεως τῶν χρεωδῶν εἰς τά ὁποῖα θά ἐπιβάλλεται δικαίωμα χαρτοσήμου πολύ μικρόν δι' ἐκάστην μονάδα.

Ἐπολογίσαιτε κατά πόσον οἱ φόροι οὗτοι θά ὑπερβῶσι τά εἰσοδήματα τῶν χριστιανικῶν Κρατῶν. Τό ταμεῖον τοῦ Κράτους θά ὀφείλῃ νά κρατῇ ἐφεδρικόν τι κεφάλαιον, ἀποθεματικόν, καί τό ὑπόλοιπον θά τίθεται εἰς κυκλοφορίαν. Διά τῶν ἀποθεματικῶν τούτων κεφαλαίων θά ἐκτελοῦνται δημόσια ἔργα.

Ἡ ἐναρξίς τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἔργων τούτων, ἐκ τῶν πόρων τοῦ Κράτους, θά προκαλέσῃ τήν ἀφοσίωσιν τῆς ἐργατικῆς τάξεως εἰς τά συμφέροντα τοῦ Κράτους καί τῶν βασιλευόντων προσώπων. Μέρος τῶν ποσῶν τούτων θ' ἀπονέμεται εἰς βραβεῖα διά τὰς ἐφευρέσεις καί τήν παραγωγὴν.

Δέν πρέπει κατ' οὐδένα τρόπον, πλὴν τῶν ὀρισμένων καί μέ ἀφθονίαν ὑπολογισθέντων ποσῶν, νά μείνῃ εἰς τό κρατικόν ταμεῖον ἔστω καί ἐν νόμισμα ἐπὶ πλεόν, διότι τό χρήμα ἐγινε διά νά κυκλοφορῇ καί πᾶσα στασιμότης τοῦ χρήματος ἔχει ὀλεθρίαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς λειτουργίας τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ διά τήν λίπανσιν τῶν τροχῶν τοῦ ὁποῖου προορίζεται. Ἡ στέρησις λιπάνσεως δύναται νά σταματήσῃ τήν κανονικὴν λειτουργίαν τοῦ μηχανισμοῦ.

Ἡ ἀντικατάστασις μέρους τινός τῶν χρημάτων διά χαρτίνων ἀξιῶν παρήγαγεν ἀκριβῶς τοιαύτην τινά στασιμότητα. Αἱ συνέπειαι τοῦ γεγονότος τούτου ἔχουσιν ἤδη γίνεαι ἀρκετά αἰσθηταί.

Θά ἔχωμεν πρὸς τούτοις ἐν Ἐλεγκτικόν Συνέδριον, καί ὁ Κυβερνήτης θά εὐρίσκῃ δι' αὐτοῦ εἰς πᾶσαν στιγμὴν πλήρη ἀπολογισμόν τῶν ἐσόδων καί ἐξόδων τοῦ Κράτους, ἐξαιρέσει τοῦ ἀπολογισμοῦ τοῦ τρέχοντος μηνός καθὼς καί τοῦ τοιοῦτου τοῦ παρελθόντος μηνός, ὅστις δέν θά ἔχη παραδοθῆ ἀκόμη.

Τό μόνον ἄτομον τό ὁποῖον δέν ἔχει ἴσως συμφέρον νά διαρπάσῃ τό κρατικόν ταμεῖον, εἶναι ὁ ἰδιοκτήτης του, δηλαδή ὁ Κυβερνήτης. Ὡς ἐκ τούτου ὁ ἔλεγχός των θά καταστήσῃ ἀδύνατον τήν ἀπώλειαν καί τήν σπατάλην.

Αἱ παρουσιάσεις αἰτινες καταναλίσκουσι πολύτιμον χρόνον τοῦ Κυβερνήτου διὰ τῶν δεξιῶσεων αἰ ὁποῖαι ἐπιβάλλονται ὑπὸ τῆς ἐθιμοτυπίας, θά καταργηθῶσιν ἵνα μένη εἰς αὐτόν καιρός νά ἐλέγχη καί νά σκέπτεται. Ἡ δύναμίς του δέν θά ἐξαρτᾶται πλέον ἀπό τοὺς εὐνοουμένους, οἵτινες περιστοιχίζουσι τόν θρόνον ἵνα προσδώσωσιν εἰς αὐτόν λάμπην καί ἐπιβάλλον, φροντίζοντες ὁμως μόνον διὰ τὰ συμφέροντά των καί οὐχί διὰ τὰ τοιαῦτα τοῦ Κράτους.

Προεκαλέσαμεν παρά τοῖς Χριστιανοῖς οικονομικάς κρίσεις ἐπὶ τῷ μοναδικῷ σκοπῷ ν' ἀποσύρωμεν τόν χρυσόν ἐκ τῆς κυκλοφορίας. Τεράστια κεφάλαια ἔμενον στάσιμα, ἀποσύροντα καί τὸ χρήμα τῶν Κρατῶν, ἅτινα ὑπεχρεοῦντο οὕτω ν' ἀπευθύνωνται εἰς αὐτά ταῦτα τὰ κεφάλαια ὅπως ἐξεύρωσι χρήματα. Τὰ δάνεια ταῦτα ἐπεβάρυνον τὰ οικονομικά τῶν Κρατῶν διὰ τῆς πληρωμῆς τόκων ὑπεδούλωσαν αὐτά εἰς τὸ κεφάλαιον. Ἡ συγκέντρωσις τῆς βιομηχανίας εἰς χεῖρας τῶν κεφαλαιοκρατῶν, οἵτινες κατέστρεψαν τὴν μικρὰν βιομηχανίαν, ἀπερρόφησεν ὅλας τὰς δυνάμεις τοῦ λαοῦ, καί συγχρόνως τοῦ Κράτους.

Ἡ σημερινή κυκλοφορία τοῦ χρήματος δέν ἀνταποκρίνεται γενικῶς πρὸς τὸ κατ' ἄτομον καταναλίσκόμενον ποσόν καί συνεπῶς δέν δύναται νά ἐπαρκέσῃ δι' ὅλας τὰς ἀνάγκας τῶν ἐργασιῶν. Ἡ κυκλοφορία τοῦ χρήματος πρέπει νά εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὴν αὐξήσιν τοῦ πληθυσμοῦ, καί πρέπει νά συμπεριλαμβάνῃ ἐν τῷ ὑπολογισμῷ τούτῳ καί τὰ παιδιά, διότι ταῦτα καταναλίσκουσι καί στοιχίζουσιν εὐθύς ἀπὸ τῆς γεννήσεώς των.

Ἡ ἀναθεώρησις τῆς κοπῆς νομισμάτων εἶναι ζήτημα οὐσιῶδες δι' ὅλοκληρον τόν κόσμον. Γνωρίζετε ὅτι ἡ ἀνταλλαγή τοῦ χρυσοῦ ὑπῆρξεν ὀλεθρία διὰ τὰ Κράτη, ἅτινα τὴν υἰοθέτησαν, διότι δέν δύναται νά ἐπαρκέσῃ εἰς τὴν κατανάλωσιν τοῦ χρήματος, τόσον μᾶλλον καθ' ὅσον εἶχομεν ἀποσύρει τῆς κυκλοφορίας τὴν μεγαλυτέραν δυνατὴν ποσότητα χρυσοῦ.

Ὅφειλομεν νά εἰσαγάγωμεν νόμισμα βασιζόμενον ἐπὶ τῆς ἐργασίας, τὸ ὁποῖον θά εἶναι εἴτε χάρτινον, εἴτε ξύλινον. Θά ἐκδίδωμεν ἀνάλογον πρὸς τὰς συνήθεις ἀνάγκας ποσότητα ἐξ αὐτοῦ, ἀξάνοντες ἀναλόγως τῶν ἐκάστοτε γεννήσεων, καί ἐλαττοῦντες αὐτὴν ἀναλόγως τῶν ἐκάστοτε θανάτων.

Ἐκαστον διαμέρισμα καί ἐκάστη περιφέρεια θά τηρῇ τοὺς σχετικούς λογαριασμούς της εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Διὰ νά μὴ ἐπέρχεται καθυστέρησις εἰς τὴν καταβολὴν χρημάτων διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ Κράτους, τὰ ποσὰ καί ἡ χρονολογία τῆς καταβολῆς των θά ὀρίζονται διὰ διατάγματος τῆς Κυβερνήσεως. Οὕτω θά καταργηθῇ τὸ προτεκτοράτον τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν τὸ ὁποῖον δέν θά δύναται νά εὐνοῇ ἐπαρχίαν τινὰ εἰς βάρος ἄλλης.

Θά παρουσιάσωμεν τὰς μεταρρυθμίσεις ταύτας τὰς ὁποίας σχεδιάζομεν, κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε νά μὴ θορυβήσωμεν κανένα. Θά καταδείξωμεν τὴν ἀνάγκην τῶν μεταρρυθμίσεων συνεπιεία τοῦ κυκεῶνος εἰς τὸ ὁποῖον κατέληξαν αἱ οικονομικαὶ ἀταξίαι τῶν Χριστιανῶν. Ἡ πρώτη ἀταξία, θά εἰπωμεν, συνίσταται εἰς τοῦτο τὸ ὅτι δηλ. ἄρχονται διὰ τῆς συντάξεως ἀπλοῦ τινός προϋπολογισμοῦ, ὅστις

αυξάνεται από έτους εις έτος και ιδού διατί. Παρελκύνουσι τόν προϋπολογισμόν τούτον μέχρι του ήμισσεως του έτους· έπειτα ζητοῦσιν έπανορθωτικόν προϋπολογισμόν τόν όποιον σπαταλῶσιν εντός τριῶν μηνῶν· έπειτα ζητοῦσι συμπληρωματικόν τοιοῦτον και πάντα ταῦτα καταλήγουσιν εις προϋπολογισμόν εκκαθαρίσεως. Έπειδή δέ ό προϋπολογισμός του έπομένου έτους συντάσσεται επί τη βάσει του συνόλου του Γενικοῦ Προϋπολογισμοῦ ή κανονική έτησία διαφορά είναι 50%, και ό έτήσιος προϋπολογισμός τριπλασιάζεται κάθε δεκαετίαν. Χάρις εις τάς τοιαύτας μεθόδους, γενομένης παραδεκτάς λόγω της άφροντισίας των Χριστιανικῶν Κρατῶν, τά ταμειά των είναι κενά. Τά επακολουθήσαντα δάνεια κατεβρόχθισαν τά υπόλοιπα και ήγαγον όλα τά Κράτη εις χρεωκοπίαν.

Πάν δάνειον αποδεικνύει τήν αδυναμίαν του Κράτους και τήν μή κατανόησιν των δικαιωμάτων αυτού. Τά δάνεια επικρέμανται ως ή σπάθη του Δαμοκλέους επί της κεφαλής των κυβερνώντων, οἷτινες αντί νά λαμβάνωσιν ό,τι αναγκαίοι αυτοῖς διά προσκαίρου φορολογίας παρά των ύπηκόων των, έρχονται μέ τεταμένες τάς χείρας νά ζητῶσιν έλεημοσύνην παρά των τραπεζιτῶν μας. Τά έξωτερικά δάνεια είναι βδέλλαι τάς όποιας εις ουδεμίαν περίπτωσιν είναι δυνατόν ν' αποσπάση τις από του σώματος του Κράτους, εάν δέν αποσπασθῶσι μόνα των, ή δέν τάς απορρίψη αυτό τουτο τό Κράτος ριζικῶς. Τά χριστιανικά όμως Κράτη δέν τάς αποσπῶσιν, άλλ' έξακολουθοῦσι νά επιθέτωσι νέας τοιαύτας εις τό σῶμά των, οὔτως ὥστε άμετακλήτως θά κα-

ταστραφῶσιν έξ αιτίας της έκουσίας ταύτης άφαιμάξεως.

Πραγματικῶς τί άλλο παριστᾶ τό δάνειον και ιδίως τό έξωτερικόν; Τό δάνειον είναι ή εκδοσις κυβερνητικῶν τραπεζογραμματιῶν ύπεχόντων ύποχρέωσιν ώρισμένου τινός τόκου αναλόγου προς τό ποσόν του δανεισθέντος κεφαλαίου. Έάν τό δάνειον έχη τόκον 5%, εντός εικοσιν έτῶν τό Κράτος έχει πληρώσει άνευ ουδεμιᾶς ὠφελείας τόκον ίσον προς τό δάνειον, εντός 40 έτῶν διπλάσιον, εντός 60 έτῶν τριπλάσιον ποσόν και τό χρέος παραμένει πάντοτε χρέος άνεξόφλητον!

Βλέπομεν εκ τούτου ότι υπό τό πρόσχημα ατομικής φορολογίας τό Κράτος αφαιρεί και τόν τελευταῖον ὀβολόν των πτωχῶν φορολογουμένων διά νά έξοφλήση μέ τούς πλουσίους ξένους, παρ' ὧν έδανείσθη, αντί νά συλλέξη τά πλούτη του διά τάς ανάγκας του χωρίς νά πληρώνη τόκους.

Έφ' ὅσον τά δάνεια παρέμενον έσωτερικά οἱ Χριστιανοί δέν έκαμνον άλλο από του νά μεταθέτωσι τό χρήμα εκ του θυλακίου του πτωχοῦ εις τά θυλάκια του πλουσίου. "Όταν όμως εξηγοράσαμεν τά πρόσωπα άτινα έχρειάζοντο διά νά μεταφέρωμεν τά δάνεια επί έξωτερικοῦ εδάφους όλα τά πλούτη των Κρατῶν διωχετεύθησαν εις τά ταμειά μας και ὅλοι οἱ Χριστιανοί ήρχισαν νά καταβάλλωσιν εις ήμᾶς φόρον ύποτελείας. Έάν ή επιπολαιότης των βασιλευόντων χριστιανῶν εις ό,τι άφορᾶ τάς κρατικές ύποθέσεις, εάν ή διαφθορά των ύπουργῶν, ή ή οικονομική άγνοια άλλων κυβερνητῶν επέβαλεν εις τάς χώρας των φορτία χρεῶν, άτινα αδυνατοῦν νά έξο-

φλήσουν εις τὰ ταμεία μας, πρέπει νά γνωρίζετε ὅτι τό τοιοῦτον μᾶς ἐστοίχισεν ἀκριβὰ εις χρῆμα καί προσπαθείας!

Δέν θά ἐπιτρέψωμεν τήν στασιμότητα τοῦ χρήματος, καί διά τοῦτο δέν θά ὑφίσταται ὑποχρεώσεις τοῦ Κράτους, ἐξαιρέσει σειρᾶς ὑποχρεώσεων πρὸς 1%, ἵνα μή ἡ πληρωμή τῶν τόκων παραδίδῃ τήν δύναμιν τοῦ Κράτους εις τήν ἐκμύζησιν τῶν βδελλῶν. Τό δικαίωμα ἐκδόσεως ἀξιῶν θά ἐπιφυλάσσεται ἀποκλειστικῶς διά τας βιομηχανικάς ἐταιρίας, αἵτινες δέν δυσκολεύονται νά καταβάλλωσι τούς τόκους ὡς ἐκ τῶν κερδῶν, ἅτινα ἐπιτυγχάνουσιν, ἐνῶ τό Κράτος οὐδέν κέρδος ἐπιτυγχάνει ἀπό τό χρῆμα ὑπερ ἔδανείσθη ἐφ' ὅσον δανείζεται διά νά ἐξοδεύσῃ καί οὐχί διά νά κάμῃ ἐπιχειρήσεις.

Τά βιομηχανικά χρεώγραφα θ' ἀγοράζονται παρά τοῦ Κράτους, τό ὁποῖον ἀπό φόρου ὑποτελείας, ὡς εἶναι σήμερον, θά μεταβληθῇ εις συμφεροντολόγον δανειστήν. Παρόμοιον μέτρον θά καταργήσῃ τήν στασιμότητα τοῦ χρήματος, τόν παρασιτισμόν καί τόν τύπον, ἅτινα μᾶς ἦσαν χρήσιμα, ἐφ' ὅσον οἱ Χριστιανοί ἦσαν ἀνεξάρτητοι, ἀλλά δέν εἶναι ἐπιθυμητά καί ὑπό τό πολίτευμά μας.

Πόσον καταφανές εἶναι ἡ ἔλλειψις κρίσεως εις τούς καθαρῶς ζωώδεις ἐγκεφάλους τῶν Χριστιανῶν! Ἐδανείζοντο παρ' ἡμῶν ἐπί τόκῳ καί χωρίς νά σκέπτωνται ὅτι θά ἐχρειάζετο ν' ἀφαιρέσωσι τό χρῆμα τοῦτο βεβαρυμένον μέ τούς ἐπί πλέον τόκους ἀπό τὰ θυλάκια τοῦ Κράτους διά νά ἐξοφλήσωσι μέ ἡμᾶς! Ὑπῆρχέ τι τό ἀπλούστερον ἀπό τοῦ νά λαμβάνωσι τό χρῆμα τοῦ ὁποῖου εἶχον ἀνάγκην ἀπό τούς

φορολογουμένους τῶν;....

Τοῦτο ἀποδεικνύει τήν γενικήν ὑπεροχήν τοῦ πνεύματος μας, διότι κατωρθώσαμεν νά τοῖς παρουσιάσωμεν τήν ὑπόθεσιν τῶν δανείων ὑπό τοιαύτην μορφήν, ὥστε νά διαβλέπωσιν ἐν αὐτῇ καί κέρδη ἀκόμη διά τόν ἑαυτόν τους.

Οἱ λογαριασμοί τούς ὁποίους ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα θά παρουσιάσωμεν φωτιζομένους ἀπό τό φῶς τῆς πείρας αἰῶνων, τῆς ὁποίας τό ὕλικόν ἐπρομήθευσαν εις ἡμᾶς τὰ χριστιανικά Κράτη, θά διακρίνωνται διά τήν σαφήνειάν των καί τήν ἀκρίβειάν των καί θά καταδείξωμεν εις πάντας πασιφανῶς τήν χρησιμότητα τῶν καινοτομιῶν μας. Θά θέσωσι τέρμα εις τας καταχρήσεις, χάρις εις ἃς ἐκρατοῦμεν τούς Χριστιανούς εις τήν διάθεσίν μας, ἀλλ' αἱ ὁποῖαι δέν εἶναι δυνατόν νά ἐπιτρέπωνται εις τό Κράτος μας.

Θά καταστρώσωμεν τόσον καλῶς τό λογιστικόν σύστημά μας, ὥστε οὔτε ἡ κυβέρνησις, οὔτε ὁ ἐλάχιστος ὑπάλληλος νά δύνανται νά παρεκτρέψωσιν οὐδέ τό ἐλάχιστον ποσόν ἐκ τοῦ προορισμοῦ του χωρίς τοῦτο νά γίνῃ ἀντιληπτόν καί ἔτι πλέον νά τό διαθέσῃ εις προορισμόν διάφορον ἐκείνου, ὅστις θά ἔχῃ καθορισθῇ ἅπαξ διά παντός ἐν τῷ ἡμετέρῳ σχεδίῳ ἐνεργείας.

Εἶναι ἀδύνατον τό κυβερνᾶν ἄνευ καθωρισμένου σχεδίου. Καί αὐτοί ἀκόμη οἱ ἠρωεῖς οἵτινες ἀκολουθοῦσιν ὁδόν τινα ἄνευ ὀρισμένων προφυλάξεων καταστρέφονται καθ' ὁδόν. Οἱ Χριστιανοί Ἀρχηγοί εις τούς ὁποίους συνεβουλευσαμεν ἄλλοτε νά διασκεδάσωσι τας κρατικάς φροντίδας δι' ἐπισήμων δεξιώσεων, διά τῆς ἐθυμοτυπίας, διά διασκεδάσε-

ων, ἦσαν μόνον προπετάσματα τῆς Κυβερνήσεως ἡμῶν. Αἱ ἀναφοραὶ τῶν εὐνοουμένων, οἵτινες ἀνεπλήρωνον τούτους εἰς τὰς ὑποθέσεις συνετάσσοντο δι' αὐτοὺς ὑπὸ τῶν πρακτόρων μας καὶ ἱκανοποιοῦν ἐκάστοτε τὰ ἥκιστα διορατικὰ πνεύματα δι' ὑποσχέσεων ὅτι τὸ μέλλον θὰ ἐπέφερον οἰκονομίας καὶ βελτιώσεις. Οἰκονομίας ἀπὸ τί; Ἐκ τῶν νέων δάνεια;... θὰ ἠδύναντο νὰ ἐρωτήσωσι, δὲν ἠρώτων ὁμοίως ἐκεῖνοι οἵτινες ἀνεγίνωσκον τοὺς ἀπολογισμοὺς μας καὶ τὰ σχέδια μας...

Γνωρίζετε πὺ ὡδήγησεν αὐτοὺς ἡ ἀμεριμνησία τῶν αὐτῶν καὶ εἰς ποίαν οἰκονομικὴν ἀταξίαν περιήλθον παρ' ὅλην τὴν θαυμασίαν ἐνεργητικότητα τῶν λαῶν τῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ: Τὰ ἐσωτερικὰ δάνεια. Τὸ παθητικὸν καὶ οἱ φόροι. Αἱ μετατροπαί. Τὰ ἀποταμιευτήρια καὶ τὸ εἰσόδημα. Κατάργησις τοῦ χρηματιστηρίου. Φορολογία τῶν βιομηχανικῶν ἀξιών.

Θὰ προσθέσω εἰς ὅ,τι σᾶς εἶπον εἰς τὴν προηγουμένην συνεδρίασιν μίαν λεπτομερῆ ἐξήγησιν τῶν ἐσωτερικῶν δανείων. Περί τῶν ἐξωτερικῶν δανείων δὲν θὰ εἶπω πλέον τίποτε, διότι αὐτὰ ἐγέμιζον τὰ χρηματοκιβώτιά μας μὲ τὸ ἐθνικὸν χρῆμα τῶν χριστιανῶν, διὰ τὸ Κράτος μας ὁμοίως δὲν θὰ ὑπάρχη πλέον ξένον δηλ. ἐξωτερικόν. Ἐποφελήθημεν τῆς διαφθορᾶς τῶν διοικούντων καὶ τῆς ἀμελείας τῶν κυβερνώντων διὰ νὰ λάβωμεν ποσὰ διπλάσια, τριπλάσια καὶ ἔτι μεγαλύτερα, δανείζοντες εἰς τὰς κυβερνήσεις τῶν χριστιανῶν χρῆμα τὸ ὅποιον οὐδόλως ἦτο ἀναγκαῖον εἰς τὸ Κράτος. Τίς θὰ ἠδύνατο νὰ κάμη τὸ ἴδιον καὶ ἔναντι ἡμῶν; Διὰ τοῦτο θὰ ἐκθέσω λεπτομερῶς τὰ τῶν ἐσωτερικῶν δανείων μόνον.

Ὅταν ἐκδίδουσι δάνειον τι τὰ Κράτη ἀνοίγουσιν ἐγγραφὰς διὰ τὴν ἀγοράν τῶν ὁμολογιῶν τῶν. Διὰ νὰ εἶναι αὐταὶ προσιταὶ εἰς ὅλους, ἐκδίδουν ὁμο-

λογίας αξίας από 100 μέχρι 1000 μονάδων. Ἐν ταύτῳ παρέχουσιν ὄφελός τι εἰς τοὺς πρώτους ἐγγραφομένους. Τὴν ἐπομένην δημιουργεῖται τεχνητὴ ὑψώσεις τιμῶν, διότι δῆθεν ὄλος ὁ κόσμος ρίπτεται ἐπ' αὐτῶν. Ἡμέρας τινὰς ἀργότερον τὰ ταμεῖα τοῦ Κράτους εἶναι ὑπερπλήρη, λέγουσι, καὶ δέν γνωρίζουσι πλέον ποῦ νὰ βάλωσι τὸ χρῆμα (διατὶ τότε τὸ λαμβάνωσι;) Ἡ ἐγγραφή ὑπερβαίνει πλειστάκις τὸ ποσόν τοῦ δανείου. Τοιαύτη εἶναι ἡ ἐμπιστοσύνη τὴν ὁποῖαν ἔχει ὁ κόσμος διὰ τὰς κυβερνητικὰς συναλλαγὰς.

Ὅταν ὁμως παιχθῇ ἡ κωμωδία εὐρίσκονται ἐνώπιον παθητικοῦ καὶ μάλιστα παθητικοῦ βαρυτάτου. Διὰ νὰ πληρωθοῦν οἱ τόκοι πρέπει νὰ καταφύγωσιν εἰς νέα δάνεια, ἅτινα δέν ἀπορροφοῦν ἀλλὰ μόνον αὐξάνουν τὰ πρῶτα χρέη. Ὅταν ἡ πίστωση ἐξαντληθῇ, πρέπει διὰ νέων δανείων νὰ καλυφθῇ οὐχὶ τὸ δάνειον, ἀλλὰ μόνον οἱ τόκοι τῶν δανείων. Οἱ φόροι αὐτοῦ εἶναι παθητικοί, χρησιμοποιοῦνται πρὸς κάλυψιν τοῦ πληθυσμοῦ.

Ἐρχεται κατόπιν ὁ καιρὸς τῶν πληρωμῶν αἵτινες ἐλαττώνουσι μόνον τὴν πληρωμὴν τῶν τόκων, καὶ δέν καλύπτουσι τὰ δάνεια καὶ αἵτινες ἐπὶ πλέον, δέν ἐκτελοῦνται ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῶν δανειστῶν. Ἀγγέλλοντες πληρωμὴν τινὰ προσφέρονται νὰ ἀποδώσωσι τὸ χρῆμα εἰς ὄσους δέν συγκατατίθενται νὰ μετατρέψωσι τὰς αξίας τῶν. Ἐάν πάντες ἐξέφραζον τὴν ἐπιθυμίαν ν' ἀναλάβωσι τὸ χρῆμα τῶν, αἱ κυβερνήσεις θὰ συνελαμβάνοντο εἰς τὰ ἴδια δίκτυα τῶν, καὶ θὰ εὐρίσκοντο ἐν ἀδυναμίᾳ νὰ πληρώσωσι τὸ χρῆμα τὸ ὁποῖον προσφέρουσιν. Εὐτυ-

χῶς οἱ ὑπήκοοι τῶν Χριστιανικῶν Κρατῶν ἐλάχιστα γνῶσται τῶν οικονομικῶν ὑποθέσεων, ἐπροτίμησαν πάντοτε ἀπώλειαν τῆς τιμῆς ἀξιῶν καὶ τῶν τόκων τῶν ἀντὶ τοῦ κινδύνου νέας τοποθετήσεως τῶν χρημάτων τῶν, καὶ διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ παρέχουν εἰς τὰς Κυβερνήσεις τὴν δυνατότητα τοῦ ν' ἀπαλλάσσονται παθητικοῦ πολλῶν ἑκατομμυρίων.

Μέ τὰ ἐξωτερικά ἤδη δάνεια οἱ Χριστιανοὶ δέν σκέπτονται νὰ πράξωσι τοιοῦτόν τι, γνωρίζοντες ὅτι θὰ ἀπαιτήσωμεν ὄλον τὸ χρῆμα τῶν.

Οὕτω ἀνεγνωρισμένη πτώχευσις θὰ καταδείξῃ ὀριστικῶς εἰς τὰς χώρας τὴν ἔλλειψιν συνδέσμου μεταξύ τῶν συμφερόντων τῶν Λαῶν καὶ τῶν Κυβερνήσεών τῶν.

Ἐπιστῶ ὅλην τὴν προσοχὴν ὑμῶν ἐπὶ τοῦ γεγονότος τούτου, καθὼς καὶ ἐπὶ τοῦ ἐξῆς: Σήμερον ὄλα τὰ ἐσωτερικά δάνεια ἐξυπηρετοῦνται ὑπὸ χρεῶν χαρακτηριστικῶν διὰ τοῦ ὀνόματος: κυμαινομένων χρεῶν, δηλ. χρεῶν τῶν ὁποίων ἡ λῆξις εἶναι μᾶλλον ἢ ἦττον προσεχῆς. Τὰ χρέη ταῦτα σύγκεινται ἐκ τῶν χρημάτων ἅτινα κατατίθενται εἰς ἐφεδρικὸν ταμεῖον ἢ εἰς τὸ ταμειετήριον. Ἐπειδὴ τὰ κεφάλαια ταῦτα παραμένουσιν ἐπὶ πολὺν χρόνον εἰς τὰς χεῖρας τῆς κυβερνήσεως ἐξατμίζονται διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν τόκων τῶν ἐξωτερικῶν δανείων καὶ εἰς τὴν θέσιν αὐτῶν θέτουσιν ἴσα ποσὰ ἐκ τῶν ἀποταμιευμάτων τῶν προσόδων.

Αἱ τελευταῖαι αὐταὶ εἶναι οἱ πόροι δι' ὧν φράσσονται αἱ ὀπαὶ τῶν Κρατικῶν ταμείων παρά τοῖς Χριστιανοῖς.

Ὅταν θ' ἀνέλθωμεν ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Κό-

σμου, ὅλοι αὐτοί οἱ οἰκονομικοὶ συνδυασμοί, θά καταργηθῶσι, χωρὶς ν' ἀφίσουν ἴχνος, διότι, δέν ἀνταποκρίνονται πρὸς τὰ συμφέροντά μας· θά καταργήσωμεν ἐπίσης ὅλα τὰ χρηματιστήρια, διότι δέν παραδεχόμεθα ὅπως τό γόητρον τῆς ἰσχύος μας κλονισθῆ διὰ τῆς ἀὐξομειώσεως τῶν τιμῶν τῶν ἀξιῶν μας. Οὕτω διὰ νόμου θ' ἀναγνωρισθῆ τιμὴ ἴση πρὸς τὴν ἀξίαν τῶν ἄνευ διακυμάνσεων (ἢ ὑψώσεις προκαλεῖ τὴν μείωσιν, διὰ τοῦ τρόπου δέ τούτου κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἐκστρατείας μας ἐπαίξαμεν μέ τὰ χρεώγραφα τῶν Χριστιανῶν).

Θ' ἀντικαταστήσωμεν τὰ χρηματιστήρια διὰ μεγάλων ἐιδικῶν πιστωτικῶν ἰδρυμάτων ὧν ὁ προορισμός θά εἶναι νά καθορίζωσι τὴν τιμὴν τῶν βιομηχανικῶν ἀξιῶν συμφώνως πρὸς τὰς βλέψεις τῆς Κυβερνήσεως. Τὰ ἰδρύματα ταῦτα θά εἶναι εἰς θέσιν νά ρίπτωσιν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ 500 ἑκατομμύρια βιομηχανικῶν ἀξιῶν. Κατ' αὐτόν τόν τρόπον ὅλαι αἱ βιομηχανικαὶ ἐπιχειρήσεις θά ἐξαρτῶνται ἐξ ἡμῶν. Δύνασθε νά φαντασθῆτε ὁποῖαν δύναμιν θ' ἀποκτήσωμεν διὰ τοῦ μέσου τούτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ: Τό μυστικόν τοῦ μέλλοντος. Ἡ προαίτιος δυστυχία βάσις τῆς μελλούσης εὐτυχίας. Ἡ αἴγλη τῆς ἐξουσίας καὶ ἡ μυστικὴ λατρείας αὐτῆς.

Εἰς πᾶν ὅ,τι ἐξέθεσα πρὸς ὑμᾶς μέχρι τοῦδε, προσεπάθησα νά σᾶς δεῖξω τό μυστικόν τῶν παρελθόντων καὶ τῶν παρόντων γεγονότων, ταῦτα ἀγγέλουσι τό μέλλον, ὅπερ πλησιάζει νά πραγματοποιηθῆ. Σᾶς ἐφάνέρωσα τό μυστικόν τῶν σχέσεών μας μετὰ τῶν Χριστιανῶν καὶ τῶν οἰκονομικῶν μας ἐπιχειρήσεων. Ὑπολείπεται νά προσθέσω ὀλίγα τινά ἀκόμη ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

Ἔχομεν εἰς χεῖράς μας τὴν μεγαλυτέραν δύναμιν τῆς σήμερον, τόν χρυσόν. Δυνάμεθα ἐν δυσίιν ἡμέραις ν' ἀποσύρωμεν ἐκ τοῦ ταμείου μας, οἰανδήποτε ποσότητα αὐτοῦ θελήσωμεν.

Εἶναι ἀνάγκη ν' ἀποδείξωμεν καὶ δι' ἄλλων ἀκόμη ὅτι ὁ Θεός μᾶς προώρισε διὰ τὴν κυριαρχίαν τοῦ κόσμου; Μήπως δέν ἀπεδείξαμεν διὰ τοῦ τοιούτου πλοῦτου, ὅτι τό κακόν τό ὁποῖον ἠναγκάσθημεν νά διαπράξωμεν ἐπὶ τόσους αἰῶνας, ἐχρησίμευσεν ἐπὶ τέλους πρὸς τό ἀληθές καλόν, τό νά τακτοποιήσωμεν τό πᾶν; Ἴδου ἡ σύγχυσις τοῦ ὀρισμοῦ τοῦ κα-

λοῦ καί τοῦ κακοῦ. Ἡ τάξις θ' ἀποκατασταθῆ κἀ-
πως διά τῆς βίας, ἀλλ' ἐπί τέλους θ' ἀποκατασταθῆ.
Θά δυνηθῶμεν ν' ἀποδείξωμεν ὅτι εἴμεθα εὐεργέται
ἡμεῖς, οἵτινες ἀπεδώσαμεν εἰς τόν βασανισμένον
κόσμον τό πραγματικόν καλόν, τήν ἐλευθερίαν τοῦ
ἀτόμου, ὅπερ θά δύναται ν' ἀπολαύσῃ τῆς ἀναπαύ-
σεως, τῆς εἰρήνης, τῆς ἀξιοπρεπείας τῶν σχέσεων,
ὑπό τόν ὄρον, ἐννοεῖται, νά τηρῆ τοὺς παρ' ἡμῶν ἐγ-
κατασταθέντας νόμους. Θά ἐξηγήσωμεν συγχρόνως
ὅτι ἡ ἐλευθερία δέν ἐγκεῖται εἰς τήν ἀκολασίαν καί
τό δικαίωμα τῆς ἰσχύος. Ὡσαύτως ἡ ἀξία καί ἡ ἰ-
σχύς τοῦ ἀνθρώπου δέν συνίστανται εἰς τό δικαίωμα
τοῦ καθενός νά διακηρύττῃ καταστρεπτικὰς ἀρχάς,
ὅπως τό δικαίωμα τῆς συνειδήσεως, τό δίκαιον τῆς
ισότητος καί ἄλλα παρόμοια. Ὡσαύτως τό δίκαιον
τοῦ ἀτόμου οὐδόλως ἐγκεῖται ἐν τῷ δικαίωματι τοῦ
νά διεγείρῃ αὐτός ἑαυτόν καί τοὺς ἄλλους, ἐπιδει-
κνύων τά ρητορικά προτερήματά του εἰς θορυβώ-
δεις συγκεντρώσεις. Ἡ ἀληθῆς ἐλευθερία ἐγκεῖται
εἰς τό ἀπαραβίαστον τοῦ προσώπου τό ὅποιον τηρεῖ
τιμίως καί ἀκριβῶς ὅλους τοὺς νόμους τῆς κοινῆς
ζωῆς. Ἡ ἀνθρωπίνη ἀξία πρέπει νά ἐγκεῖται ἐν τῇ
συνειδήσει τῶν δικαιωμάτων ἅτινα κέκτηται καί
ταῦτοχρόνως τῶν δικαιωμάτων τά ὅποια δέν κέκτη-
ται, καί οὐχί ἐν μόνῃ τῇ φανταστικῇ ἀναπτύξει τοῦ
θέματος τοῦ «ΕΓΩ» μου.

Τό κράτος μας θά εἶναι ἐνδοξον, διότι θά εἶναι ἰ-
σχυρόν, θά διοικῆ καί θά διευθύνῃ, καί δέν θά ρυ-
μουλκῆται ἀπό ἀρχηγούς κομμάτων καί ρήτορας,
οἵτινες ἀπαγγέλουσιν ἀνόητους λέξεις, ἅς καλοῦσι
μεγάλας ἀρχάς, καί αἵτινες ἐν τῇ πραγματικότητι εἶ-

ναι οὐτοπία. Τό κράτος μας θά εἶναι ὁ ἀποκατα-
στάτης τῆς τάξεως, ἥτις εἶναι τό ἅπαν τῆς εὐτυχίας
τῶν ἀνθρώπων. Ἡ αἴγλη τοῦ τοιοῦτου κράτους θά
προσπορίσῃ εἰς αὐτό μυστικὴν λατρείαν καί τόν σε-
βασμόν τοῦ λαοῦ. Ἡ ἀληθῆς ἰσχύς δέν ὑποχωρεῖ
πρὸ οὐδενός δικαίωματος ἀκόμη καί πρὸ τοῦ Θεοῦ.
Οὐδεὶς τολμᾷ νά προσβάλῃ ταύτην ἵνα ἀφαιρέσῃ
ἀπ' αὐτῆς καί τό ἐλάχιστον τῆς δυνάμεώς της....

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ: Μείωσις τῆς παραγωγῆς εἰδῶν πολυτελείας. Ἡ μικρά βιομηχανία. Ἡ ἀπεργία. Ἀπαγόρευσις τῆς μέθης. Καταδίκη εἰς θάνατον τῆς παλαιᾶς κοινωνίας καί ἀνάστασις αὐτῆς ὑπό νέαν μορφήν. Ὁ ἐκλεκτός τοῦ Θεοῦ.

Διά νά συνηθίσωσιν οἱ Λαοί εἰς τήν ὑπακοήν, πρέπει νά τούς ἐξασκήσωμεν εἰς τήν μετριοφροσύνην καί νά ἐλαττώσωμεν συνεπῶς τήν παραγωγήν τῶν ἀντικειμένων πολυτελείας. Δι' τοῦ μέσου τούτου θά βελτιώσωμεν τά διεφθαρμένα ἤθη ἀνταγωνιζόμενοι τήν πολυτέλειαν. Θά ἐπανιδρύσωμεν τήν μικράν βιομηχανίαν, ἥτις θά μειώσῃ τά ἰδιωτικά κεφάλαια τῶν ἐργοστασιαρχῶν. Τό τοιοῦτον ἐπιβάλλεται ἐπίσης καί διότι οἱ μεγάλοι ἐργοστασιάρχαι διευθύνουσι συχνάκις, εἶναι ἀληθές, χωρίς νά τό ἀντιλαμβάνονται, τό πνεῦμα τῶν μαζῶν ἐναντίον τῆς κυβερνήσεως. Λαός ὅστις ἀσχολεῖται μέ τήν μικράν βιομηχανίαν δέν γνωρίζει τάς ἀπεργίας, εἶναι προσηλωμένος εἰς τήν ὑφισταμένην τάξιν, καί συνεπῶς εἰς τήν ἰσχύν τῆς Ἀρχῆς. Ἡ ἀπεργία εἶναι τό ἐπικινδυνωδέστερον πρᾶγμα διά τήν κυβέρνησιν. Δι' ἡμᾶς ὁ ρόλος τῆς θά λήξῃ, εὐθύς ὡς ἡ ἐξουσία περιέλθῃ

εἰς χεῖράς μας. Ἡ μέθη θ' ἀπαγορευθῇ ὡσαύτως διά νόμων καί θά τιμωρῆται ὡς ἔγκλημα ἐναντίον τῆς ἀνθρωπότητος, ἐφ' ὅσον οἱ ἄνθρωποι, οἵτινες κατακυριεύονται ὑπ' αὐτῆς ὑπό τήν ἐπίδρασιν τοῦ οἰνοπνεύματος μεταμορφώνονται εἰς κτήνη.

Οἱ ὑπήκοοι, ἐπαναλαμβάνω καί πάλιν, ὑπακούουσι τυφλῶς εἰς στιβαράν χεῖρα ἐντελῶς ἀνεξάρτητον ἐξ αὐτῶν, καί ἐν ἡ ἀντιλαμβάνονται ξίφος διά τήν ὑπεράσπισίν των καί στήριγμα κατά τῶν κοινωνικῶν ρευμάτων. Τίς ἡ ἀνάγκη νά βλέπωσιν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ βασιλέως των ψυχὴν ἀγγελικὴν; Ὁφείλουσι νά διακρίνωσιν ἐν αὐτῷ τήν προσωποποίησιν τῆς ἰσχύος καί τῆς δυνάμεως.

Ὁ ἄρχων αὐτός θά λάβῃ τήν θέσιν τῶν σήμερον ὑφισταμένων κυβερνήσεων, αἵτινες σύρουσι τήν ὑπαρξίν των ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀποθαρρυνθεισῶν παρ' ἡμῶν κοινωνιῶν, αἵτινες ἀπηρνήθησαν ἀκόμη καί αὐτήν τήν δύναμιν τοῦ Θεοῦ καί εἰς τούς κόλπους τῶν ὁποίων ὑψοῦται πανταχόθεν τό πῦρ τῆς ἀναρχίας, ἐνῶ οὗτος ὀφείλει πρό παντός ἄλλου νά κατασβέσῃ τήν ἀδηφάγον ταύτην φλόγα. Αὐτή εἶναι ἡ αἰτία δι' ἣν θά ὑποχρεωθῇ νά καταδικάσῃ εἰς θάνατον τὰς τοιαύτας κοινωνίας, ἀκόμη καί ἂν ὀφείλῃ νά πνίξῃ ταύτας ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτῶν αἵματι, διά ν' ἀναστήσῃ ὑπό μορφήν στρατιᾶς κανονικῶς ὀργανωθείσης καί ἀγωνιζομένης εὐσυνειδήτως ἐναντίον πάσης μολύνσεως ἰκανῆς νά μολύνη τό κρατικόν σῶμα.

Ὁ ἐκλεκτός οὗτος τοῦ Θεοῦ ἐκλήθη ἄνωθεν, ὅπως θραύσῃ τὰς ἀσυνέτους δυνάμεις, τὰς κινουμένας διά τοῦ ἐνστίκτου καί οὐχί τοῦ λογικοῦ, διά τῆς κτηνωδίας καί οὐχί τοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Αἱ δυνάμεις

αὐται θριαμβεύουσιν ἤδη, λεηλατοῦσι καί προβαίνουσιν εἰς παντός εἶδους βιαιοπραγίας ὑπό τό πρόσχημα τῆς ἐλευθερίας καί τοῦ δικαίου. Αὐται κατέστρεψαν πᾶσαν τάξιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ, διά νά ὑψώσωσιν ἐπί τῶν ἐρειπίων των τόν θρόνον τοῦ Βασιλέως τοῦ Ἰσραήλ. Τότε θά χρειασθῆ νά τοὺς ἀπομακρύνωμεν ἀπό τόν δρόμον του, ἐπί τοῦ ὁποίου δέν πρέπει νά ὑπάρχη οὔτε τό ἐλάχιστον ἐμπόδιον.

Θά δυνηθῶμεν τότε νά εἰπωμεν εἰς τοὺς λαούς: Εὐχαριστήσατε τόν Θεόν καί ὑποκλίθητε ἐνώπιον ἐκείνου ὅστις φέρει ἐπί τοῦ προσώπου του τήν σφραγίδα τῆς προχρίσεως πρὸς τήν ὁποίαν αὐτός οὗτος ὁ Θεός καθωδήγησε τόν ἀστέρα του, ὥστε νά μὴ δυνηθῆ ἄλλος, πλὴν αὐτοῦ, νά σᾶς ἀπελευθερώσῃ ἀπό ὄλων τῶν δυνάμεων καί ὄλων τῶν δεινῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'.

ΠΕΡΙΑΨΙΣ: Ἐνίσχυσις τῶν ριζῶν τοῦ Βασιλέως τοῦ Δαυὶδ. Προπαρασκευὴ τοῦ Βασιλέως. Ἀπομάκρυνσις τῶν ἀπ' εὐθείας διαδόχων. Ὁ Βασιλεὺς καί οἱ τρεῖς αὐτοῦ σύμβουλοι. Ὁ Βασιλεὺς - Πεπρωμένον. Τό ἄσπιλον τῶν ἐξωτερικῶν ἠθῶν τοῦ Βασιλέως τῶν... Ἰουδαίων.

Τώρα θά διαλάβω τά μέσα τῆς ἐξασφαλίσεως τῶν δυναστικῶν ριζῶν τοῦ Βασιλέως.

Αἱ αὐταὶ ἀρχαὶ αἵτινες ἔδωσαν μέχρι σήμερον εἰς τοὺς Σοφοὺς μας τήν διεύθυνσιν τῶν παγκοσμίων ὑποθέσεων θά μᾶς ὀδηγήσωσι νά διευθύνωμεν τήν σκέψιν ὀλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος.

Πλεῖστα μέλη τῆς φυλῆς τοῦ Δαυὶδ θά προπαρασκευάζωσι τοὺς βασιλεῖς καί τοὺς διαδόχους των ἐκλέγοντες, τοὺς τελευταίους τούτους οὐχὶ ἀναλόγως τοῦ κληρονομικοῦ δικαιώματος, ἀλλὰ λόγῳ τῶν ἐξόχων ἐπιδεξιοτήτων αὐτῶν. Θά μὴ αὐτοὺς εἰς τά ἀπόκρυφα μυστικά τῆς πολιτικῆς, τά σχέδια τῆς Κυβερνήσεως, ἐπί τῷ ὄρω πάντοτε κανεῖς νά μὴ γνωρίζῃ αὐτά τά μυστικά. Ὁ σκοπὸς τοῦ τοιοῦτου τρόπου ἐνεργείας εἶναι τό νά γνωρίσῃ ὄλος ὁ κόσμος ὅτι ἡ Κυβέρνησις δέν δύναται νά ἐμπιστευθῆ τοὺς μὴ μεμνημένους εἰς τά μυστήρια τῆς τέχνης τῆς.

Μόνον εἰς τὰ πρόσωπα ταῦτα θά διδαχθῆ ἡ ἐφαρμογή τῶν πολιτικῶν σχεδίων, ἡ μόρφωσις τῆς πείρας τῶν αἰῶνων, ὅλαι αἱ παρατηρήσεις μας ἐπὶ τῶν πολιτικοοικονομικῶν καὶ τῶν κοινωνικῶν νόμων ἐν μιᾷ λέξει, ὅλον τὸ πνεῦμα τῶν νόμων τούτων, οὗς αὐτὴ αὐτὴ ἡ φύσις ἔχει ἐγκαταστήσει ἀκλονήτως διὰ νὰ κανονίσῃ τὰς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ ἄμεσοι διάδοχοι συχνάκις θ' ἀποκλείωνται τοῦ θρόνου ἐάν, κατὰ τὸν χρόνον τῶν σπουδῶν των, δεῖξωσι κουφότητα, μαλακότητα καὶ τὰς λοιπὰς ἰδιότητας τὰς ὀλεθρίας διὰ τὴν ἀρχὴν, αἵτινες καθιστῶσιν αὐτοὺς ἀνικάνους νὰ διοικήσωσι καὶ αἵτινες εἶναι καταστρεπτικαὶ διὰ τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα.

Μόνον ἐκεῖνοι οἵτινες θά εἶναι ἀπολύτως ἱκανοὶ διὰ στιβαρὰν διοίκησιν καὶ ἄκαμπτοι μέχρι σκληρότητος, θ' ἀναλάβωσι τὰ ἡνία παρὰ τῶν Σοφῶν μας.

Ἐν περιπτώσει ἀσθενείας, ἥτις θά προὔξεν ἑξασθένεισιν τῆς θελήσεως, οἱ βασιλεῖς θά ὀφείλωσι, συμφώνως πρὸς τὸν νόμον, νὰ παραδώσωσι τὰ ἡνία τῆς κυβερνήσεως εἰς χεῖρας ἱκανὰς πρὸς τοῦτο.

Τὰ σχέδια ἐνεργείας τοῦ βασιλέως, τὰ ἄμεσα τοιαῦτα καὶ κατὰ μείζονα λόγον τὰ ἀπώτερα τοιαῦτα θά εἶναι ἄγνωστα ἀκόμη καὶ πρὸς ἐκείνους οἵτινες θά φέρωσι τὸ ὄνομα «πρῶτος σύμβουλος».

Μόνος ὁ Βασιλεὺς καὶ οἱ τρεῖς μύσται αὐτοῦ θά γνωρίζωσι τὸ μέλλον.

Ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Βασιλέως, κυρίου ἑαυτοῦ καὶ τῆς ἀνθρωπότητος, χάρις εἰς τὴν ἀκλόνητον αὐτοῦ θέλησιν, πάντες θά πιστεύωσιν ὅτι βλέπουσι τὸ Πεπρωμένον μέ τὰς ἀγνώστους ὁδοὺς αὐτοῦ. Οὐδεὶς θά γνωρίζῃ τί θέλει νὰ ἐπιτύχῃ διὰ τῶν διαταγῶν του

ὁ Βασιλεὺς καὶ διὰ τοῦτο οὐδεὶς θά τολμᾷ νὰ ἴσταται εἰς τὸ μέσον ἀγνώστου δρόμου.

Πρέπει, ἐννοεῖται, ἡ εὐφυΐα τοῦ Βασιλέως νὰ ἀνταποκρίνηται πρὸς τὸ σχέδιον τῆς κυβερνήσεως ἢ ὅποια τὸν ἐμπιστεύεται. Καὶ διὰ τοῦτο δέν θά ἀνέρχεται ἐπὶ τοῦ θρόνου παρὰ μόνον ἀφοῦ δοκιμασθῆ ὑπὸ τῶν Σοφῶν περὶ ὧν ὠμιλήσαμεν. Ἴνα δέ ὁ λαὸς γνωρίζῃ καὶ ἀγαπᾷ τὸν Βασιλέα Του, εἶναι ἐπάναγκες νὰ συνεννοῆται μετὰ τῶν ὑπηκόων του ἐπὶ τῶν δημοσίων πλατειῶν. Τοῦτο ἐπιφέρει τὴν ἀναγκαίαν ἔνωσιν τῶν δύο δυνάμεων, τὰς ὁποίας ἔχομεν σήμερον χωρίσει διὰ τοῦ τρόμου.

Ἡ τρομοκρατία αὐτὴ μᾶς ἦτο ἐκάστοτε ἀπαραίτητος ἵνα αἱ δύο αὐταὶ δυνάμεις πέσωσι κεχωρισμένως ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν μας.

Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων δέν πρέπει νὰ ὑποταχθῆ εἰς τὰ πάθη του καὶ ἰδίως τὸ τῆς ἡδυπαθείας. Δέν πρέπει νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὰ κτηνώδη ἐνστικτα νὰ ἐπιβληθοῦν τοῦ πνεύματος οὐδέ κατ' ἐλάχιστον. Ἡ ἡδυπάθεια ἐπενεργεῖ κατὰ τρόπον ὀλέθριον ἐπὶ τῶν πνευματικῶν ἰδιοτήτων καὶ τῆς διαυγείας τῆς ἀντιλήψεως μεταστρέφουσα τὰς σκέψεις πρὸς τὸ χειρότερον καὶ ζωωδέστερον μέρος τῆς ἀνθρωπίνης ἐνεργείας.

Ὁ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ οἰκουμενικοῦ Ἄρχοντος τῆς ἀγίας σπορᾶς τοῦ Δαυὶδ στόλος τῆς ἀνθρωπότητος πρέπει νὰ θυσιάσῃ ὅλας του τὰς ἀτομικὰς ὀρέξεις διὰ τὸν Λαόν του.

Ὁ Ἄρχων ἡμῶν πρέπει νὰ εἶναι παραδειγματικῶς ἄμεμπτος.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελ.
Σκέψεις Ἐκδότου	3
Πρόλογος Φ. Ν. Φωτιάδου	5
Εἰσαγωγή R. Lambelin	13
Κεφάλαιον Α'. — Τό δίκαιον ἐν τῇ ἰσχύϊ. Ἡ ἐλευθερία, ἡ φιλελευθερία, ὁ χρυσός. Ἡ πίστις. Ἡ αὐτονομία. Ἡ κεφαλαιοκρατία. Ὁ ὄχλος, ἡ ἀναρχία. Ἡ ἰουδ. μασωνική ἐξουσία ἀήττητος. Αἱ διαφωνίαι τῶν κομμάτων. Τά ἰσχυρά ποτά. Ὁ κλασικισμός. Ἡ ἀκολασία. Ὁ τρόμος κλπ.	40
Κεφάλαιον Β'. — Οἱ οἰκονομικοὶ πόλεμοι. Ὁ ρόλος τοῦ Τύπου. Ἡ τιμὴ τοῦ χρυσοῦ	51
Κεφάλαιον Γ'. — Ὁ συμβολικός ὄφις. Αἱ κοινοβουλευτικαὶ ὀμιλιομηχαναί, οἱ λίβελλοι. Ἡ οἰκονομ. ὑποδούλωσις. Ὁ στρατός τῶν Ἰουδαίων μασώνων. Ὁ ἐκφυλισμός τῶν Χριστιανῶν. Τά δημοτικά σχολεῖα τῶν μασώνων. Γενικὴ οἰκονομικὴ κρίσις. Διατί εἶναι ἄτρωτος ὁ μασωνισμός κλπ.	54
Κεφάλαιον Δ'. — Τά διάφορα στάδια τῆς Δημοκρα-	

- τίας. Ἡ ἐξωτερικὴ ὄψις τοῦ μασωνισμοῦ. Ὁ
 ρόλος τῆς κερδοσκοπίας. Ἡ λατρεία τοῦ
 χρυσοῦ 63
- Κεφάλαιον Ε΄.**— Δημιουργία ἰσχυρᾶς κυβερνητικῆς
 συγκεντρώσεως. Διατί τὰ Κράτη δέν δύναν-
 ται νά συνεννοηθῶσιν. Πῶς θά ὑποταχθῆ ἡ
 Δημοσία Γνώμη. Ἡ ὑπερτάτη Κυβέρνησις .. 66
- Κεφάλαιον ΣΤ΄.**— Τά μονοπώλια. Ἡ ἀριστοκρατία
 ἐστερημένη κτηματικοῦ πλοῦτου. Τό ἐμπό-
 ριον, ἡ βιομηχανία καί ἡ κερδοσκοπία. Ἡ ἄ-
 ναρχία καί ἡ οἰνοφλυγία 73
- Κεφάλαιον Ζ΄.**— Διατί πρέπει ν' αὐξάνωμεν τοὺς ἐ-
 ξοπλισμούς. Ζυμώσεις, διχόνοιαί καί μίση εἰς
 ὄλον τόν κόσμον. Καταναγκασμός τῆς ἀντι-
 πολιτεύσεως τῶν Χριστιανῶν διὰ τῶν πολέ-
 μων καί τοῦ γενικοῦ πολέμου. Ὁ Τύπος καί ἡ
 δημοσία γνώμη 76
- Κεφάλαιον Η΄.**— Διφορουμένη χρῆσις τοῦ δικαστι-
 κοῦ δικαίου. Οἱ συνεργάται τοῦ μασωνικοῦ
 καθεστῶτος. Ἰδιαιτέραι Σχολαί. Οἰκονομο-
 λόγοι καί ἑκατομμυριοῦχοι 79
- Κεφάλαιον Θ΄.**— Ἐφαρμογή τῶν μασωνικῶν ἀρ-
 χῶν. Τό μασωνικόν σύστημα. Ἡ σπουδαιό-
 της τοῦ ἀντισιμητισμοῦ. Ἡ δικτατορία τοῦ
 μασωνισμοῦ. Ὁ τρόμος. Ὁ φιλελεύθερος δε-
 σποτισμός. Ὑφαρπαγή τῆς ἐκπαιδεύσεως καί
 ἀνατροφῆς κλπ. 82
- Κεφάλαιον Ι΄.**— Ἡ δύναμις τῶν πραγμάτων ἐν τῇ
 πολιτικῇ. Ἡ μεγαλοφυΐα τῆς ποταπότητος.

Ἡ καθολικὴ ψηφοφορία. Ὁ μεγαλοφυὴς ὁδηγὸς τοῦ μασωνισμοῦ. Τὸ δηλητήριον τῆς φιλευλευθερίας. Τὸ Σύνταγμα σχολὴ κομματικῶν διχονοιῶν. Οἱ Πρόεδροι δημιουργήματα τοῦ μασωνισμοῦ κλπ. 87

Κεφάλαιον ΙΑ'.— Τὸ πρόγραμμα τοῦ νέου Πολιτεύματος. Οἱ Χριστιανοὶ εἶναι πρόβατα. Ὁ μυστικὸς μασωνισμὸς καὶ αἱ στοαὶ «ἐπιφανείας» 97

Κεφάλαιον ΙΒ'.— Μασωνικὴ ἐρμηνεία τῆς λέξεως «ἐλευθερία». Τὸ μέλλον τοῦ Τύπου εἰς τὸ βασίλειον τῶν Μασόνων. Ἡ ἀλληλεγγύη τῶν Μασόνων ἐν τῷ συγχρόνῳ Τύπῳ. Τὸ ἀλάνθαστον τοῦ νέου Πολιτεύματος 101

Κεφάλαιον ΙΓ'.— Ἡ ἀνάγκη τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου. Τὰ πολιτικά καὶ βιομηχανικά ζητήματα. Αἱ διασκεδάσεις. Οἱ οἶκοι ἀνοχῆς. Τὰ μεγάλα προβλήματα 110

Κεφάλαιον ΙΔ'.— Ἡ θρησκεία τοῦ μέλλοντος. Ἡ δουλεία τοῦ μέλλοντος. Ἡ πορνογραφία καὶ τὸ μέλλον τοῦ ἐντύπου λόγου 114

Κεφάλαιον ΙΕ'.— Παγκόσμιον πραξικόπημα ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. Αἱ εἰς θάνατον καταδίκαί. Ἡ μέλλουσα τύχη τῶν Χριστιανῶν Μασόνων. Ὁ μασωνισμὸς ὁδηγὸς ὄλων τῶν ὀργανώσεων. Ὁ Κομμουνισμὸς. Αἱ θανατικαὶ καταδίκαί τῶν μασόνων κλπ. 117

Κεφάλαιον ΙΣΤ'.— Τὰ Πανεπιστήμια ἀκίνδυνα. Ἡ ἀντικατάστασις τοῦ κλασικισμοῦ. Κατάργη-

σις τῆς ἐλευθέρας ἐκπαιδεύσεως. Ἡ διδασκαλία διὰ τῶν παραστάσεων	130
Κεφάλαιον ΙΖ'. — Τό δικηγορικόν ἐπάγγελμα. Ἡ ἐπιρροή τῶν χριστιανῶν ἱερέων. Ἡ ἐλευθερία τῆς συνειδήσεως. Πατριάρχης καὶ Πάππας. Μέσα πάλης κατά τῆς ὑφισταμένης Ἐκκλησίας. Προβλήματα τοῦ συγχρόνου Τύπου κλπ.	134
Κεφάλαιον ΙΗ'. — Μέτρα ἀσφαλείας. Ἐπιτήρησις τῶν συνομοτῶν. Ἡ φανερά φρουρά καταστρεπτικὴ διὰ τὴν Ἀρχὴν κλπ.	139
Κεφάλαιον ΙΘ'. — Τό δικαίωμα τοῦ ἀναφέρεσθαι. Τὰ πολιτικά ἐγκλήματα κλπ.	143
Κεφάλαιον Κ'. — Οἰκονομικόν πρόγραμμα. Προοδευτικοὶ δασμοί. Ταμιευτικαὶ Τράπεζαι. Ἐλεγκτικόν Συνέδριον. Στασιμότης κεφαλαίων. Ἐκδοσις γραμματίων. Ἀνταλλαγὴ τοῦ χρυσοῦ. Τὰ κρατικά δάνεια κλπ. Οἱ πράκτορες τοῦ μασωνισμοῦ	145
Κεφάλαιον ΚΑ'. — Τὰ ἐσωτερικά δάνεια. Τό παθητικόν καὶ οἱ φόροι. Αἱ μετατροπαί. Κατάργησις τοῦ χρηματιστηρίου. Φορολογία τῶν βιομηχανικῶν ἀξιῶν.....	157
Κεφάλαιον ΚΒ'. — Τό μυστικόν τοῦ μέλλοντος κλπ.	161
Κεφάλαιον ΚΓ'. — Μείωσις Παραγωγῆς εἰδῶν πολυτελείας. Ἡ μικρά βιομηχανία. Ἡ ἀπεργία. Ἀπαγόρευσις τῆς μέθης. Καταδίκη τῆς παλαιᾶς κοινωνίας καὶ ἀνάστασις αὐτῆς ὑπὸ νέαν μορφήν. Ὁ ἐκλεκτός τοῦ Θεοῦ.....	164